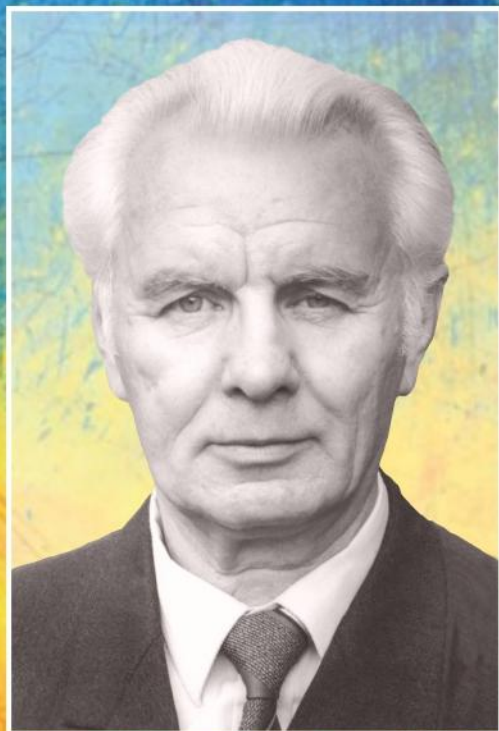

ІМЕНІ ПИСЬМЕННИКА- ПАТРІОТА

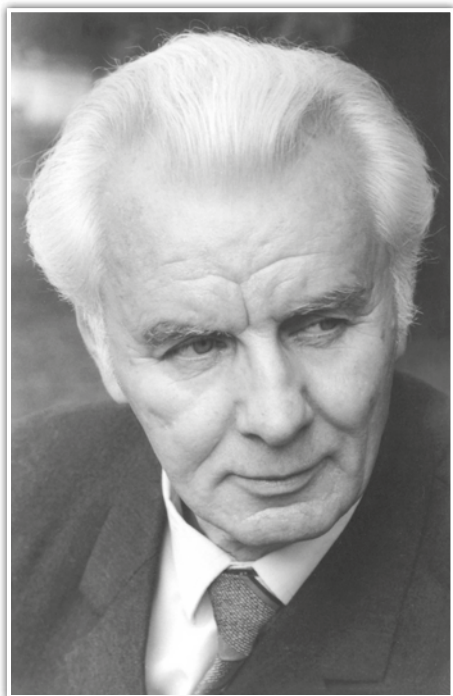

*Лауреати і дипломанти
літературно-мистецької
премії імені Володимира Малика*

Біобібліографічний покажчик

ІМЕНІ ПИСЬМЕННИКА- ПАТРІОТА

*Лауреати і дипломанти літературно-мистецької
премії імені Володимира Малика*

Біобібліографічний показник

ІНТЕР ПАРК

Лубни 2021

УДК 016:929[82:06.05(477.53)]

I – 51

Укладачі: Базир Тетяна
Новоселецька Юлія

Імені письменника-патріота: лауреати і дипломанти літературно-мистецької премії імені Володимира Малика: біобібліографічний покажчик / укл. Т. Базир, Ю. Новоселецька; Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олеса Гончара. [Текст] / – Лубни: Інтер Парк, 2021. - 144 с.

У 2021 році виповнюється 100 років від дня народження письменника Володимира Кириловича Малика (1921-1998) та 20 років з дня заснування премії.

У покажчику йдеться про лауреатів цієї премії за роки існування. Про письменників, літераторів, журналістів, вчених подаються короткі біографічні дані і список наявної в бібліотеці літератури про них.

Видання розраховане на широке коло користувачів – молодь, освітян, краєзнавців, письменників, літераторів, науковців, журналістів, працівників культурно-мистецьких закладів та усіх, хто залюблений у творчість Володимира Малика.

ISBN 978-617-7658-26-8

© Малик В.К., 2021
© Сиченко О.В., 2021
© Інтер Парк, 2021

ЗМІСТ

Від укладачів	4
ВОЛОДИМИР МАЛИК: СТОРИНКИ БІОГРАФІЇ	6
<i>Література про нього</i>	9
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА ПРЕМІЯ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА МАЛИКА	12
<i>Література про премію</i>	13
ЛАУРЕАТИ ТА ДИПЛОМАНТИ ПРЕМІЇ (2002-2020)	15
БІОГРАФІЇ ЛАУРЕАТИВ	32
Алфавітний список лауреатів премії	142

Від укладачів

«Вітчизни гідний син», «Майстер літературного цеху», «Невтомний трудівник», «Козацький Дюма» – це неповний перелік епітетів, якими нагороджували журналісти, письменники, приятелі Володимира Малика. Людина бойової вдачі і невмирущої душі. Той вогонь, який не згораючи сяє і дає насагу до життя. Взірець творчості та натхнення для багатьох талановитих послідовників. Все це – про геніального митця Володимира Кириловича, образ важкої, а проте цікавої долі якого досі зорить в пам'яті нащадків яскравою зорею.

Словами своїх героїв він звертався до нас, простих українців: *«За землю нашу – ставлю щоденно свічу! Маю надію. Вірю, що, може, колись, за сотні літ, все зміниться – і плем'я наше розправить крила...»*

Біобібліографічний покажчик «Імені письменника-патріота», який підготували працівники сектору краєзнавчої літератури та бібліографії Полтавської обласної бібліотеки для юнацтва імені Олесь Гончара, присвячено 100-річчю від дня народження письменника та 20-річчю з дня заснування літературно-мистецької премії його імені.

Видання відкриває біографічна довідка, де подано перелік основних дат життя і діяльності письменника, а також представлено бібліографію праць В. К. Малика, що були надруковані впродовж його життя і критичну літературу про нього.

Покажчик складається з 4 розділів:

- *перший розділ* – «Володимир Малик: сторінки біографії»;
- *другий розділ* – «Літературна премія імені Володимира Малика» – розповідає про історію премії;
- *третій розділ* – «Лауреати та дипломанти премії» (2002 – 2020) – висвітлює лауреатів та дипломантів за 20 років існування премії;
- *четвертий розділ* – «Біографії лауреатів» – зібрано основні біографічні відомості та списки літератури про авторів;

Для зручного та ефективного користування виданням розроблено науково-допоміжний апарат: іменний покажчик прізвищ лауреатів премії (персоналії).

Джерелами відбору документів для покажчика були каталоги і картотеки Полтавської обласної бібліотеки для юнацтва імені Олеся Гончара.

Бібліографічний опис документів здійснено згідно зі стандартами, які прийняті в Україні, зокрема ДСТУ ГОСТ 7.1:2006 «Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги та правила складання», вимоги ДСТУ 3582:2013 «Бібліографічний опис скорочення слів і словосполучень українською мовою». Бібліографічний опис літератури подано в алфавітному порядку.

ВОЛОДИМИР МАЛИК: СТОРІНКИ БІОГРАФІЇ

Його називали улюбленцем музи історії Клію. Письменник, який іще за життя отримав не лише визнання, а й любов читачів. Причому не тільки дітей, а й дорослих.

Народився Володимир Малик (справжнє прізвище Сиченко) 21 лютого 1921 року у селі Новосілки Бишівського району Київської області. Це була звичайна селянська родина, але в ній багато уваги приділяли освіті дітей. В дитинстві Володимир часто ходив до бібліотеки, звідти він стосами носив книги, які читав з ранку до вечора. Тоді ж у нього зародилась любов до поезії, тому після закінчення школи він вступив на філологічний факультет Київського Університету ім. Т.Г. Шевченка.

Юнак швидко знайшов своє покликання, він почав відвідувати літературні гуртки Абрама Кацнельсона та Андрія Малишка. Там Володимир вперше показав свої поезії, які згодом, у 1940 році, були опубліковані на сторінках столичного журналу «Молодий більшовик». Навесні 1941 року А. Малишко прийняв у нього для публікації цілу збірку поезій.

Прийшла війна, яка поламала не одну долю, не була вона лагідною і до Володимира. Він разом з іншими будує захисні споруди під Києвом, а згодом під Харковом. Слабкість червоної армії та швидке просування німців, призвели до того, що він, як і тисячі інших евакуйованих студентів, опинився на окупованій території. Він попав під бомбардування, отримав травму ноги. На той час фронт відкотився далеко вперед, тож Володимир вирішив йти додому, в рідне село. Чудом він добрався до батьків, але влітку 1942 року був насильно вивезений до Німеччини. Як остарбайтер, майже три роки провів на примусових роботах. Звільнений у 1945 році американцями, повернувся на Батьківщину. Довелось пройти ряд бесід у відповідних органах. Тяжкі випробування підірвали здоров'я молодого юнака. В рідному селі його відходила мати.

Заочно закінчив Київський Університет. За направленням спочатку вчителював на Київщині. У 1951 році одружився з лубенкою і в 1953 році перебрався в м. Лубни, де продовжував працювати за фактом.

Згодом повністю присвятив себе письменницькій діяльності. В літературі дебютував у 1957 році поемою «Журавлі-журавлики» під псевдонімом Малик (прізвище дружини).

В його спогадах є цікавий епізод, коли він прийшов у видавництво «Молодь». На той час завідувачем відділу літератури для дітей був Богдан Чайковський. Володимир Кирилович приніс у видавництво свої твори – два списані шкільні зошити. Чайковський, прочитавши перший зошит сказав, що поезій такого плану у них достатньо. Тоді Володимир Кирилович простягнув йому інший зошит. Видавець дуже уважно прочитав другий зошит і сказав, що цей твір вони надрукують. Його зацікавило чому твір підписано іменем Володимир Малик. Автор розповів, що дружина порадила взяти за псевдонім її дівоче прізвище, воно повинно було принести йому успіх. Так і сталося.

Для дітей і юнацтва написав поеми-легенди «Чарівний перстень» (1959), «Месник із лісу» (1962), «Червона троянда» (1963), «Микита Кожум'яка» (1967), «Воєвода Дмитро» (1972), прозові твори «Чорний екватор» (1960), «Новачок» (1965), «Слід веде до моря» (1975), «Двоє над прірвою» (1983). Популярність принесла історична тетралогія «Таємний посол»: романи «Посол Урус-шайтана» (1968), «Фірман султана» (1969), «Чорний вершник» (1976), «Шовковий шнурок» (1977). Історичній тематиці присвятив також романи «Князь Кий» (1982), «Черлені щити» (1985), «Горить свіча» (1992), «Чумацький шлях» (1993), «Князь Ігор» (1999).

За значний вклад у галузі літератури В. Малику було присуджено премію ім. Лесі Українки (1983), ім. Григорія Сковороди (1993), фонду Т. Шевченка (1994), ім. Панаса Мирного (2001 р., посмертно). Член Спілки письменників України з 1962 року.

В житті письменник був чесною, скромною та доброю людиною. Багатьом початківцям допомагав порадами, вивів на широкий літературний шлях. Все своє життя письменник прожив гідно, у великих творчих та плідних трудах.

Помер майстер українського історичного роману Володимир Кирилович Малик у віці 77 років 31 серпня 1998 р., був похований у м. Лубни, Полтавської області.

Твори письменника

Малик В. К. Воевода Дмитро: героїчна поема / В. К. Малик. – Київ: Веселка, 1972. – 42 с.

Малик В. К. Горить свіча: роман / В. К. Малик. – Київ: Український письменник, 1992. – 431 с.

Малик В. К. Двоє над прірвою / В. К. Малик. – Харків: Клуб Сімейного Дозвілля, 2019. – 384 с.

Малик В. К. Журавлі-журавлики: героїчні казки-легенди / В. К. Малик. – Полтава: Полтавський літератор, 2016. – 194 с.

Малик В. К. Князь Ігор. Слово о полку Ігоревім: романи / В. К. Малик. – Київ: Український Центр духовної культури, 1999. – 416 с. – (Український історичний роман).

Малик В. К. Князь Кий: роман / В. К. Малик. – Харків: Фоліо, 2012. – 282 с. – (Історія України в романах).

Малик В. К. Новачок / В. К. Малик. – Київ: Веселка, 1965. – 129 с.

Малик В. К. Посол Урус-шайтана: роман / В. К. Малик. – Київ: Дніпро, 1979. – 517 с.

Малик В. К. Синя книга: щоденник (записки для себе). 1958-1998 / В. К. Малик. – 2-ге вид., без змін. – Полтава: АСМІ, 2011. – 308 с.

Малик В. К. Слід веде до моря: повість / В. К. Малик. – Київ: Веселка, 1975. – 272 с.

Малик В. К. Таємний посол: тетралогія / В. Малик. – Харків: Фоліо. – 2008.

Кн. 1: Посол Урус-шайтана; Кн. 2: Фірман султана. – 2008. – 413 с. – (Історія України в романах).

Малик В. К. Твори: в 2 т. / В. К. Малик. – Київ: Дніпро. – 1986.

Т. 1.: Таємний посол: роман: Кн. 1-2. – 1986. – 440 с.

Малик В. К. Твори: в 2 т. / В. К. Малик. – Київ: Дніпро. – 1986.

Т. 2.: Таємний посол: роман: Кн. 3, 4. – 1986. – 492 с.

Малик В.К. Червоні маки; Месник із лісу; Журавлі-журавлики; Воевода-Дмитро / В. К. Малик. – Київ: Український Центр духовної культури, 2001. – 208 с.

Малик В. К. Черлені щити: роман / В. К. Малик. – Київ: Веселка, 1990. – 367 с.

Малик В. К. Чорний вершник: роман / В. К. Малик. – Київ: Молодь, 1976. – 320 с.

Малик В. К. Чорнобривці: (спогади) / В. К. Малик. – Полтава: АСМІ, 2007. – 228 с.

Малик В. Кирилович. Чумацький шлях: роман / В. К. Малик. – Київ: Український письменник, 1993. – 285 с.

Малик В. К. Чумацький шлях: роман, оповідання / В. К. Малик. – Харків: Бібколектор, 2013. – 315 с.

Малик В. К. Шовковий шнурок: роман / В. К. Малик. – Київ: Молодь, 1977. – 223 с.

Література про нього

Больбат С. Лубенський князь слова: [вшанування пам'яті В. Малика у Лубнах] / С. Больбат // Літературна Україна. – 2011. – 10 берез. – С. 15.

В. К. Малик: «Я хотів показати наші корені» // Козюра І. Історія Посульського краю - на газетних шпальтах. – Полтава: АСМІ, 2007. – С. 56-60.

Віценья Л. Писав, «щоб виправити духовний хребет народу»: [про щоденник Володимира Малика] / Л. Віценья // Зоря Полтавщини. – 2016. – 19 лют. – С. 13.

Демченко М. Володимир Малик: «Усі свої найголовніші твори я писав з однією метою - виправити духовний хребет нашого народу» / М. Демченко // Село полтавське. – 2017. – 8 берез. – С. 17; Полтавський вісник. – 2017. – 4 трав. – С. 23.

Дяченко А. «Неперспективний...»: [як виник історичний романіст Володимир Малик?] / А. Дяченко // Дяченко А. Якщо ти людина...: до літ. портретів деяких полтавських поетів і прозаїків другої половини ХХ ст. – Полтава: Астрєя, 2000. – С. 21-25.

Дяченко А. Володимир Малик (Володимир Кирилович Сиченко) (1921-1998) / А. Дяченко // Хало О. Література рідного краю: хрестоматія. – Лубни: Видавництво «Лубни», 2000. – С. 35-36.

Жовнір Н. Чорнобривці та... гінкго Володимира Малика. Дерево імені «українського Дюма» ростиме у різних країнах світу / Н. Жовнір // Вечірня Полтава. – 2014. – 10 груд. – С. 6.

Землянин В. Горить свіча Малика / В. Землянин // Літературна Україна. – 2016. – 24 берез. – С. 12.

Козюра В. Гідний син України / В. Козюра // Уроки Володимира Малика Сучасники про письменника і його творчість. – Полтава: АСМІ, 2005. – С. 49-52.

Козюра І. Вітчизни гідний син: сторінки книги про Володимира Малика (1921-1998) / І.Козюра // Рідний край. – 2001. – № 1 (4). – С. 116-119.

Козюра І. Володимир Малик: Вірю я, що відродимося знову! (рядки зі щоденника, який укладено за матеріалами інтерв'ю, книг, публікацій і автобіографічних записів Володимира Малика) / І. Козюра // Зоря Полтавщини. – 2017. – 21 лют. – С. 5.

Козюра І. Загадка, залишена Майстром: 21 лютого - день народження Володимира Малика / Козюра // Зоря Полтавщини. – 2015. – 16 лют. – С. 3.

Козюра І. Поль Джонс / І. Козюра // Край. – 2015. – № 139. – С. 14-16.

Лучканин С. М. Малик Володимир Кирилович (21.02.1921, с. Новосілки Київ. обл. - письменник, літ. Критик / С. М. Лучканин // Енциклопедія Сучасної України. – Київ: ТОВ «Лагода», 2017. – Т. 18. – С. 685.

Малик (Сиченко) Володимир Кирилович (1921 - 1998): [два роки перебував у фашистських концтаборах] // Убийвовк Л. Г. Раби ХХ століття. Хто вони? Патріоти чи зрадники?. – Полтава: Видавництво «Форміка», 2006. – С. 65-66.

Малик Володимир Кирилович: [у 1953 р. переїхав до м. Лубен, де прожив решту свого життя] // Альманах пошани й визнання Полтавщини. – Полтава: Артполіграфсервіс, 2003. – С. 124-125; Халимон В. Полтавщина очима краєзнавця. – Полтава: Дивосвіт, 2009. – С. 30-31; Гортаючи сторінки історії Полтавщини. – Полтава: Дивосвіт, 2016. – С. 183.

Сальникова О. Володимир Малик – «Чарівник з берегів Сули» / О. Сальникова // Край. – 2016. – № 142. – С. 16-17.

Слово маликівського лауреата: [про В. К. Малика] // Костенко М. Над темним хлібом душі: пошук. Критика. Есе. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 379-374.

Словом щирим, полум'яним: до 80-річчя з дня народження Володимира Малика // Костенко М. Над темним хлібом душі: пошук. Критика. Есе. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 364-367.

У просторі лицарів і людоловів: [про історичну тетралогію В. Малика] // Костенко М. Над темним хлібом душі: пошук. Критика. Есе. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 367-370.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА ПРЕМІЯ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА МАЛИКА

У 2001 році, вшановуючи пам'ять письменника-земляка і на честь його 80-річчя від дня народження, була заснована премія імені Володимира Малика. Заснувала її Лубенська міська рада за пропозицією редакції газети «Лубенщина» та Фонду імені Володимира Малика «Слово», почесним головою якого є син письменника Олександр Сиченко.

Премією відзначаються письменники, літератори, науковці, журналісти, працівники освіти, культури, ділові люди, громадські і державні діячі за творчі здобутки у популяризації культури та історії України і рідного краю, опубліковані та оприлюднені протягом останніх п'яти років.

Присуджується щороку за такими номінаціями:

- ✓ «Література і публіцистика»;
- ✓ «Краєзнавство і народна творчість»;
- ✓ «Мистецтво і монументальна скульптура».

Для участі в конкурсі претендентам необхідно подати лист-клопотання організації, що їх висуває, із зазначенням прізвища, імені та по батькові автора (авторів), назви чи змісту роботи, часу її створення чи здійснення, місця публікації чи оприлюднення, фотокопії.

Пропозиції на здобуття премії необхідно надіслати до 20 січня за адресою: м. Лубни, вул. Ярослава Мудрого, 33, загальний відділ виконкому Лубенської міської ради.

Рішення журі про присудження премії імені Володимира Малика оголошується (орієнтовно) напередодні дня народження письменника – 21 лютого. Премія його імені є престижною як в області, так і в Україні. А тому стати лауреатом літературно-мистецької премії імені Володимира Малика особливо почесно.

Література про премію

Антонець Ю. Премія ювілейна – пам'ять нетлінна!: [про вручення премії ім. В. Малика] / Ю. Антонець // Лубенщина. – 2016. – 27 лют. – С. 2.

Визначили лауреатів премії імені Володимира Малика // Вісник. – 2015. – 18 лют. – С. 3.

Грицаєнко О. Рішення комісії про присудження щорічної літературно-мистецької премії імені Володимира Малика від 29.01.2020 року / О. Грицаєнко // Лубенщина. – 2020. – 7 лют. – С. 3.

Імені Володимира Малика (Лубни) // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 114.

Ініна Є. Вручено премію ім. В. К. Малика / Є. Ініна // Вісник. – 2016. – 24 лют. – С. 13.

Козельська Г. Два крила щастя над полтавським краєм: [про вручення премії ім. В. Малика в Лубнах] / Г. Козельська // Село полтавське. – 2016. – 25 лют. – С. 7.: фот.

Козюра І. Будьмо гідні високого імені: [про вручення премії ім. В. Малика 2012 року] / І. Козюра, В. Козюра, О. Міщенко // Лубенщина. – 2012. – 18 лют. – С. 5

Колісниченко Н. Названо лауреатів премії імені Володимира Малика / Н. Колісниченко // Зоря Полтавщини. – 2009. – 4 лют. – С. 5.

Лауреати премії імені Володимира Малика // Зоря Полтавщини. – 2013. – 8 лют. – С. 13.

Лауреати премії імені Володимира Малика // Зоря Полтавщини. – 2016. – 16 лют. – С. 2.

Лимар О. Нагороджено цьогорічних лауреатів премії імені Володимира Малика // Коло. – 2005. – 24 лют. – С. 5.

Логвиненко Є. ...А найбільше любив Україну: [про підсумки конкурсу на звання лауреата літературної премії імені В. К. Малика] / Є. Логвиненко // Лубенщина. – 2002. – 2 берез. – С. 2.: фот.

Логвиненко Є. Лауреати премії імені Володимира Малика / Є. Логвиненко // Лубенщина. – 2013. – 6 лют. – С. 1.

Логвиненко Є. Лауреатів премії імені Володимира Малика названо / Є. Логвиненко // Лубенщина. – 2010. – 10 лют. – С. 3.

Логвиненко Є. Лауреати премії імені Володимира Малика / Є. Логвиненко // Зоря Полтавщини. – 2011. – 16 лют. – С. 3; Літературна Україна. – 2011. – 24 лют. – С. 3.

Логвиненко Є. Мистецтва невпинна течія. Визначено лауреатів премії імені Володимира Малика / Є. Логвиненко // Зоря Полтавщини. – 2012. – 14 лют. – С. 3.

Логвиненко Є. Лауреати премій імені Володимира Малика / Є. Логвиненко // Зоря Полтавщини. – 2006. – 21 лют. – С. 3.

Малика Володимира імені міська премія: [заснувала 2001 Лубенська міська рада. Про премію і лауреатів] // Степаненко М. І. Літературні, літературно-мистецькі премії в Україні. – Гадяч: Видавництво «Гадяч», 2013. – С. 109-112.

Міщенко О. Премія українського Дюма / О. Міщенко // Зоря Полтавщини. – 2017. – 28 лют. – С. 4.

Міщенко О. Відроджують і розвивають: [про вручення премії ім. В. Малика] / О. Міщенко // Лубенщина. – 2014. – 19 берез. – С. 2.

Петренко В. Лауреати премії імені Володимира Малика / В. Петренко // Зоря Полтавщини. – 2014. – 18 лют. – С. 3.

Премія імені Володимира Малика // Зоря Полтавщини. – 2009. – 22 груд. – С. 5.

Премія імені Володимира Малика: [загальні відомості] // Зоря Полтавщини. – 2011. – 21 груд. – С. 3.

Премія імені Володимира Малика: [про премію] // Зоря Полтавщини. – 2012. – 7 груд. – С. 17.

Про рішення комісії з присудження щорічної премії ім. В. Малика // Вісник. – 2020. – 12 лют. – С. 4.

Самородов В. Духовні послідовники посульського літописця: [про вручення премії ім. В. К. Малика в м. Лубни] / В. Самородов // Зоря Полтавщини. – 2012. – 29 лют. – С. 1.

У Лубнах назвали лауреатів премії імені Володимира Малика // Вечірня Полтава. – 2014. – 5 лют. – С. 3.

У Лубнах обрали лауреатів премії ім. В. Малика // Події та коментарі. – 2017. – 10 лют. – С. 3.

Черненко Т. Лауреати та дипломанти премії імені Володимира Малика / Т. Черненко // Полтавський вісник. – 2006. – 10 берез. – С. 32.

Черпакова Л. Пролягла доріженька від Полтави до Лубен / Л. Черпакова // Полтавський вісник. – 2013. – 8 берез. – С. 5.

Щорічна премія імені Володимира Малика // Зоря Полтавщини. – 2003. – 24 груд. – С. 2.

ЛАУРЕАТИ ТА ДИПЛОМАНТИ ПРЕМІЇ

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Хало О. І. – за поеми «Северин Наливайко», «Катерина Білокур», роман «Геена».

Творчий колектив (м. Лубни) у складі режисера Малій Н. В., оператора Кузьмінського О. В. – за документальний відеофільм «Лицар слова, добра і любові» – до 80-річчя від дня народження В. К. Малика.

Дипломанти премії:

Дмитренко Ю. М. – за романи «Помилка секретного агента», «У павутинні ЧК», «Нестор Махно», художньо-публіцистичний роман-мозаїку «Український вузол», історико-документальний твір «Отаманщина».

Віценья Л. М. – за газетні публікації, присвячені історії рідного краю, народним традиціям і проблемам розвитку культури та мистецтва.

Колектив Лубенського медичного училища – за збірку поезій студентів «Сповідь юних сердець» та збірку про шкідливість пияцтва «Тверезі думки» (упорядник Сікач О.М.).

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Козюра І. В., Козюра В. М. – за книгу спогадів «Чорний лелека», за дослідження «Історичні постаті Посулля» та серію публікацій на сторінках періодичних видань до 80-річчя від дня народження В. К. Малика.

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Творчий колектив (м. Лубни) у складі архітектора Зота О. І., скульптора Цися М. М. – за меморіальну дошку біля садиби В. К. Малика.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Дипломанти премії:

Печора О. А. – за збірку поезій «Межа».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Авторська група по створенню літопису «Лубни в ХХ столітті» (14-томне в 15 книгах видання).

Дипломанти премії:

Митько Леонід та Кулик Олексій – за історико-краєзнавчий нарис «Край наш Кобеляцький».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Дипломанти премії:

Ансамбль фольклорного танцю «Перлина» міського будинку культури (худ. керівник Т. Мінакова) (м. Лубни)

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Дипломанти премії:

Ковпак В. В. – за історичну книгу «Отаман Леонтій Свічка».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Білоус В. Ф. – за творчі роботи (ряд фотовиставок у м. Лубнах, Києві, Полтаві, Миргороді, зокрема «Вічна загадка любові»)

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Бутенко Є. П. – за історичний роман «Фортеця над Сулою».

Дипломанти премії:

Васильєв В. С. – за історико-пригодницький роман «Мамелюки еміра».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Міщанин В. Д. – за літературно-наукове видання «Хутори ви мої, хутори...».

Корнієнко П. Г. та **Сиченко О. В.** – за документальний нарис «Дорогою добра та надії» (про двохсотлітню історію розвитку медицини на Лубенщині).

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Олійник Г. А. (помертно) – за документально-публіцистичну повість «Біль і радість».

Дипломанти премії:

Плотникова Р. В. – за роман «Афганський кут».

Пахомов А. І. – за книгу «Вік великого лицемірства».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Учні загальноосвітньої школи № 1, члени МАН (керівник Л. Величко) – за колективний краєзнавчий доробок, відзначений на всеукраїнському рівні.

Дяченко А. М. – за нарис-путівник «Полтава моя – це поезія й проза» та збірку казок «Чому у рака вирячені очі», записаних на Полтавщині.

Дипломанти премії:

Скорик В. П. – історико-краєзнавчий нарис «Диканьщина»

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Закорко О. І. – за вишиті рушники «У щасливій нашій хаті квітка нації цвіте» та чоловічу сорочку-чумачку, за участь у виставках вишивок.

Калайтан О. Г. – за фотокартини, листівки, буклети з краєвидами Лубен та участь у створенні літопису «Лубни у ХХ столітті».

Дипломанти премії:

Кобзар Т. В. – за 12 художніх полотен, виконаних у техніці народного малярства.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Костенко М. В. – за книги «Краюха вечности», «Старе вино», «Золоті ворожбити».

Дипломанти премії:

Васильєв В. С. – за роман «Іван Свирговський».

Щербина М. М. – за ряд публікацій в засобах масової інформації.

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Бутрим В. С. – за книги «Чудова мить моєї вулиці», «Пам'ять серця», «Видатні жінки Лубенщини», «Історичні події і постаті Лубенщини», «40 років Лубенській станції переливання крові».

Дипломанти премії:

Сасько Т. В. – за методичні посібники для загальноосвітніх навчальних закладів.

Дмитренко Катерина – особливості орнаменту Лубенських писанок з колекції музею К. Скаржинської.

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Початко Л. П. – за творчий художній доробок (малюнки олівцем).

Житинський О. М. – творчий доробок композитора.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Баклай Н. М. – за збірку «Батькова криниця».

Дипломанти премії:

Міщенко О. М. – за збірку віршів, легенд «Трояндовий витязь».

Сова В. Г. – за публікації в засобах масової інформації.

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Григор'єв В. М. – за книгу «Роде наш прекрасний...» (історія Глобинського району в особах).

Дипломанти премії:

Колектив М. Паляниця, М. Шовкопляс, К. Каріна – за науково-дослідницькі роботи «Народні промисли Лубенщини кінця ХІХ – ХХ століття», «Етапи становлення і розвідку музейної справи на Лубенщині», «Становлення та розвиток чумацького промислу на Лубенщині».

Медведева Катерина – за краєзнавче дослідження.

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Любич І. І. – за концертну діяльність, сольний концерт на кнопковому акордеоні.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Неживий О. І. – за книги «Час невмирущий», «Борис Грінченко: вартовий слова», «Юному краєзнавцю Луганщини», методичні розробки та матеріали публікацій у ЗМІ.

Чайка І. Ф. – за історичний роман «Дзвони над Лютенською» та книгу для дітей «У герці».

Дипломанти премії:

Колектив КУ РМР «Радіо Лубни» – за передачу до 75-річчя голодомору 1932-1933 рр. в Україні.

Рось О. І. – за збірку поезій «Вітер в долонях».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Колектив Полтавського відділення Українського ботанічного товариства НАН України під керівництвом голови відділення Віктора Самородова – за книгу «В. І. Вернадський і Полтавщина: факти, документи, бібліографія».

Сердюк Г. Д. – за книгу «Перлина Козельщини», написану у співавторстві з Вірою Жук.

Дипломанти премії:

Підтоптаний П. Д. – за публікації в газетах «Майдан свободи» та «Україна козацька».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

«Контингент» народний аматорський гурт (керівник В. Авсієвич, м. Лубни).

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Кондратенко М. Д. – за книгу «Чоловічі сповіді».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Скорик В. П. – за книги «Тріумф перемоги», «Гоголь і Диканька», «Крізь дві війни» (літературний запис), «Слово про батька» (співавторстві).

Дипломанти премії:

Сергієнко Максим, учень ЗОШ № 6 – за науково-практичну роботу «Вишивка: сучасне завжди на дорозі з минулого у майбутнє».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Зілінський Ю. В. – за ряд фоторобіт останніх років.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Плотникова Р. В. – за книгу «Обличчям до полум'я».

Печора О. А. – за книги «Повстали приспані тривоги» та «Яблуко на вітрах».

Дипломанти премії:

Черпакова Л. В. – за збірку поезій «Янголи Гіппократа».

Солона С. І. – за альманах «Цвіт чебрецевий» (як упорядник та один з авторів), книгу «Градизьк – прадавнє місто Воїнь Городище» (у співавторстві), збірку поезій «Від печалі до радості», присвячені 1145-й річниці Градизька.

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Мокляк В. О. – за книги «Полтавщина козацька», «Полтавський полк», «Джерела з історії Полтавського полку», т. 1, 2.

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Семенюта В. І. – за творчий доробок художніх робіт у жанрі живопису та графіки.

Лоїк А. І. – за авторську та виконавську діяльність у жанрі пісенної творчості.

Дипломанти премії:

Дорошенко Ніна – за виставку фотографій квітів, вирощених власними руками.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Васильєв В. С. – за книги «Огненные рейсы Афгана», «Діти минулої війни», «Глейтова грамота».

Степаненко М. І. – за монографію «Літературний простір «Щоденників» Олеся Гончара».

Яременко В. В. – за книги вибраних праць «...Літератури дивна течія» т. 1, 2.

Швидка К. І. – за книгу «Хутірські історії», «А дзвони дзвонять...».

Дипломанти премії:

Максименко Ганна – за монографію «Наративні виміри історичної романістики В. Малика».

Кухаренко Едуард – за двотомне видання вибраних поезій «П'яти материків гримлять причали».

Гриб Н. Ф. – за книгу «Душі причастя».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Єрмак О. П. – за книгу «Історія водопровідно-каналізаційного господарства міста Кременчука».

Посухов В. І. – за книгу «Сіверянські загадки».

Дипломанти премії:

Швед Г. І. – за книги «Дні тижня в українських звичаях та віруваннях», «Гроші в українській історії, приказках і віруваннях».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Лапушкін В. І. – за творчий доробок у жанрі живопису.

Дипломанти премії:

Черкас В. М. – за фотоальбом «Хлібодар Олександр Коросташов» (із серії «Золоті імена Полтавщини»).

«Джерело» фольклорний колектив (смт. Градизьк)

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Захарченко І. К. – за книги «Загублена дорога» та «Небо минулих і теперішніх днів».

Павленко М. С. – за книги «Русалонька із 7-В», «Як дожити до ста».

Моцар І. М. – за книгу «Сліпий дощ навскіс».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Розсоха Л. О. – за книги «Села і хутори Миргородщини XVII – XVIII століть», «Миргородщина козацька і Гоголівська», «З історії миргородських вулиць».

Гойда Г. Б. – за творчий доробок робіт в жанрі вишивки.

Дипломанти премії:

Федоренко К. І. – за книгу «Душі Селецької вітчизна»

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

«Посульська рапсодія» пісенно-танцювальний колектив – за творчий доробок у жанрі пісні і танцю.

Коркішко-Воронцова Н. С. – за творчий доробок у жанрі живопису.

Дипломанти премії:

«Валері» вокальний ансамбль (спеціалізована школа № 6, керівник Світлана Кочубей, м. Лубни).

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Сурмач С. І. – за книги «Я, Віра», «Ангарський перевал» та історичну поему «Полковник Зеленський».

Солона С. І. – за книгу «На перехресті століть», альманах «Цвіт чебрецевий», вип. 2 (як упорядник).

Дипломанти премії:

Нездойминога В. Я. – за книгу віршів для дітей «Наша група – теремок»;

Сторожківська Світлана – за збірку поезій «Висі».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Булда М. І. – за книги «Край Григорія Сковороди», «Щодень ішли у небуття: хроніка голодомору 1932 – 1933 років у Чорнухинському районі».

Рожко В.Є. – за книги «Дзвони Божих храмів історичної Волині Х – ХХ ст.», «Хрести історичної Волині ІХ – ХХ ст.», «Шевченко і Волинь».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Рогозний О. І. – за творчий доробок у жанрі живопису.

«Камертон» народний аматорський академічний хоровий колектив (м. Лубни) – за творчий доробок у жанрі хорového співу.

Дипломанти премії:

Демура А. І. – за творчий доробок у жанрі живопису.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Вергунов В. М. – за книги «Мій земляк з Дернівки – Василь Костенко, якого О. П. Довженко любив «...більш за всіх людей на Україні»» та «Костенко Василь Семенович. Державний та громадський діяч. Учений-історик».

Дипломанти премії:

Гринь Н. І. – за книги «Вітряки моєї долі», «Крилаті друзі».

Пилипчук Ольга – за книгу «На гостину до Куліша».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Авторський колектив ветеранів місцевого самоврядування міста Лубни (під керівництвом Івана Прокоповича Гончарова), за книгу в двох томах «Лубни на вітрах історії ХХ – ХХІ століть».

Джунь О. П. – за книгу «Чорні роки Миргородщини».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Мірошниченко В. І. – творчий доробок у жанрі живопису та графіки.

Дипломанти премії:

Вовк Антон – за творчий доробок у жанрі різьблення по дереву.

Літературна студія імені Олени Теліги Лубенської загальноосвітньої школи №1 (керівник Л. В. Галич, м. Лубни).

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Мирний В. С. – за книгу «Янголи ридали в небесах».

Дипломанти премії:

Манойленко Ю. А. – за книгу «Стежкою трави».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Карпенко О. М. – матеріали публікацій в газетах «Вісник», «Лубенщина», книги «Покликані серцем», «Нариси з історії Лубенського краю в період війни і окупації».

Дипломанти премії:

Москаленко Петро – за «Вибрані місця з листування академіка Д. І. Яворницького», «Вибрані вірші».

Опара Надія – за книгу «С. Ф. Третьякова (1872-1918) та його наукова агрономія».

Волосков В. Ф. – за книгу мемуарів «Про себе рідного і не тільки».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Черкас В. М. – фотоальбом «Автограф на землі. Семен Антоненць».

Таран О. Г. – творчий доробок у жанрі живопису і графіки.

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Карпенко В. П. – за книгу «Амба» т.1.

Дипломанти премії:

Сердюк В. В. – за книги «Чарівне скельце, або подорож за сміливістю», «Таємниця різдвяних подарунків», «Зачарований ворон», «Сніговик з гарячим серцем».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Лисенко М. П. – за книгу «Коріння Шевченкового роду».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Білоконь О. О. – творчий доробок у жанрі вокалу, диск «Осяяна любов'ю».

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Кревська Г. В. – за книгу поезій «Імена снігу».

М'ятович О. П. – за книгу «Номенклатурний декамерон».

Дипломанти премії:

Третяк Н. П. – за книги «Дорога до себе», «Лети, моя пісню».

Літературна студія «Слово» Лубенського медичного училища (керівник Н. М'якота, м. Лубни) – за збірку «Панацея», за участь у міськрайонних заходах, всеукраїнських, обласних конкурсах.

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Творчий колектив документального фільму «Земля, що торкається неба» (автор сценарію і режисер Л. Нестуля, м. Полтава).

Дипломанти премії:

Швед Г. І. – за книги «Лік-зілля. Люб-зілля. Чар-зілля» (т. 1, 2)

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

«Гілея» народний аматорський кuartет – за творчий доробок у жанрі пісенної творчості (керівник Л. Супрун, с. Михнівці Лубенський р-н.).

Розсохань Ольга – за творчий доробок художніх робіт.

Дипломанти премії:

Колектив упорядників альбому творчих робіт «Художники Лубенщини». (відповідальна А. Гончарова-Цівінська, м. Лубни).

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Дипломанти премії:

Вовченко Г. В. – за книгу поезій «П'ю серцем кожную днину».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Супруненко О. Б. – за нариси «Лиса гора у Лубнах», Тарас Шевченко і пам'ятки археології Полтавщини», наукові статті у збірниках «Старожитності Посулля», співавторство у виданнях «Дослідження літописної Лтави: Івано-ва гора», «Дослідження передмість Полтавської фортеці», «Верхній Вал у Лубнах».

Дипломанти премії:

Красовський В. В. та Козлов А. В. – за наукове видання «Ботанічний сад у системі ландшафтної забудови міста Хорола».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

«Юність» народний аматорський ансамбль танцю – за творчий доробок у жанрі народного танцю (художній керівник А. Царюк, м. Лубни).

ЛІТЕРАТУРА І ПУБЛІЦИСТИКА

Лауреати премії:

Козинець О. В. – за тетралогію «Сезони днів».

Кльокта Т. М. – за збірку поезій «Між Богом і травою».

Дипломанти премії:

Федоренко Тетяна – за книгу «Активна пам'ять».

КРАЄЗНАВСТВО І НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Лауреати премії:

Скирда О. А. – за книгу «У вересні 41-го. Київське оточення»: спогади, свідчення, окументи».

МИСТЕЦТВО І МОНУМЕНТАЛЬНА СКУЛЬПТУРА

Лауреати премії:

Гончарова А. С. – за альбоом творчих робіт художнього текстилю (гарячий батик, валяння) «У глибині своїх дум розчиняючись...».

Дипломанти премії:

Мельник Тамара – за творчий доробок у жанрі вишивки (Чорнухинський район с. Харсіки).

БІОГРАФІЇ ЛАУРЕАТІВ

Б

БАКЛАЙ Наталія Михайлівна

24.02.1958, с. Терни Лубенського р-ну.

Поетеса. Прозаїк. Член Національної спілки письменників України. Член Національної спілки журналістів України. Лауреат премії ім. В. Симоненка. Лауреат премії ім. П. Мирного. Лауреат премії ім. Олени Пчілки.

Наталія Баклай закінчила середню школу № 1 м. Лубни, Гадяцьке державне культурно-освітнє училище (бібліотечне відділення) (нині училище культури ім. І. П. Котляревського), Полтавський аграрний коледж управління та права (юридичне відділення) (1995). Трудову діяльність розпочала 1975 шліфувальницею меблевого комбінату в Лубнах, а потім були роки праці в Лубенському краєзнавчому музеї, головним спеціалістом відділу РАЦС Лубенського міського управління юстиції (1986). З 2009 – на творчій роботі.

Першу її поезію було надруковано 1980 року в районній газеті. З того часу друкується постійно в місцевій та обласній періодичній пресі, у вітчизняних та зарубіжних газетах і журналах, у колективних збірниках. У 1993 році побачила світ перша збірка поезій «Два береги душі».

До Плану випуску соціально значущих видань у рамках реалізації Комплексної програми комунікацій влади з громадськістю та розвитку інформаційної сфери в Полтавській області на 2016-2018 роки включено книгу Н. Баклай «Живиця».

В її творчому доробку поетичні збірки: «Два береги душі», «Осяяна Тобою», «Триєдиний біль», «Коралове намисто», «Свіча невінчана», «Меди тернові», «Ще не вицвіло літо»; історичної поеми: «Лубни», «Ожинова купіль», «Батькова криниця», «Отава. Вибране», «Перекоти-Доля», «Серцевина»;

біобібліографічні нариси «Літературні постаті Лубенщини»; публікації у хрестоматії «Література рідного краю», антології полтавських літераторів ХХ століття «Калинове гроно», «Відлуння Василевого Різдва», «Біла альтанка», «Дзвінке перо Посулля», «Сяйво рідного слова», «Вишнева повінь», «Лубенський ужинок», «Народ мій завжди буде» та інші.

Наталя Баклай пише поезію і прозу. Її творчості притаманні глибокий ліризм, і присвячується вона звичайній простій людині, людині праці, жінці-матері, трудівниці.

Мешкає в м. Лубни.

Література про автора

Баклай Наталя Михайлівна // Уроки Володимира Малика (сучасники про письменника і його творчість). – Полтава: АСМІ, 2005. – С. 3.

Костенко М. Баклай Наталія Михайлівна (24.02.1958, с. Терни Лубенського р-ну Полтавської обл.) – поетеса. Чл. НСПУ (1995) / М. Костенко // Енциклопедія Сучасної України. – К.: Координаційне бюро Енциклопедії Сучасної України Національної академії наук України, 2003. – Т. 2. – С. 114.

Кравченко О. «В серці маю любов і пісню»: [про нову книгу поезій «Отава» (Полтава: Дивосвіт, 2008)] / О. Кравченко // Полтавський вісник. – 2008. – 29 серп. – С. 9.

Лисенко А. Образ жінки в сучасній українській поезії Полтавщини / А. Лисенко // Українська література в загальноосвітній школі. – 2008. – № 5. – С. 44-46.

Луків М. Осяяна любов'ю / М. Луків // Баклай Н. Отава: вибране. – Полтава: Дивосвіт, 2008. – С. 3-5.

Матвієнко А. «О білий світе» / А. Матвієнко // Літературна Україна. – 2009. – 8 жовт. – С. 1.

Над сивим полум'ям жоржин // Костенко М. Полтавська плеяда: монологи. Літературний контекст кінця ХХ століття. – Глобине: Поліграфсервіс, 2000. – С. 44-58, 144-145.

Наталія Баклай, поетеса, прозаїк // Письменники України: біобібліографічний довідник. – К.: Український письменник, 2006. – С. 15.

Неживий, О. Рідна хата у поетичному Всесвіті (Баклай Н. Отава: вибране. – Полтава: Дивосвіт, 2008. – 424 с.) / О. Неживий // Вітчизна. – 2009. – № 11-12. – С. 147-148.

БІЛОКОНЬ Олена Олексіївна

3 березня 1979, с. Коритня Монастирищенського району Черкаської області.

Співачка. Заслужена артистка України.

В рідному селі проживала з батьками до 1983 року. Пізніше сім'я змінює своє місцепроживання на живописне село Ісківці Лубенського району Полтавської області. Там через два роки вона йде до школи. В 1988 році сім'я Білоконів знову переїздить вже в Гребінківський район до села Ульяновки, де проживають донині.

З дитинства Олена мріяла про сцену, щоб вийти на неї сольною виконавицею і відтоді аж до закінчення школи була переможницею серед солістів-вокалістів як на районних оглядах і конкурсах, так і на обласних. Гарно співаючи, вона зайняла перше місце в конкурсі: «Таланти твої Україно». Доволі часто Оленку запрошували виступати вдвох з мамою. Першим справжнім успіхом став виступ на сцені палацу «Україна» на фольклорному святі, тоді творчий дует посів почесне III місце в Україні.

Після закінчення школи Олена навчалася при студії хору імені Віршовки, згодом пішла працювати в пісенно-танцювальний ансамбль «Полтава», Полтавської обласної філармонії. Вона нагороджувалася почесними грамотами від управління культури за вагомий внесок у розвиток музичного мистецтва, високу професійну майстерність.

У 1997 році в числі кращих вокалістів пісенно-танцювального ансамблю «Полтава» їздила до Варшави і Рави Руської, м. Февізано, що в Італії та в Австрію, де Олена мала рідкісну можливість доторкнутися до джерел народної пісні, познайомитися з талановитими виконавцями та подарувати власну пісенну майстерність глядачам.

У березні 2008 року, в Полтавському музично-драматичному театрі імені М. В. Гоголя, відбувся перший творчий вечір «Від серця до серця», лейтмотивом якого стали слова: «Взяла пісні я з маминого серця, тепер їх людям роздаю». В тому ж році закінчила «Міжрегіональну академію управ-

ління персоналом» за фахом – політолог. А ще цього ж року доля подарувала справжнє диво – чарівну донечку Лесю.

14 вересня 2009 року указом Президента Білоконь Олені Олексіївни присвоєне звання «Заслужена артистка України». 15 вересня в Національному палаці мистецтв «Україна», на заключному етапі Фестивалю мистецтв: «Слава роду Полтавського», було вручено нагрудний знак та посвідчення.

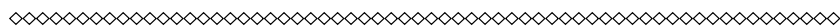
2010 року творче життя стає ще бурхливішим, знімаються два її музичні кліпи: «Дві матері», «Найрідніше». Артистка бере участь в 3-му фестивалі української та польської культур – «Пирятин-Fest», прикрашає своїм співом інші концертні зали різних міст та сіл.

Література про автора

Голобородько Т. Олена Білоконь: «Мрію заспівати найкращу пісню» / Т. Голобородько // Полтавський вісник. – 2008. – 23 трав. – С. 5.

Зелень М. Олена Білоконь: «Несу пісню людям, щоб її почули душею» / М. Зелень // Село Полтавське. – 2019. – 3 жовт. – С. 8.

Передерій Л. Олена Білоконь: «Пісня – це унікальна можливість донести до кожної душі те, що переживаєш сам» / Л. Передерій // Вечірня Полтава. – 2015. – 27 трав. – С. 14.

БІЛОУС Володимир Федорович
12.10.1937-10.05.2014

Фотохудожник. Член Національної спілки фотохудожників України. Член Національної спілки журналістів України. Лауреат міжнародної премії ім. Дмитра Нитченка.

Володимир Федорович Білоус народився 12 жовтня 1937 року на хуторі Дереківщина Лохвицького району Полтавської області. Закінчив Лохвицьку вечірню школу.

З 1959 по 2001 рр. працював слюсарем-лекальником на Лубенському заводі «Комсомолец». Майстерності фотогра-

фувати навчився самотужки. Перші фотознімки зробив у 1952 році і з тих пір фотографія – його основне захоплення. Велика серія робіт присвячена місту Лубнам та його мешканцям.

Фотокіноматеріали В. Білоуса стали основою документального фільму «Григір Тютюнник» (Луганська кіностудія – Т. Дейнегіна), відеофільму «Здрастуй, княгине Сула» (режисер – письменник Григорій Білоус). Знімки друкувались в журналах «Советское фото», «Вітчизна», «Дніпро», «Київ», а також використовувались як ілюстрації до книг: «Григір Тютюнник» (зібрання творів у двох томах, видавництво «Радянський письменник», Київ 1984р.), «Вічна загадка любові» (Київ, 1988 р. видавництво «Радянський письменник»).

Персональні виставки (більше 20): Київ, Лубни, Миргород, Чорнухи, Лохвиця, Полтава.

Виставка «Григір Тютюнник, його друзі та прототипи літературних персонажів» відбулася у Спільці письменників України в 1996 році. Того ж року ця виставка, але зі зміненою назвою – «Григір Тютюнник зблизка» експонувалася у Києво-Могилянській академії.

У 1997 році близько 15 робіт фотохудожника із циклу «Життя без ретуші» та знімки із серії «Курган Скорботи» були передані Федором Габелком, відомим політичним діячем діаспори, в Український дім, Мельбурн, Австралія і з тих пір знаходяться у постійній експозиції.

У 1999-2000 роках створив сюрреалістичну серію «Сновидіння». В Київському видавництві «Твій Інтер» (2005) видано фотоальбом «Григір Тютюнник і його епоха у фотографіях Володимира Білоуса».

Лауреат міжнародного фотоконкурсу 2000 року, започаткованого газетою «День» та фірмою «Кодак – Україна» та володар призу глядацьких уподобань на цьому конкурсі. Володимир Федорович стає лауреатом міжнародної премії ім. Дмитра Нитченка (Австралія) як фотохудожник. Лауреат літературно-мистецької премії ім. Володимира Малика, автор фотовиставки про письменника. Організатор і натхненник народного фотоклубу «Софіт», Володимир Федорович був творчим наставником для багатьох молодих фотохудожників. За його активної участі було влаштовано більше тридця-

ти виставок учасників фотоклубу «Софіт» в галереї образотворчого мистецтва Лубенського краєзнавчого музею імені Г. Я. Стеллецького, а також у Полтаві, Миргороді, Чорнухах, Вовчицькому історико-краєзнавчому музею ім. І. І. Саєнка.

Був палким патріотом України, рідного краю.

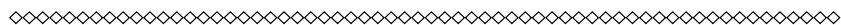
10 травня 2014 року на 77-му році Володимир Білоус пішов з життя.

Література про автора

Плотникова Р. «Він шукає її півстоліття...»: фотохудожнику В. Ф. Білоусу / Р. Плотникова // Плотникова Р. Без фіранок: поезії. – Лубни: «Лубни», 2013. – С. 153-154.

Світлій пам'яті Білоуса Володимира Федоровича: [фотохудожник, 1937-2014: некролог] // Лубенщина. – 2014. – 17 трав. – С. 8.

Білоус Володимир Федорович // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12 -ти т.] / ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 1: А-Л– 2015. – 119 с.

БУЛДА Микола Іванович

8.08.1956, с. Харсіки Чорнухинського району Полтавської області.

Краєзнавець. Директор Чорнухинської центральної районної бібліотеки ім. Г. С. Сковороди. Заслужений працівник культури України. Член Асоціації дослідників голодоморів в Україні.

Після закінчення Харсіцької 8-річної школи у 1972-1974 рр. навчався у Гадяцькому державному училищі культури ім. І. П. Котляревського. Згодом заочно закінчив бібліотечний факультет Київського державного інституту культури ім. О. Є. Корнійчука.

З липня 1974 р. по вересень 1979 р. працював у Чорнухинській районній бібліотеці ім. Г. С. Сковороди, у 1979 - 1988 рр.

на комсомольській та партійній роботі. З 30 червня 1988 р. – директор Чорнухинської центральної районної бібліотеки ім. Г. С. Сковороди, з 1.01. 2000 р. – директор Публічної бібліотеки ім. Г. С. Сковороди Чорнухинської селищної ради.

Автор книг: «Мудрець з Чорнухинського краю», «Край Григорія Сковороди», «Щодень ішли у небуття...: хроніка Голодомору 1932-1933 років у Чорнухинському районі Полтавської області».

Упорядник видань: «Ні могили, ні хресного знаку. Голодомори 1932-1933 і 1946-1947 років у Чорнухинському районі Полтавщини: Документи і матеріали. Свідчення», «Мобілізовані Чорнобилем: чорнухинці – учасники ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС».

Краєзнавчі розвідки опубліковані у збірниках: «Григорій Сковорода – духовний орієнтир для сучасності», «Г. С. Сковорода і сучасність», «Голод-геноцид 1933 року в Україні: історико-політологічний аналіз соціально-демографічних та морально-психологічних наслідків», «Рукопис: Український альманах спогадів, щоденників, листів, світлин. Т. 2», Стадниченко В. Я. «Садівник щастя. Сковорода як дзеркало України», Стадниченко В. Я. «Учитель життя. Сковорода як гасло часу», Бондарчук А. Україна. «Голодомор 1946-1947 років: непокараний злочин, забуте добро»; періодичних виданнях-газетах: «Нова праця», «Край», «Зоря Полтавщини», «Коло», в журналах: «Українська мова і література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах», «Постметодика».

Нагороджений Почесною грамотою Полтавської обласної ради, орденом «За заслуги» Всеукраїнської громадської організації осіб з інвалідністю «Союз Чорнобиль України».

Література про автора

Петренко В. Лауреати премії імені Володимира Малика / В. Петренко // Зоря Полтавщини. – 2014. – 18 лют. – С.3.

Посухов В. Посібник любові до рідного краю: [книга полтавського краєзнавця М. Булди, вид. «Гадяч»] / В. Посухов // Зоря Полтавщини. – 2015. – 7 лип. – С.3.

БУТЕНКО Євген Павлович

1931–2020

Прозаїк. Краєзнавець. Лауреат літературної премії ім. Панаса Мирного. Лауреат премії імені С. А. Ковпака. Лауреат гумористично-сатиричного конкурсу журналу «Україна» – «З кореня Вишні». Почесний громадянин Семенівщини., Почесний член Всеукраїнської спілки краєзнавців.

Євген Бутенко народився 15 вересня 1931 р. у м. Севастополі. Син військовослужбовця. Закінчив Батумську морську школу юнг. Ще будучи курсантом школи юнг, Євген пише до газети «Страж Балтики». Твори охоплювали різні питання життя школи. Згодом друкується в журналах «Ранок», «Україна», «Вітчизна», «Сільський механізатор», «Перець», газетах «Сільські вісті», «Правда України», «Радянська освіта», у колективних збірках «Веселий ярмарок» та «Райдуга».

До 1955 року плавав на військових кораблях Чорного і Північних морів.

1965 закінчив фізико-математичний факультет Миколаївського педагогічного інституту. Працював директором Солончаківської восьмирічної школи Очаківського району Миколаївської області, понад 20 років – головою правління колгоспу «Дружба» у с. Очеретувате Семенівського р-ну на Полтавщині, завідувачем Очеретуватівського народного краєзнавчого музею.

За своє творче життя Євген Бутенко написав і видав півтора десятка книг краєзнавчого характеру. Проводив пошукові роботи про історію краю, батьківське старовинне село Горошине. Збирав фольклор, працював у архівах, де вивчав архіви Лубенського і Миргородських козацьких полків.

Досліджував становлення Української держави часів Богдана Хмельницького і початку ХХ ст., революційні події в Україні, вивчав історичні документи українського

дворянства, зокрема родів Старицьких, Малинки, Родзянків, Машківських. Зібрав багатий матеріал про Посулля Семенівщини. Це свідчення, перекази, легенди, бувальщини, а також вивчав топоніміку Посулля (назви урочищ, малих річок, могил, криниць, історію сіл і неіснуючих хуторів). На основі зібраних матеріалів написав кілька романів і повістей.

Готував для енциклопедичного довідника «Полтавщина» ряд статей про села Семенівського району, а також статті для «Зводу пам'яток історії та культури України: Полтавська область. Семенівський район».

Помер 12 лютого 2020 року, похований в с. Очеретувате Семенівського р-ну.

Література про автора

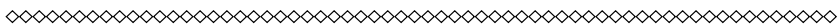
Вічна пам'ять патріоту рідної землі // Вісник Семенівщини. – 2020. – 21 лют. – С. 4.

Зінченко В. Світлій пам'яті Євгена Бутенка / В. Зінченко // Голос громади. – 2020. – 21 лют. – С. 7.

Корнева В. Талант літописця / В. Корнева // Зоря Полтавщини. – 2013. – 5 лют. – С. 3.

Лауреати премії імені Сидора Ковпака // Зоря Полтавщини. – 2012. – 18 січ. – С. 3.; Вечірня Полтава. – 2012. – 7 берез. – С. 2.

Проненко В. Аграрний письменник: [про Є. П. Бутенка] / В. Проненко // Вісник Семенівщини. – 2020. – 20 берез. – С. 4.

БУТРИМ Віра Степанівна

1931 – 2007

Краєзнавець. Громадський діяч.

Народилася в Лубнах. В 1947 р. закінчила Лубенське медичне училище, працювала завідуючою акушерським пунктом на Чернівеччині. Навчалась і працювала в Одесі в обласній лікарні. З 1953

р. працювала в Лубнах у госпіталі для інвалідів ВВ війни. Після закінчення Полтавського с/г інституту, до виходу на пенсію, працювала на Лубенській станції переливання крові (1966-1992).

У 1979 р. закінчила курси екскурсоводів, працювала у вільний від роботи час екскурсоводом, член товариства «Знання».

20 років з 1987 р. очолювала історико-літературний клуб «Вогник», а з 1989 – міськрайонний комітет Солдатських Матерів. Одночасно була заступником голови Всеукраїнської Спільки Матерів загиблих (померлих) військовослужбовців у мирний час.

1999 р., як член Київського жіночого консорціуму пройшла навчання на семінарах-тренінгах, по закінченню отримала звання тренера. Представники консорціуму провели для жінок Лубенщини 5 семінарів. Захистили власний проект «Допомога жінкам Лубенщини», виграла грант.

З 1989 р. Віра Бутрим є однією із засновників міськрайонного товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка. Була постійним дописувачем до міськрайонної газети «Лубенщина».

Віра Бутрим була однією з найактивніших жінок міста. Проживаючи на території колишнього маєтку Анни Керн, глибоко вивчала її творчість та життєвий шлях, доносячи свої знання до екскурсоводів та екскурсантів.

З-під її пера вийшли твори: «Чудова мить моєї вулиці», «Знамениті жінки Лубенщини», «40 років Лубенської станції переливання крові» та ін., автор матеріалів по екскурсії «Лубни в роки ВВ війни». Свою подвижницьку естафету В. С. Бутрим передала майбутнім жінкам-подвижницям.

За значний вклад в громадське життя нашого міста Віра Степанівна Бутрим відзначена багатьма нагородами.

Література про автора

Нейжмак В. «Прийомні сини» солдатських матерів / В. Нейжмак // Україна молода. – 2002. – 30 січ. – С. 5.

В

ВАСИЛЬЄВ Володимир Сергійович

20 квітня 1939, м. Харків

Прозаїк. Член літоб'єднання ім. О. Донченка.

Член Полтавської спілки літераторів.

У Лубнах мешкає з 1942 року. Закінчив Харківський автотранспортний технікум та Київський автодорожний інститут. Працював головним інженером АТП-16045, начальником групи АК-2216, головою комітету профспілки заводу лічильних машин, майстром виробничого навчання ПТУ №13.

Літературною діяльністю розпочав займатися з 1975 року.

Автор книг «Мамелюки еміра», «Шабля і воля – козацька доля» та «Гетьман князь Острозький», які склали трилогію «Володарі Дикого поля», повістей «16045», «Чумак-шайтан», історичних романів «Іван Свирговський», «Хох-олтут», «Донька війта».

Друкувався в газетах «Ліра», «Лубенщина», журналі «Рідний край», довіднику «Літератори Полтавщини», антології «Калинове гроно».

Член літоб'єднання ім. О. Донченка та Полтавської спілки літераторів. Наразі перебуває на заслуженому відпочинку.

Література про автора

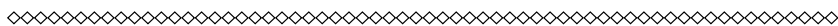
Володимир Васильєв: [біографія літератора, який живе в м. Лубни, прозовий твір «Донька війта»] // Калинове гроно: антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України: до 20-річчя Полтав. Спілки літераторів. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – Т. 3. – С. 319-338.

З віків озвався чумак Ярило...: Васильєв В. Чумак-шайтан: історико-пригодницька повість – Лубни, 2005. – 202 с. // Костенко М. Над темним хлібом душі: пошук. Критика. Есе. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 487-491.

Подрига В. Васильєв Володимир Сергійович (20.04. 1939, м. Харків) – прозаїк: [з 1942 р. мешкає у м. Лубни] / В. Подрига // Письменники у зв'язках з Оржиччиною: матеріали для літ. – краєзнавчого нарису / В. Подрига. – Оржиця: Оржицький оксамит, 2014. – С.23-26.

Кривавий гомін дикого поля: [рец. на твори В. Васильєва «Мамелюки еміра» (Лубни, 2004. - 160 с.) та «Шабля і воля» (Лубни, 2005. - 352 с.)] // Костенко М. Над темним хлібом душі: пошук. Критика. Есе. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 478-487.

Міщенко О. Козацької звитяги вістовий: [про літератора з Лубен В. Васильєва, автора п'ятьох романів і двох повістей] / О. Міщенко // Рідний край. – 2007. – № 1 (16). – С. 65-69.

ВЕРГУНОВ Віктор Анатолійович

03.06.1960, с. Дернівка Київської обл.

Академік НААН. Доктор

сільськогосподарських наук.

*Професор. Заслужений працівник
сільського господарства України.*

Народився в родині службовців. Середню освіту здобув у Ювілейнинській середній школі №1 Лутугинського району Ворошиловградської (нині Луганської області). Закінчив агрономічний факультет Ворошиловградського сільськогосподарського інституту (нині Луганський національний аграрний університет, 1982) та з відзнакою магістратуру історичного факультету ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди» (2010).

У 2000 році Віктор Вергунов був призначений директором Центральної наукової сільськогосподарської бібліотеки УААН (зараз – Національна наукова сільсько господарська бібліотека Національної академії аграрних наук України, ННСГБ НААН).

Заснував новий напрям і власну школу у вітчизняному природознавстві – вивчення історії аграрної науки, освіти й техніки.

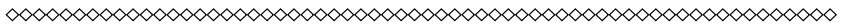
Науковий доробок складає близько 1200 наукових публікацій, у тому числі монографії, підручники, посібники, збірники документів, біобібліографічні покажчики.

Література про автора

Діденко В. «Щоб були такі багаті, як прадавня земля-мати...» / В. Діденко // Зоря Полтавщини. – 2015. – 19 трав. – С. 2.

Слюсар І. Т. Вергунов Віктор Анатолійович / І. Т. Слюсар // Енциклопедія Сучасної України. – Київ: Інститут енциклопедичних досліджень Національної академії наук України, 2005. – Т. 4: В – Вог. – С. 255.

Самородов В. Гармонія багатогранності Віктора Вергунова / В. Самородов // Вечірня Полтава. – 2020. – 3 черв. – С. 12.

Г

«ГІЛЕЯ»

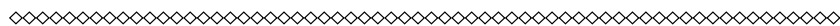
народний аматорський квартет

Лауреат міжнародного фестивалю родинної творчості «Мелодія двох сердець». Лауреат III всеукраїнського фестивалю самодіяльних художніх колективів профспілок. Лауреат літературно-мистецької премії ім. Василя Симоненка.

Народний аматорський колектив «Гілея» Михнівського СБК – був створений у 1994 році у складі двох подружніх пар: Лариси та Анатолія Супрунів, Світлани та Віталія Солярів, а також Тетяни Коваль. Звання народного отримав у 1996 році.

Колектив ставав неодноразовим переможцем обласних та районних оглядів-конкурсів народної творчості – «Берегиня», «Осіннє золото», «Роде наш красний», «Будуймо України храм», «І світлий сум і радість перемоги». Вокальний гурт «Гілея» є дипломантом обласного фестивалю мистецтв України «Полтавські дивоцвіти», а також багаторазовим дипломантом традиційного фестивалю родинної творчості «На крилах любові». Колектив брав участь у пісенному марафоні «Пісня об'єднує нас».

Квартет здобув почесне III місце та винагороду за участь у Міжнародному фестивалі «Море ритму» (Болгарія, м. Балчик, 2018 р.)

ГОЙДА Ганна Борисівна

18.03.1955, с. Зруб Ніжинського р-ну Чернігівської обл.

Вишивальниця. Член Національної спілки майстрів народного мистецтва України. Лауреат літературно-мистецької премії ім. В. Малика. Заслужений майстер народної творчості України.

У 1962 році пішла до першого класу Зрубівської початкової школи. В 1970 р. закінчила 8 класів Кукшинської загальноосвітньої школи і цього ж року вступила до ГПТУ – 27 м. Києва, здобувши професію маляр-штукатур і закінчила 10 класів вечірньої школи. З 1972 по 1973 роки працювала в СМУ – 916 м. Києва.

У 1973 році вийшла заміж і переїхала в м. Лубни Полтавської області.

З 1974 року працювала на ремонтному заводі в Лубнах, а 1983 року перейшла працювати у філію Виробничо-художнього об'єднання «Полтавчанка» вишивальницею ручної вишивки. В 1990 році їй було присвоєно 4-й розряд вишивальниці ручної вишивки, пропрацювала майстриня там

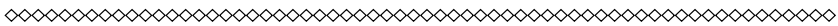
до 2000 року. Потім «Полтавчанка» збанкрутувала і Ганна Борисівна почала працювати самостійно, увесь час вишивала, тож в 2006 році була атестована народним майстром художньої вишивки в м. Києві.

Зараз продовжує вишивати, у її творчому доробку багато робіт. З 2000 року є активною учасницею виставок у галереї образотворчого мистецтва Лубенського краєзнавчого музею імені Г. Я. Стелллицького, персональна виставка майстрині відбулася в с. Пирогово, Новгород-Волинському на святі «Лесині джерела», в м. Лубнах, Прилуках, Ніжині на день Покрови. Постійно твори майстрині представлені в Національній спілці народних майстрів України, брала участь у виставках в «Українському домі», в смт. Велика Багачка на святі «Грай, бандуро». В музеї імені Віри Роїк Лубенської ЗОШ № 7 експонуються також роботи і Ганни Гойди.

Рушники, чоловічі та жіночі сорочки, сукні створює в традиційних для Полтавського регіону техніках.

Література про автора

Гойда Ганна Борисівна: [майстер художньої вишивки, мешкає у м. Лубни] // Народне мистецтво Полтавщини: каталог / автор-упоряд. А. П. Маркар'ян. – Полтава: Сімон, 2014. – С. 19.

ГОНЧАРОВ Іван Прокопович

5.10.1924 - 31.01.2018

*Український суспільно-політичний діяч.
Почесний громадянин м. Лубни.*

Народився с. Ново-Толучеєво Воронежська область в сім'ї селянина. У 1941 році закінчив середню школу. У 1942 призваний до лав Червоної армії. У 1943 – 1944 рр. у складі військ Воронежського, I-го Українського фронтів брав участь у визволенні України від фашистських окупантів. По

закінченню війни служив у Радянській армії. Вийшов у відставку у званні майора.

Після військової служби навчався в Лубенському лісовому технікумі, потім працював у господарських організаціях.

З 1955 року знаходився на керівних посадах. З 1962 року працює в місцевих органах: заступником голови, головою райвиконкому, коли м. Лубни перевели в обласне підпорядкування – понад 15 років головою Лубенського міськвиконкому, тобто міським головою (1963 – 1965 рр., 1972 – 1985 рр.)

У 1965 р. здобув вищу освіту, закінчив Київський інститут народного господарства за спеціальністю економіст планування промисловості.

Обирався депутатом Полтавської обласної ради 7 скликань, районної ради – 5 скликань. Впродовж багатьох років поспіль очолював постійні комісії обласної ради: фінансово-бюджетну, капітального будівництва, комунально-побутового обслуговування населення.

У 1985 р. після виходу на пенсію, протягом трьох років працював на заводі Лічмаш. З того часу розпочав активну громадську діяльність. У 1987 р. організував і став першим головою міської ради ветеранів, з якою плідно співпрацював до останніх днів. Очолював найстаріше в місті садове товариство, являвся активним дописувачем міськрайонної газети «Лубенщина». Залишався також редактором місцевої газети «Правда Лубенщини», за його ініціативи вийшло в світ 2-х томне видання спогадів ветеранів місцевого самоврядування Лубенщини «Лубни на вітрах історії ХХ – ХХІ століть».

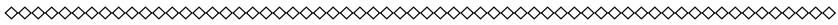
За заслуги перед Батьківщиною Іван Прокопович нагороджений орденами: Трудового Червоного Прапора, Знак Пошани, Вітчизняної війни I ступеня, «За мужність», нагороджений медалями, грамотами і відзнаками центральних, республіканських і місцевих органів, відомств і громадських організацій, Ветеран війни і праці, Почесний голова Лубенської міської ради ветеранів. Нагороджений

Почесною грамотою організації ветеранів України. Рішенням сесії Лубенського міськвиконкому від 16 вересня 2004 року І. П. Гончарову присвоєно звання Почесного громадянина міста Лубен.

Помер 31.01.2018, с. В'язівка Лубенського р-ну, Полтавської обл., Україна.

Література про автора

Світлій пам'яті Гончарова Івана Прокоповича: [громадський діяч, 1924-2018: некролог] // Лубенщина. – 2018. – 10 лют. – С. 8.

ГОНЧАРОВА Аліна Сергіївна

19.05.1990 року в місті Лубни Полтавської області.

Художник. Член Національної спілки художників України. Лауреат обласного конкурсу «Краща книга Полтавщини».

Народилася в м. Лубни. З 2005 по 2007 рр. навчалася в Галяцькому училищі культури (зараз коледж культури і мистецтв) ім. І. П. Котляревського. З 2007 по 2013 рр. навчалася в Косівському інституті прикладного та декоративного мистецтва Львівської національної академії мистецтв за спеціалізацією «художнє ткацтво».

З липня 2011 р. член Косівської регіональної організації Національної спілки художників України. З грудня 2014 р. член молодіжного творчого об'єднання молодих художників «Друга неділя жовтня» Полтавської обласної організації Національної спілки художників України. З січня 2016 р. голова правління громадської організації художників Лубенщини «Пектораль». Член Національної спілки художників України. Лауреат премії імені Володимира Малика. Дипломом III ступеня Аліну Гончарову нагороджено,

як лауреата обласного конкурсу «Краща книга Полтавщини» в номінації «Культура і мистецтво» за книгу «У глибині своїх дум розчиняючись...». В 2020 р. відзначена іменною стипендією Президента України.

Активно працює в техніках художнього текстилю – ваяння та гарячого батику. Використовує авторські прийоми поєднання з писанкарством. Авторка численної кількості персональних та учасниця Всеукраїнських виставок, призерка багатьох міжнародних виставок-конкурсів та колективних виставок, серед яких «UkrainianArtWeek» (2010 р., 2 та 3 місце), «KazakhstanArtWeek» (2010 р., 2 місце). «St. Petersburg's Art Week» (2010 р., 1, 1, 2 та 3 місця в різних номінаціях) тощо. Брала участь у виставці «ArtWeekinBerlin»(2011 р.) та інших.

Творить власний неповторний чарівний світ за допомогою мистецтва, що полонить її душу. Роботи вишукані в кольоровому співвідношенні, в технічному виконанні, тонкі стилізації мають глибоке почуття сучасності.

Творчий діапазон Аліни широкий – від живописних образів до складних композиційних творів, з використанням різноманітних матеріалів. Роботи майстрині також пов'язані з релігійною тематикою, бо саме віра і спонукала її до творення прекрасного, поєднати життя з мистецтвом, яке завжди живе в її душі.

Література про автора

Гончарова-Цівінська А. С. Репродукції картин / А. С. Гончарова-Цівінська // «Лубенська художня весна»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2015. – С. 29.

Гончарова-Цівінська А. С. Репродукції картин та біографічні дані / А. С. Гончарова-Цівінська // Художники Лубенщини: альбом. – Полтава: АСМІ, 2017. – С. 18-21, 85.

Білоусько О. А. Гончарова-Цівінська Аліна / О. А. Білоусько // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12 -ти т.] / ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 1: А –Л – 2015. – С. 325.

ГРИГОР'ЄВ Віталій Миколайович

1947–2020

Громадський і політичний діяч.

Педагог. Краєзнавець. Публіцист.

Член Національних спілок журналістів та краєзнавців України.

Лауреат премії імені Олексія Бутовського.

Лауреат премії імені Самійла Величка.

Народився 6 лютого 1947 року в багатодітній сім'ї. Закінчив Землянську восьмирічку, Великокринківську середню школу, історичний факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка. Трудову діяльність розпочав у 1965 році фрезерувальником Кременчуцького автозаводу. З 1966 по 1969 служив у ВПС Групи радянських військ в Німеччині. Учасник бойових дій.

З 1969 по 1977 рік вчителював у школах Глобинського району. З 1977 по 2007 рік, працював у органах державної влади, директором районного центру зайнятості Глобинського району. З 2008 по 2015 рік – у Полтавській обласній телерадіокомпанії «Лтава».

Після виходу на заслужений відпочинок Віталій Миколайович не припинив активної життєвої та творчої діяльності. Його ерудованість, обізнаність з історичним минулим та культурою рідного Глобинського краю знайшли своє відображення в краєзнавчих дослідженнях та публікаціях, що принесли йому заслужену повагу та авторитет.

Брав участь у підготовці матеріалів до енциклопедичного довідника «Полтавщина» за редакцією А. В. Кудрицького, був керівником робочої групи по підготовці до видання 3-го тому Книги Пам'яті України Полтавська область Глобинський район.

Автор книг «Роде наш прекрасний», «Бувальщини», «Розкази, Пивохо...», «О. Д. Бутовський (родовід генерала-олімпійця). Історико-бібліографічний нарис», «На вітрах історії», «Полтавці під олімпійським прапором». Друкувався в республіканській, обласній, районній пресі.

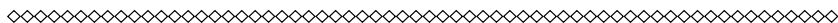
Нагороджений сімома медалями, Почесною Грамотою Полтавської обласної ради з врученням нагрудного знака, Почесними грамотами Полтавської обласної держадміністрації, національної спілки краєзнавців України, державного центру зайнятості, Подякою Комітету Верховної Ради з питань молодіжної політики, спорту та туризму, Грамотою та Подякою національного олімпійського комітету, дипломом Глобинської міської об'єднаної громади «Гордість міста».

Помер 29 грудня 2020 року.

Література про автора

Шиян С. Історія - у життєписах земляків: [цього року світ побачила нова книга публіциста, члена Національних спілок краєзнавців та журналістів України Віталія Григор'єва «Історія Глобинського району в біографічних нарисах»] / С. Шиян // Зоря Полтавщини. – 2019. – 3 груд. – С. 10.

Клепко С. Григор'єв Віталій Миколайович / С. Клепко // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія у 12 т. – Т.6: Освіта і наука. Кн. 1. – Полтава: Полтавський літератор, 2017. – С. 622-623.

Д

ДЖУНЬ Олександр Прокопович

Олександр Джунь народився 1947 року. Протягом життя йому вдалося зібрати унікальні спогади й свідчення очевидців Голодомору 1932-33 років. «Чорні роки Миргородщини» – спогади про радянський дитячий концтабір, куди привозили дітей, чиї батьки загинули або були оголошені ворогами народу. Аби цей злочин не замовчувався і не був забутий, на місці табору створили музей пам'яті Голодомору, де Олександр Джунь раніше був директором.

ДЯЧЕНКО Анатолій Миколайович

1925–2008

Критик. Літературознавець. Письменник. Кандидат філологічних наук. Член НСПУ, Полтавської Спілки літераторів, Міжрегіональної Спілки письменників України. Асоціації філателістів. Лауреат премії ім. В. Даля. Лауреат обласної премії

ім. Л. Бразова. Призер кількох творчих конкурсів та виставок, в т.ч. міжнародних.

Народився 22 березня 1925 року. Навчався в Полтавській середній школі № 10, пережив голодомор, учасник Великої Вітчизняної війни, удостоєний державних нагород. Після навчання у П'ятигорському педагогічному інституті та аспірантурі Київського педагогічного інституту вчителював у школах Ставропольського краю, викладав у Полтавському педагогічному інституті ім. В. Г. Короленка, публікувався у збірниках, обласних та республіканських газетах і журналах.

Активне викладацьке та журналістське життя не заважало А. Дяченку серйозно займатись громадською роботою. У свій час – він один з організаторів і відповідальний секретар Полтавської Спілки літераторів, старанний хронікер і літописець літературних подій на Полтавщині, в його архівах впорядковане літературне життя регіону за два останні століття. Як один з найкращих знавців полтавської літератури, він сказав своє вагоме слово про відомих і маловідомих літераторів краю, упорядкував кілька довідників з літературного краєзнавства.

А. Дяченко друкувався у 30 журналах семи країн, майже 50 колективних збірниках, написав близько 30 наукових праць. У творчому доробку критика і літературознавця – рецензії, статті, спогади, десяток книжок літературної критики, документальна та біографічна проза, повісті, оповідання, казки, літературно-критичні нариси.

Помер 10 листопада 2008 року.

Література про автора

Гальченко А. Дяченко Анатолій Миколайович (нар. в с. Мачухи Полтавського р-ну) / А. Гальченко // Енциклопедія сучасної України. – Київ: ВАТ «Поліграфкнига», 2008. – Т. 8. – С. 587.

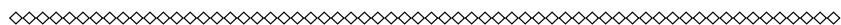
Дяченко А. Я - син «ворога народу»: [уривок з автобіогр. повісті, біографія автора, уродженця с Мачухи Полтав. р-ну] / А. Дяченко // Калинове гроно: антологія прози і драматургії полтавських літераторів ХХ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2006. – Т. 2. Кн. 2. – С. 6-25.

Дяченко Анатолій Миколайович: [с. Мачухи Полтавського району Полтавської області - прозаїк, критик, літературознавець] // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 33-34.

Дяченко Анатолій Миколайович (22.03.1925, с. Мачухи Полтавського р-ну) // Ротач П. Полтавська Шевченкіана: спроба обласної (крайової) Шевченківської енциклопедії: у 2-х кн.. – Кн.1. А-К. – Полтава: Дивосвіт, 2005. – С. 234-235.

Моцар І. М. Мав талант багатогранний: [Анатолій Дяченко] / І. М. Моцар // Моцар І. М. Звеличені творчістю. Літ. спогади, рецензії. – Полтава: Полтавський літератор, 2015. – С. 3-10.

Степаненко М. І. Дяченко Анатолій Миколайович (22.03.1925, с. Мачухи Полтав. р-ну - 10.11.2008, м. Полтава) – учений-літературознавець, письменник, краєзнавець / М. І. Степаненко // Степаненко М. І. Літературознавча Полтавщина: довідник. – Полтава: Видавець Р. В. Шевченко, 2015. – С. 87-88.

Є

ЄРМАК Олександр Петрович

05.02.1944, м. Полтава

Вчений. Краєзнавець. Педагог. Кандидат історичних наук. Заслужений діяч науки і техніки України. Лауреат премії ім. Панаса Мирного. Лауреат премії ім. Самійла Величка.

Закінчив історичний факультет Полтавського державного педагогічного інституту ім. В. Г. Короленка (1969).

З вересня 1969 працює в цьому вузі на посадах асистента, старшого викладача, доцента кафедри історії СРСР і УРСР, завідувача кафедри спеціальних історичних дисциплін і географії, доцента кафедри історії України. Автор понад 300 наукових праць з історії України, історіографії, історичнокраєзнавства, у тому числі з історії релігії і церкви.

Література про автора

Білоусько О. А. Єрмак Олександр Петрович (05.02. 1944, м. Полтава) – вчений-історик, краєзнавець, лауреат премій ім. Панааса Мирного, Самійла Величка. / О. А. Білоусько // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія у 12 т. – Т.12: Релігія і церква. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 220.

Демиденко Т. Відомий історик-краєзнавець Полтавщини: [проф., викладач ПНПУ, засл. діяч науки і техніки о. П. Єрмак] / Т. Демиденко // Край. – 2014. - №117 (січ.) – С. 7-10.

Ж

ЖИТИНСЬКИЙ

Олександр Митрофанович

1943–2019

Композитор. Диригент. Заслужений працівник культури України. Лауреат премії ім. В. Симоненка. Лауреат Міжнародного академічного рейтингу «Золота фортуна». Член обласної спілки самодіяльних композиторів.

Народився 20 січня 1943 року, с. Маяківка Оржицького р-ну Полтавської області. Олександр Митрофанович сам навчився грати на гармошці батька, який був самодіяльним музикантом і забороняв йому чіпати інструмент. Отакою була його перша «консерваторська» самоосвіта.

Вже коли він працював у ремонтних майстернях міста Лубен, його талант помітив Микола Островський, завідувач клубу. Він запросив Олександра до участі у концертах. Далі була рекомендація завідувача відділу культури на вступ до Гадяцького культурно-освітнього училища. Випускник хорової спеціалізації 1965 року.

Розпочав свою трудову діяльність він у далекому 1965-му концертмейстером самодіяльного народного ансамблю танцю «Юність» Лубенського районного будинку культури. Багато працює, пробує свої сили у диригентській справі. У 1975 році народжується творчий колектив із промовистою назвою «Родослав», якому у 1982 році Міністерством культури УРСР присвоєно високе звання «Народний самодіяльний». Нагороджений почесною грамотою Верховної Ради УРСР.

Згодом, за багаторічну плідну працю, активну творчу і організаторську діяльність з розвитку хорового мистецтва, вагомий особистий внесок у збереження та примноження української пісні, О. М. Житинському в 2002 р. присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури України». Нагороджений дипломом лауреата Міжнародного Академічного Рейтингу популярності та якості «Золота Фортуна», грамотами Президії Верховної Ради України, Міністерства культури, Полтавської обласної ради, управління культури облдержадміністрації, Лубенської міської ради.

У 2018 році стає лауреатом премії ім. В. Симоненка у номінації «Мистецтво і монументальна скульптура» за вагомий особистий внесок у збагачення культурно-мистецької спадщини міста. І це ще не весь перелік творчих здобутків, адже Олександр Митрофанович – самодіяльний композитор. За його життя світ побачила не одна збірка: «Калинова сопілка», «Срібні ручаї», «Посульські мотиви». Ці пісні з успіхом виконуються аматорськими та професійними творчими колективами, виконавцями в Україні та за її межами. Пісенник «Хай українська пісня лине», що вийшов друком 2016-го року, донині користується популярністю. Пісні на слова Н. Баклай «Журба», «Над Симоненком

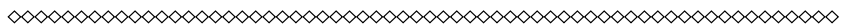
лебеді летять», «Матері» на слова О. Житинського виконує Заслужена артистка України Олена Білоконь. «Сповідь на руїні» на слова О. Печори, «Дніпро-Славутич», «Ти чекаєш» в репертуарі Черкаського державного народного хору. «Зажур-гора» була виконана на заключному концерті фестивалю військово-патріотичної пісні Збройних сил України «Червона калина» в м. Києві і визнана кращим патріотичним твором фестивалю.

Помер у 2019 році.

Література про автора

Печора О. Посульський піснелар: [О. Житинський, композитор, музикант, хормейстер, засл. працівник культури України] / О. Печора // Зоря Полтавщини. – 2010. – 16 лют. – С. 2.

Світла пам'ять Житинському Олександрові Митрофановичу // Лубенщина. – 2019. – 10 трав. (№ 19). – С. 10.

3

ЗАКОРКО (Закорка) Ольга Іванівна
12.08.1940, с. Бакаївка Ічнянського р-ну
Чернігівської обл.

*Народний майстер художньої вишивки.
Член Національної спілки майстрів народного мистецтва України. Лауреат премії
Всеукраїнської виставки «Український
вишитий рушник». Заслужений майстер
народної творчості України.*

Ольга Закорко народилася в 1940 році. Закінчила Київський художньо-промисловий технікум. Навчалась майстерності у Талашенко Ельвіри Євгеніївни. Працювала творчим майстром, художником філії Виробничо-художнього об'єднання «Полтавчанка» в Лубнах. З 1995 – на пенсії.

Вишиває народні вироби – рушники, сорочки, блузки, скатертини, серветки, постільну білизну з геометричною та рослинною орнаментациєю. Учасниця всеукраїнських, міжнародних виставок (Росія, США, Канада), симпозиумів та ярмарок. Роботи зберігаються в музеях м. Києва, Полтави.

Мешкає в м. Лубни Полтавської області.

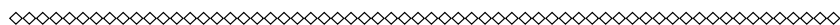
Література про автора

Визначено лауреатів премії імені Панаса Мирного // Зоря Полтавщини. – 2013. – 16 квіт. – С. 3.

Закорко Ольга Іванівна: [художник-майстер по вишивці, мешкає і працює в м. Лубни] // Народне мистецтво Полтавщини: каталог / автор-упоряд. А. П. Маркар'ян. – Полтава: «Сімон», 2014. – С. 32.

Закорка (Закорко) Ольга Іванівна // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12 -ти т.] / ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 1: А – Л – 2015. – 464 с.

Фурман В. С. Закорка Ольга Іванівна / В. С. Фурман // Енциклопедія Сучасної України. – Київ: Інститут енциклопедичних досліджень Національної академії наук України, 2010. – Т. 10: З – Зор. – С. 168.

ЗАХАРЧЕНКО Іван Карпович

05.06.1940, с. Ситняки Макарівського району Київської області.

Письменник. Член Національної спілки письменників України.

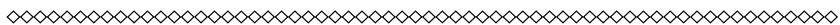
Має середню освіту. Працював у кол-госпі, на будівництві, водієм.

Від 1987 року знаходиться на творчій роботі. Мешкає у рідному селі, життю якого й присвячена його творчість зі спрямованістю на служіння правді, збереження духовних і моральних цінностей.

Його книги: «Лісове сіно», «Покутний хрест», «Загублена дорога», «Пригоди лісових робінзонів» – книги для дітей, «Небо минулих і теперішніх днів» – щоденникові записи та публіцистика, «У лабіринті бентежного світу» – оповідання, «Любов не всі серця єднає» – п'єса.

Література про автора

Янченко А. Я. Захарченко Іван Карпович / А. Я. Янченко // Енциклопедія Сучасної України. – Т. 10. – Київ: Інститут енциклопедичних досліджень Національної академії наук України, 2010. – Т. 10: 3 – Зор. – С. 382.

ЗІЛІНСЬКИЙ

Юрій Владиславович

26.12.1964, м. Лубни

Фотохудожник. Художник FIAP.

*Член Національної спілки
художників України.*

Лубенець Юрій Зілінський за фахом архітектор. Творча фотографія по-справжньому захопила його 2005 року і за цей період він встиг узяти участь у найрізноманітніших конкурсах, як українських, так і міжнародних, досягти чималих професійних здобутків. Юрій є членом Національної спілки фотохудожників України, Фотографічної Асоціації Америки. У 2013 та 2014 роках Зілінський входив до двадцятки кращих фотографів світу за версією «Who is who». А ще представляв роботи більш ніж у 300 виставках та салонах у всіх куточках світу. Крім того, він художник Міжнародної Федерації Фотомистецтва, а з 2013 року – заслужений художник Міжнародної Федерації Фотомистецтва (у 2014 році першим у світі отримав почесне звання FtGM). Серед його досягнень – понад 250 нагород та відзнак із 33 країн. Голова лубенського народного фотоклубу «Софіт».

Тож від 2005 року фотомистецтво посідає значне місце в житті Юрія Владиславовича, стало душевною потребою з точки зору реалізації творчої інтуїції та природних надань. Фотомитець переконаний, що будь-які захоплення, якщо віддаватися їм пристрасно і вникати у саму суть, стають професійними навичками. Для нього не є секретом сенс, який міститься у найголовніших словах, знайомих будь-якому фотографу – уміння бачити. Юрій Зілінський вважає себе багатожанровим художником, тому в об'єктив його фотоапарата потрапляють не лише обличчя різних людей, а і найяскравіші миттєвості їхнього життя та пейзажі різних куточків планети.

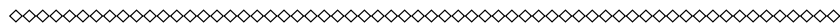
Література про автора

Зілінський Юрій Владиславович // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12 -ти т.] / ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 1: А -Л- 2015. – 480 с.

Європейський рівень фотографії Юрій Зілінського // Край. – 2017. – № 161. – С. 5.

Скобельський В. Світ очима Юрія Зілінського / В. Скобельський // Полтавський вісник. – 2017. – 10 серп. – С. 13.

Широкова А. Полтава побачила «фото прозу» лубенського митця / А. Широкова // Події та коментарі. – 2017. – 21 лип. – С. 10.

ЗОТ Олександр Іванович

1957–2009

Архітектор.

Член Української академії архітектури.

Лауреат премії ім. В. Симоненка.

Олександр Зот народився 10 березня 1957 року. Після закінчення Дніпропетровського монтажного технікуму за

фахом «Архітектура», в 1977 році за направленням він прибув у місто Лубни і залишився там на довгі роки. Пізніше закінив заочно Полтавський інженерно-будівельний інститут.

Початок трудової діяльності Олександра Зота був пов'язаний з архітектурно-художнім оформленням міста та його благоустроєм. Насамперед, це підготовка до зустрічі естафети Олімпійського вогню Московської олімпіади в Лубнах у 1980 році.

Визначною подією для міста Лубен стало святкування його 1000-літнього ювілею. Влаштування сучасного освітлення вулиць, скверів та площ міста було здійснено згідно з кресленнями та ескізами, виготовленими працівниками управління архітектури міста.

Олександр Іванович має численні нагороди. В 1988 році за успіхи у виконанні планів соціально-культурного будівництва та підготовки міста до 1000-ліття нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради УРСР, також нагороджений грамотами Полтавської обласної ради та Лубенської міської ради, одним із перших визнаний лауреатом премії імені В. Малика в галузі монументальної скульптури, є лауреатом премії імені В. Симоненка. В 2007 році акредитований членом Української академії архітектури.

Як людина, Олександр Іванович виконав всі три чоловічі завдання: збудував дім, виростив сина і посадив сад. Багато років захоплювався футболом. Але найголовнішим захопленням було створення вітражів з кольорового скла, особливо в техніці «Фьюзинг».

Помер 19 лютого 2009 року.

Література про автора

Світлій пам'яті Олександра Івановича Зота [головного архітектора міста, заступника міського голови] // Лубенщина. – 2009. – 25 лют. – С. 3.

К

КАЛАЙТАН

Олексій Григорович

06.01.1954, с. Білоусівка Драбівського р-ну Черкаської обл.

Фотохудожник. Видавець. Педагог.

Музикант-композитор.

Лауреат літературно-мистецької премії ім. Антона Шевченка.

Народився в робітничій сім'ї. Закінчив Білоусівську середню школу, музично-педагогічний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. О.М. Горького. З 1975 р. викладач по класу баяна Лебединського педагогічного училища ім. А. С. Макаренка. Служив у лавах Радянської Армії.

Працював вчителем музики Ірпінської середньої школи Київської обл., методистом по художній самодіяльності Миргородського районного Будинку культури, завідувачим відділом культури міста Миргорода, був директором Миргородської дитячої музичної школи, директором клубу санаторію ім. М. В. Гоголя Південної залізниці та адміністратором Миргородського магазину-салону «Фокус».

Фото-творчістю Олексій Калайтан займається близько 40 років, але фотографія полонила його серце назавжди.

Переїхавши до Миргорода, на громадських засадах організовував фотовиставки не тільки професіоналів, а й любителів. Проходили вони у вестибюлі районного будинку культури і протягом багатьох років привертали увагу не тільки миргородців, а й з Полтави та Києва.

Олексій Григорович стояв біля витоків фотоклубу «Миргород» (до речі, єдиного на Полтавщині), очолював його, гуртуючи як професійних фотографів, так і фотоаматорів. У 1984 році фотоклубу було присвоєно звання народного.

Отож, фотографія з аматорського захоплення стала другим фахом, який перетворився в основне зайняття його життя – підприємницьку діяльність: виготовлення рекламної

продукції всіх видів економічної та культурної діяльності організацій і підприємств Миргородщини та Полтавщини. Його діяльність тісно пов'язана з виданням книг та художніх буклетів про місто Миргород, миргородський край, курорт, музейні заклади, Сорочинський ярмарок, календарів та листівок про Миргород, Лубни, Кременчук, Гадяч, Хорол.

Автор фотозбірок «Миргородська перлина», «Край Миргородський», «Під небом Миргорода», «Лубенський край» та фотолітопис «Лубни у ХХ столітті».

Цікавими є серії художніх листівок «Миргород», «Санаторій ім. М.Гоголя». Його світлини про миргородський край використані у книгах «Миргород – місто-курорт», «Миргородщина: невмируща гоголівська спадщина», в журналах «Ми і Президент», «Туристична Україна» на карті-схемі «Миргород», на туристичній карті-схемі «Великі Сорочинці». У 2011 р. вийшов з друку художній фотозбірок «Миргородкурорт» видавництва «Видавничий будинок «Аванпост-Прім», автором фотографій, складання макету і художнього оформлення якого є О. Г. Калайтан. Започаткував серію видань «Поети Миргородщини», опікується краєзнавчою літературою.

Він постійний учасник фотовиставок міського, обласного, всеукраїнського та міжнародного рівня. Має чимало нагород.

Фотороботи Калайтана прикрашають адміністративні установи, музеї, приватні помешкання в Миргороді, в обласному центрі та й далеко за кордоном.

Він і сьогодні активний член фотоклубу «Миргород», як його «старішина» допомагає молодим початківцям.

Література про автора

Барвиста палітра Миргородщини: [в т. ч. про Олексія Григоровича Калайтана] // Миргородщина: невмируща гоголівська спадщина. – Полтава: Видавництво «Полтава», 2008. – С. 124.

Олексій Калайтан [біографічні дані] // Бабич Г. В. Мистецька Миргородщина: короткий довідник. – Миргород: [б. в.], 2005. – С. 13, 14.

**«КАМЕРТОН»
народний аматорський
академічний хор**

(диригент Юлія Гриша)

Колектив відвідує 31 учасник. Нині діапазон хору сягає від етносу і фольклору до класичних обробок а-капела та пісень сучасних українських композиторів: фольклорний хоровий спів, релігійна хорова музика, ліричні, обрядові, побутові народні пісні, зразки хорової класики.

«Камертон» бере активну участь у творчому житті міста Лубни і є постійним учасником багатьох загально-міських культурно-масових заходів – творчих звітів, тематичних вечорів, святкових концертів, народних масових гулянь.

Колективом приділяється значна увага щодо розширення і урізноманітнення репертуару та вдосконалення виконавської майстерності учасників.

КАРПЕНКО

Володимир Пилипович

(псевд. Влад Землянин)

22.05. 1935, м. Ромни Сумської обл.

Прозаїк. Член Національної спілки письменників України, Полтавської

спілки літераторів. Почесний

громадянин Полтавського району.

Лауреат Всеукраїнської премії

ім. Володимира Короленка. Лауреат премії

Полтавської обласної ради ім. Феодосія Рогового.

Закінчив СШ № 3 м. Ромни, Московський державний університет ім. М. В. Ломоносова (1960), відділення прози Літературного інституту ім. Максима Горького (1973).

Працював геологом у м. Хабаровську (1960–1962), художнім керівником Роменського Будинку культури (1964), бібліотекарем Полтавської Східно-Української експедиції (1965–1977), тренером із шахів спортивного товариства «Спартак» (1982–1983), позаштатним кореспондентом газети «Комсомолец Полтавщини» (1984–1993).

Один із засновників, член ради Полтавської спілки літераторів.

Професійного письменника до 1990 року практично не друкували (одне оповідання озвучено програмою «Маяк» всесоюзного радіо наприкінці 60-х років, опубліковано лише 7 оповідань на шпальтах обласних газет і уривок роману у колективній збірці (1976), хоча до середини 80-х було написано 4 романи у 6 томах, дві книжки оповідань та повість).

Автор книг «Побег», «Зона на воле», «Исповедь после смерти», «Племя Ярри», «Изгнанники», романів «Амба», «Идолы», «Грех». Друкувався в журналах «Радуга», «Добромисл», «Біла альтанка» та збірниках.

Тематика творів прозаїка – життя землян від кам'яного віку (1-й том роману «Идолы») через наш час («Амба», «Грех») до далекого майбутнього (2-й том роману «Идолы»). За висловом літератора Володимира Данилейка, ці полотна «неначе утворюють ... своєрідну споруду транзитного Вокзалу Людства у його зигзагоподібному русі до манливого й незбагненого ідеалу людськості».

2003 року за двотомний епічний роман «Амба» - лауреат премії імені В. Г. Короленка НСПУ, 2020 року за епічний роман «Амба» в трьох томах – лауреат премії Полтавської обласної ради імені Феодосія Рогового у номінації «Сучасна проза».

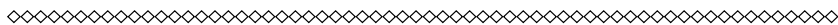
2005 року, з нагоди 70-річчя, письменнику Володимир Карпенку присвоєно звання першого Почесного громадянина Полтавського району.

Література про автора

Вітрич М. Життєві й творчі амплітуди Володимира Карпенка / М. Вітрич // Зоря Полтавщини. – 2016. – 19 квіт. – С. 3.

Зелень М. Лицар літератури: почесному громадянину Полтавського району Володимиру Карпенку – 85 / М. Зелень // Літературна Україна. – 2020. – 27 черв. – С. 3.

Володимир Карпенко: [біографія уродженця м. Ромни Полтав. обл., оповідання «Клинок Алімааса»] / Калинове гроно: антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України: до 20-річчя Полтав. спілки літераторів. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – Т. 3. – С. 365-380.

КАРПЕНКО

Олександр Миколайович

3 жовтня 1966, с. Барвінщина
Лубенського р-ну Полтавської обл.

*Краєзнавець. Історик. Дослідник. Педагог.
Лауреат премії імені Сидора Ковпака.*

Олександр Миколайович – учитель історії Лубенської ЗОШ І-ІІІ ст. №2. Діапазон його наукових робіт надзвичайно широкий. Він працює над історією Лубенщини.

Олександр Миколайович – це людина, яка намагається з'ясувати правду, дослідити події, що відбувалися на Лубенщині в період фашистської окупації 1941-1943 років. Він займався дослідженнями про створення і діяльність патріотичної групи «Голос Батьківщини», яка діяла з квітня 1942 по вересень 1943 року в Лубнах і навколишніх селах. Зібрані матеріали видав окремою книгою «Покликані серцем». 1030-тій річниці заснування Лубен Олександр Карпенко приурочив книгу «Краєзнавчі сторінки Лубенщини».

Допоки такі люди, як Олександр Карпенко будуть займатися своєю справою, ріка пам'яті не обміліє.

КЛЬОКТА Тетяна Михайлівна

21.09.1964, с. Бірки Зіньківського р-ну

Поетеса. Педагог.

Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка.

Мешкає в с. Малі Будища Зіньківського району, працює заступником директора з навчально-виховної роботи місцевої ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Авторка книг поезії: «Неповторність», «За порогом тиші і гомону», «Намалюй мені день», «І знову поринаю в чебреці», «Між Богом і травою».

Публікувалася в посібнику-хрестоматії «Літературна Зіньківщина», антології літераторів Полтавщини «Калинове гроно», антології сучасної жіночої поезії Полтавщини «Вишнева повінь», антології сучасної новелістики та лірики України, колективних збірниках «Поетичні барви освітян Полтавщини», «Гімн любові тобі, Зіньківщино», «Вогонь сердець», альманахах «Добромисл», «Мистецьке гроно», «Дивокрай», журналах і газетах.

Лауреатка Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання», ІІ Міжнародного конкурсу на кращий твір для дітей «Корнійчуківська премія» в номінації «Поезія для дітей». Лауреат Полтавської обласної премії ім. Панаса Мирного, премії імені Пантелеймона Куліша.

Член Національної спілки письменників України (з 2018), Полтавської спілки літераторів, Зіньківського районного літературно-мистецького об'єднання «Свічадо».

Література про автора

Кльокта Тетяна Михайлівна: [народилась 01.09.1964, с. Бірки Зіньківського району Полтавської області – поетеса] // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 39.

Недовіс О. Цвіт слова Тетяни Кльокти: [за збіркою «І знову поринаю в чебреці»] / О. Недовіс // Зоря Полтавщини. – 2017. – 16 трав. – С. 8.

Тетяна Кльокта // Поетична Зінківщина. – Полтава, 2006. – С. 75-81.

Тетяна Кльокта: [коротка біографія, вірші] // Рідний край. – 2014. – № 2. – С. 8-12.

Тетяна Кльокта. Вірші // Калинове гроно: антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України: до 20-річчя Полтавської спілки літераторів. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – Т. 3. – С. 108-111.

Тетяна Кльокта. Вірші. // Вишнева повінь: антологія сучасної жіночої поезії Полтавщини. – Полтава: Дивосвіт, 2012. – С. 207-215.

КОЗИНЕЦЬ

Олександр Володимирович

24.08.1988, Лубни Полтавська обл.

Письменник. Науковець. Педагог і логопед.

Кандидат педагогічних наук.

Доцент Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова.

Організував та презентував літературно-мистецькі проекти «Щоденник» (2010), «Щоденник. Re: make» (2012), літературно-екологічний проект «ПРОдайте їсти» (2011). Першу поетичну нагороду отримав у 2003 році.

Має нагрудний знак «Кращий освітянин року» за рейтингом тижневика «Освіта» за книгу «Щоденник. Re: make» (2012). Є одним із авторів спільного проекту молодих художників і поетів «Горицвіт» (м. Львів, 2014).

Публікується в різних колективних збірках, літературних журналах та альманахах, серед яких найбільш відомі – «Березіль», «Буковинський журнал», «Дзвін», «Дніпро»,

«Золота пектораль», «Рідний край», «Саксагань», «Склянка часу», «Філео+Логос» та інших.

Автор поетичної тетралогії «Сезони днів» (2019) – віршованого календаря, розділеного на чотири сезони: «PIN-код: зима», «Обвітрена весна», «Скибочки літа», «Тричі осінь». За словами автора, ще 2017 року його заповонила ідея кожного дня створювати бодай один поетичний текст. Так і постали 365 (точніше, 366 – на випадок високосного року) віршів.

Вірш автора «Я так довго мовчав» є частиною п'єси «Малого театру» «Невтишимі» (постановка Дмитра Вельського, 2019).

У 2019 році у видавництві Braile Studio вийшла друком книга-альбом «Почуватися кубиком Рубика» шрифтом Брайля для осіб з порушенням зору, де є поетична добірка поета (авторка ідеї та розробниця видання – Анна Серпутько).

Поезії Олександра Козинця перекладено білоруською, болгарською та англійськими мовами.

У квітні 2020 року вийшла друком п'ята поетична збірка автора «Небесні мелодії» болгарською мовою у м. Софія. У жовтні презентував дебютний роман «Картка Марії», який є шостою книжкою автора.

Учасник народного хору «Moravski». Автор монографії «Рудольф Генріхович Краєвський: особистість, вчений, дефектолог» (2015). Написав понад 50 наукових статей з корекційної педагогіки та спеціальної психології.

Література про автора

Дроздовський Д. Розламування й одивнення слова в «Порах року» Олександра Козинця / Д. Дроздовський // Українська літературна газета. – 2020. – 14 лют. – С. 13.

Капустянська, Н. «Коронована» пісенна лірика / Н. Капустянська // Україна молода. – 2018. – 22-23 черв. – С. 14.

Козинець О. «Нариваєшся на авто мати...»: [вірш] // Українська літературна газета. – 2018. – 29 черв. – С. 12.

КОЗІЮРА Валерій Миколайович

14.08.1950-02.05.2019

*Краєзнавець. Історик. Лауреат
Лубенської районної літературно-
мистецької премії ім. В. А. Симоненка.
Лауреат премії імені А. С. Макаренка.
Лауреат премії імені Павла Охріменка.
Лауреат премії імені Івана Котляревського.*

*Лауреат премії імені Панаса Мирного. Лауреат премії імені
Самійла Величка. Лауреат премії імені Олексія Дмитренка.*

Відомий лубенський краєзнавець. Народився у родині вчителів. У 1967 році закінчив Решетилівську середню школу із срібною медаллю. Далі – навчання на історичному факультеті Харківського державного університету. Працював учителем у Хорольському та Лубенському районах, згодом на комсомольських і партійних посадах.

У 1986 році брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. У 1990 р. – лектор Лубенського міського Компартії України. Із 1991 року – викладач історії України в Лубенському лісотехнічному коледжі. Був засновником і багаторічним очільником Лубенської міської організації «Союз Чорнобиль». Член Національної спілки журналістів України. Обирався депутатом Лубенської міської та районної рад. Нагороджений орденом «За мужність і відвагу» та медаллю «Захисник Вітчизни».

Автор багатьох книг з історії рідного краю, цілої низки підручників та методичних розробок з історичного краєзнавства. Окрім того, він зарекомендував себе як гарний журналіст та літератор. За плідні здобутки на науково-краєзнавчому поприщі та в царині літературної діяльності відзначений журналістською премією імені письменника-земляка Олексія Шевченка. Працював разом із сином І. В. Козюрою.

Валерій Миколайович – неодноразовий учасник науково-практичних конференцій із питань історичного краєзнавства в Україні та близькому зарубіжжі.

Помер 2 травня 2019 року.

Література про автора

Бірюкова Л. З доброю пам'яттю про Валерія Козюру / Л. Бірюкова // Вісник. – 2019. – 19 черв. – С. 2.

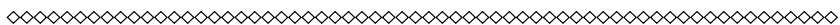
Демченко М. Дві номінації премії імені Панаса Мирного у представників Лубенщини / М. Демченко // Вечірня Полтава. – 2011. – 18 трав. – С. 2; Полтавський вісник. – 2011. – 27 трав. – С. 26.

Довгий-Степовий О. Батько й син – історії славні літописці: [В. М. Козюра й І. В. Козюра, уродженці Решетилівки] / О. Довгий-Степовий // Довгий-Степовий О. У кожного своя стежина: слово про славу плеяду письменників і літераторів Решетилівщини ХХ - поч. ХХІ ст. – Полтава: Дивосвіт, 2010. – С. 224-244.

Кісіль Ю. Валерій Козюра – літописець рідного краю: [до 70-річчя від дня народження історика, громадського діяча В. М. Козюри] / Ю. Кісіль // Решетилівщина UA. – 2020. – 20 серп. – С. 6.

Козюра В. Гідний син України / В. Козюра // Уроки Володимира Малика Сучасники про письменника і його творчість. – Полтава, 2005. – С. 49-52.

Новоселецька Ю. Батько й син – історії славні літописці: 70 років від дня народження В. М. Козюри: [біобібліографічне досьє] / Ю. Новоселецька // Батько й син – історії славні літописці: 70 років від дня народження В. М. Козюри. – Полтава: АСМІ, 2020. – С. 3-24.

КОЗЮРА Ігор Валерійович

01.08.1973, м. Решетилівка

Педагог. Історик. Краєзнавець.

Письменник. Лауреат Лубенської районної літературно-мистецької премії ім. В. Симоненка. Лауреат премії ім. А. С. Макаренка. Лауреат премії ім. Павла Охріменка. Лауреат премії ім. Івана Котляревського. Лауреат

премії ім. Панаса Мирного. Лауреат премії ім. Самійла Величка. Лауреат премії ім. Олексія Дмитренка. Лауреат Міжнародної премії «Українська мова – мова єднання». Лауреат премії «Золоте перевесло». Член НСЖУ.

Народився в м. Решетилівці. Закінчив Лубенську середню школу №1 із золотою медаллю, у 1995 році з відзнакою – історичний факультет Харківського держуніверситету. Після того було два роки навчання в аспірантурі цього ж закладу. Паралельно в 1997 році завершує навчання в Національній академії державного управління при Президентові України і здобуває звання магістра державного управління. Захистив кандидатську дисертацію.

У 1998–2000 роках Ігор Козюра працював радником-консультантом Лубенського міського голови. Обирався депутатом Лубенської ради. У наступні два роки він навчався в докторантурі Національної академії державного управління при Президентові України, після закінчення якої був обраний на конкурсній основі начальником відділу місцевого самоврядування та регіонального розвитку Інституту проблем державного управління та місцевого самоврядування Національної академії державного управління при Президентові України, який очолював протягом 10 років.

У його науковому доробку – 5 монографій, підручник із місцевого самоврядування для студентів вищих навчальних закладів та понад 450 наукових статей, опублікованих у періодиці України, близького й далекого зарубіжжя. Він учасник численних міжнародних форумів із проблем державного управління та місцевого самоврядування, зокрема в Канаді, Польщі, Росії, Ізраїлі, Італії, Великій Британії та інших країнах. За час роботи у відділі молодий учений доопрацював докторську дисертацію, взяв участь у підготовці та виданні «Енциклопедії державного управління», здобув третю вищу економічну освіту.

За багато років наполегливого пошуку разом з батьком є автором більше трьох десятків книг з історії рідного краю. Як член НСЖУ регулярно друкує свої матеріали на сторінках ЗМІ.

За плідну творчу роботу відзначений краєзнавчою премією імені професора земляка Павла Охріменка, заснованої редакцією газети «Лубенщина», та літературно-мистецькими преміями імені Самійла Величка, Панаса Мирного, Івана Котляревського, Василя Симоненка та Олексія Дмитренка. Лауреат Міжнародної премії «Українська мова – мова

У біографії М. Кондратенка є цікавий факт. Він навчався в одній школі з В. Симоненком. Разом відвідували шкільний літературний гурток, одночасно починали поетичну творчість. Після школи М. Кондратенко вступив до Ленінградського військового училища. Потім потрапив у «запас» у зв'язку зі скороченням армії. Закінчив Грузинський політехнічний інститут. Тривалий час працював на будівництві залізниць за межами України. Повернувшись в Україну вже у немолодому віці, він взявся за перо. До цього Микола Дмитрович довгий час спілкувався російською мовою. І після болючих роздумів про своє, рідне, для творчості обрав українську мову. Більше десятка книжок письменника побачили світ.

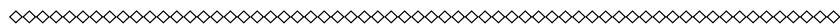
Жанровий діапазон його поетичної творчості широкий. Тут і звичайні ліричні медитації, літературні легенди та балади, пісні та поеми, загадки, скоромовки та ін. Ряд творів автобіографічних, значна їх кількість написана для дітей, багато художніх перекладів.

Література про автора

Кондратенко Микола // Письменники України: біобібліографічний довідник. – К: Український письменник, 2006. – С. 193.

Шалата М. Й. Кондратенко Микола Дмитрович (24.04.1934, с. Вищий Булатець Лубен. р-ну) – письменник, перекладач, лауреат трьох літ. премій / М. Й. Шалата // Енциклопедія Сучасної України. – Київ: ТОВ «НВП Поліграфсервіс», 2014. – Т. 14. – С. 255-256.

Шалата М. Супроти обставин // Літературна Україна. – 2004. – 8 лип. – С. 6.

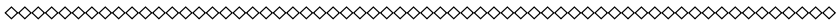

«КОНТИНГЕНТ» народний аматорський гурт (художній керівник *Сергій Товкач*)

Народний аматорський гурт афганської пісні «Контингент» – художній керівник *Сергій Товкач*,

засновник Костянтин Авсеєвич. Колектив налічує 5 учасників. Репертуар гурту складається з пісень військово-патріотичної тематики.

Творчість цього колективу користується неабиякою популярністю не тільки в місті, районі, області, але і по всій Україні. «Контингент» здійснює концертні тури, гастрольні поїздки присвячені визначним календарним датам по багатьох містах України та у військових частинах на "передньому краї" в Донецькій та Луганській областях.

КОРКІШКО-ВОРОНЦОВА

Надія Стефанівна

17.12.1949, с. Глибока Долина

Гадяцького району Полтавської обл.

Художниця. Поетеса.

Закінчила середню і художню школи м. Гадяч. Освіта середньоспеціальна. Мешкає Надія Коркішко-Воронцова з родиною в Полтаві. Її чоловік Василь Коркішко – відомий художник, сини Тарас та Богдан – іконописці й реставратори, донька Інна – економіст. Оскільки в сім'ї всі малюють, пані Надія спробувала й собі, довівши, що починати ніколи не пізно. Нині в неї за плечима тільки персональних виставок понад п'ять. Надія Стефанівна довго не мала часу на творчість, ростила синів, потім внуків, коли вже повернуло на шостий десяток, то нарешті змогла приділити увагу собі. Пані Надія полюбить малювати квіти. Влітку вони родиною часто їздять на батьківщину чоловіка, в село Кунцево, там жінка, поки ще росяно, а стара свекрушина хата потоплає у різноцвітті, малює.

Сьогодні картини Надії Стефанівни, що оспівують багату природу рідної землі, зберігаються у приватних колекціях не лише в Полтаві, а й у Сумах, Києві, Санкт-Петербурзі, Москві. Окремі поїхали квітувати аж до Греції та Німеччини.

Цікаво, що процес написання картин надихає художницю ще й на іншу творчість – поетичну. Коркішко-Воронцова друкується в альманасі «Голос ветерана». Чимало її віршів покладено на музику. Тож майже для кожної своєї картини пані Надія написала й поетичну присвяту. Друкувалась також в газетах міста Полтави. Як художник є активною учасницею обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література про автора

Дичко І. Незглибимі джерела творчості: [презентація першої збірки віршів художниці, поетеси і співачки Н. Коркішко-Воронцової «В літах осінніх йде весна»] / І. Дичко // Зоря Полтавщини. – 2012. – 21 берез. – С. 4.

Дичко І. Сім'я талановитих: [мистців Коркішків з м. Полтава] / І. Дичко // Рідний край. – 2013. – № 2. – С. 148-151.

Коркішко-Воронцова Н. Заповіт нащадкам. Люблю цей світ. Подія, що закарбувалася на все життя: [поезія, проза, короткі відомості про автора, уродж. с. Глибока Долина Гадяцького р-ну] / Н. Коркішко-Воронцова // Голос ветерана. – Полтава, 2011. – Вип. 12. – С. 117-120.

Черпакова Л. З її картин усміхається Україна: [Н. Коркішко-Воронцової] / Л. Черпакова // Полтавський вісник. – 2011. – 15 квіт. – С. 18.

КОРНІЄНКО Павло Григорович

28.05.1947

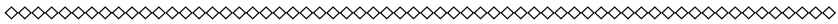
Лікар. Заступник головного лікаря Лубенської лікарні інтенсивного лікування з медичного обслуговування населення

Народився 1947 р. на Лубенщині. Після закінчення медичного училища вступив до Полтавського медичного стоматологічного інституту. На початку трудового шляху працював завідувачем ФАП (фельшерсько-акушерським пунктом) у

селі Снітин. Потім П. Г. Корнієнка обрали головою районного товариства Червоного хреста. Десять років очолював Лубенську станцію переливання крові. З 1991-1997рр. – перший заступник головного лікаря Лубенської центральної районної лікарні.

З 1997 по 2008 рр. – головний лікар Лубенської центральної міської лікарні.

З 2009 р. і по даний час працює заступником головного лікаря КП «ЛПЛЛ» ЛМР з медичного обслуговування населення

КОСТЕНКО

Микола Васильович

19.03.1939-14.04.2016

Критик. Письменник. Літературознавець.

Публіцист. Член Національної спілки

письменників України. Член Національної

спілки журналістів України.

Член Полтавської спілки літераторів.

Член громадської ради ПСЛ. Лауреат літературної премії ім. В. Симоненка. Лауреат 6-ти літературно-мистецьких премій і 11-ти премій періодичних видань.

Непростим був шлях Миколи Костенка у літературу. Закінчив вечірню школу, вечірнє відділення факультету журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині національний університет). Працював муляром-монтажником у будівельних організаціях м. Києва, трестах «Хрещатикбуд», «Укрпромбуд» (1955–1962). Перебував на строковій службі в Закавказзі. Був редактором відділу реклами періодичних видань Управління «Союздрук» Міністерства зв'язку України, старшим викладачем факультету журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1967–1968), заступником начальника Українського передплатно-роздрібного агентства «Союздрук» (1968–1970), редактором газети «Зв'язківець України» Міністерства зв'язку України, кореспондентом,

начальником відділу газети «Советский пограничник» Західного прикордонного округу, відповідальним редактором газети «Пограничник Арктики» Окремого Арктичного прикордонного з'єднання (м. Воркута), відповідальним секретарем газети «Советский пограничник», помічником міністра, секретарем колегії Міністерства зв'язку України, інструктором Полтавського обкому КПУ, редактором газети «Ленінським шляхом», відповідальним редактором газети об'єднаної ради вишів м. Полтави «Студентський гарт», редактором газети «Довір'я» Полтавської облпрофради, першим заступником головного редактора газети «Полтавщина» Полтавської облдержадміністрації, головним редактором газети «Довір'я» Полтавської облпрофради.

Очоловав Полтавську обласну організацію Національної спілки письменників України (2000–2005). Дійсний член Всесоюзного товариства істориків природознавства і техніки (з 1969), голова Полтавської спілки літераторів (з січня 2006).

Увесь цей час шукав свій шлях до таємниць слова. Основні жанри, в яких він працював – поезія, мала проза, повісті, публіцистика, літературна критика.

Лауреат літературних премій Київського науково-виробничого об'єднання «Арсенал», «Смарагдова ліра» Держкомкордону України, полтавських регіональних ім. Панаса Мирного, ім. Володимира Малика, ім. Леоніда Бразова, ім. Василя Симоненка, ім. Володимира Короленка. Багаторазовий лауреат видань Полтавської спілки літераторів, газет «Известия», «Правда Украины», «Зірка», «Робітничка газета», «Коммунист», «Комсомолец» (м. Єреван), «Заполярье» (м. Воркута), журналів «Україна», «Хлібороб України», «Комуніст України», «Распространение печати».

Нагороджений медалями «На відзнаку 1500-ліття міста Києва», «Ветеран праці» (1983), «Профспілковою відзнакою» Федерації профспілок України, почесною Грамотою Полтавської облдержадміністрації. Обирався депутатом Полтавської районної ради (1986–2000). Почесний громадянин рідного села Ісківці.

Помер 14 квітня 2016 року.

Література про автора

Дичко І. Що на роду написано (роздуми над книгою Миколи Костенка) / І. Дичко // Рідний край. – 2010. – № 1(22). – С. 241-249.

Жовнір Н. Микола Костенко: «У всі часи людям була потрібна оптимістична література, і це залишається непохитним каноном для всіх письменників»: відомому полтавському письменникові, лауреату 17-ти премій Миколі Костенку виповнилось 70 років / Н. Жовнір // Вечірня Полтава. – 2009. – 1 квіт. – С. 5.

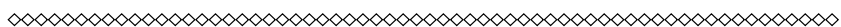
Зелень М. Ліки для красного слова / М. Зелень // Вечірня Полтава. – 2010. – 24 берез. – С. 6.

Зелень М. Світ красного слова знову у полі зору Миколи Костенка / М. Зелень // Вечірня Полтава. – 2010. – 24 листоп. – С. 8.

Костенко Микола Васильович // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава, 2008. – С. 42-43.

Любивий М. Стезею вірності добру / М. Любивий // Полтавський вісник. – 2009. – 20 берез. – С. 9.

Микола Костенко // Калинове гроно: антологія поезії полтавських літераторів ХХ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2004. – С. 247-253.

КРЕВСЬКА Ганна (Кононенко Марина Володимирівна)

05.09.1979, м. Лубни Полтавської обл.

Поетеса, журналіст. Член літературного об'єднання ім. Олесья Донченка.

Член Полтавської спілки літераторів.

Член Національної спілки журналістів України. Член Національної спілки

письменників України. Лауреат премії імені Самійла Величка. Лауреат районної літературно-мистецької премії ім. В. Симоненка. Лауреат премії ім. Івана Котляревського. Лауреат Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання».

Закінчила 9 класів Лубенської СШ №2 (1994), Лубенське медичне училище (1997), факультет журналістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка (2004), факультет дефектології Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова (2003). Має два магістерські ступені – із журналістики та дефектології. З 2003 й дотепер працює журналістом обласного рекламно-інформаційного видання «Вісник». З 1995 до 1998 – секретар літературно-мистецького клубу ім. Василя Симоненка. Друкувалася в поетичних збірниках «Сповідь юних сердець», «Відлуння Василевого Різдва», «Поетичні зорі», «Віршограй», «Україна – моя Батьківщина», в антологіях поезії «Калинове гроно», «Дзвінке перо Посулля», «Вишнева повінь», «Лубенський ужинок», «Вогонь Тарасового слова», в альманахах «Криниця», «Бахмутський шлях», «Гранослов», «Зорі над морем», «Острови», у газетах.

Автор збірок поезій «Коли опадають вітри», «Під корою», «Імена снігу», прозової книжки «Ситцеве щастя», історичного роману «Монастирські сливи».

Учасник Всеукраїнської наради молодих літераторів у Коктебелі (2006).

Лауреат районної літературно-мистецької премії ім. Василя Симоненка та Полтавської обласної премії ім. І. П. Котляревського, премії ім. В. Малика. Переможець обласного конкурсу молодих поетів Полтавщини «Поетичні зорі – 2004», дипломант міжнародного конкурсу «Гранослов», лауреат Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання», Гран-прі ІХ Всеукраїнського еко-фестивалю «Лель». Лауреат премії імені Самійла Величка у номінації «Відображення історії України в художній літературі» за 2020 рік.

Література про автора

Бірюкова Л. Монастирські сливи від Ганни Кревської: [вийшов з друку історичний роман журналістки газети «Вісник» Ганни Кревської (Марини Кононенко), члена Національних спілок журналістів та письменників України] / Л. Бірюкова // Вісник. – 2020. – 22 лип. – С. 5

Лубнах школу № 1, а далі вступив в Миргородський керамічний технікум ім. М. В. Гоголя. Після року навчання залишив технікум. Василя призвали в армію. Талановитий художник оформляв стенди, малював плакати, писав карти військової тематики. Навчався в студії військових художників ім. М. Грекова у Москві (1977) і Московському заочному народному університеті (1989–1993). Працював військовим художником у Південно-Сахалінську. Виставлявся у Франції, Японії, Канаді, Австралії.

В 1986 році Василь Іванович з дружиною та дітьми переїхав до Лубен.

Живописець працював олійними фарбами. Створював ліричні краєвиди рідного краю, портрети, працював над шевченківською тематикою, ілюстрував твори сучасних письменників і краєзнавців.

Член літературно-мистецького клубу імені Василя Симоненка. Твори художника зберігаються в багатьох державних та приватних зібраннях Лубен, Полтави, Києва, а також за кордоном: США, Німеччини, Польщі.

Учасник Всеукраїнської виставки «Лубенська художня весна – 2015» та «Лубенська художня весна – 2018». Був членом громадської організації художників Лубенщини «Пектораль».

Помер 6 липня 2019 року.

Література про автора

Баклай Н. Давне: [художнику Василю Лапушкіну присвячую] / Н. Баклай // Баклай Н. М. Отава. Вибране. – Полтава: Дивосвіт, 2008. – С. 88.

Лапушкін Василь // Репродукції картин та біографічні дані / В. Лапушкін // Художники Лубенщини: альбом. – Полтава: АСМІ, 2017. – С. 36-37, 87.

Ханко В. М. Лапушкін Василь Іванович (13.01.1956, с. Жовтневе Семенів, р-ну Полтав. обл.) - живописець, графік / В. М. Ханко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ: ТОВ «Видавничий дім» САМ», 2016. – Т. 16. – С. 542.

ЛИСЕНКО

Микола Павлович

11.02. 1949, с. Несвічі Луцького району
Волинської області.

Шевченкознавець. Дослідник.

Лауреат Загальноукраїнського конкурсу

«Українська мова – мова єднання».

Лауреат почесної нагороди

«Ділова людина України».

*Лауреат премії імені Заслуженого учителя
України Блозерської Любові Миколаївни.*

У 1957 році сім'я Миколи Лисенка переїхала жити в с. Шевченкове Звенигородського району Черкаської області. В 1965 закінчив 8 класів Шевченківської загальноосвітньої школи, а в 1969 закінчує заочно Шевченківський гідромеліоративний технікум. Трудову діяльність почав з травня 1967 року слюсарем в Черкаському БМУ-42. Закінчив Київський технологічний інститут харчової промисловості, здобувши професію інженера-механіка харчових виробництв. З 1972 по 1999 роки працював на підприємствах харчової промисловості м. Києва слюсарем, інженером-механіком, головним інженером холодокомбінату №2.

Працюючи в «Південенергомонтажвентиляції» інженером, у 1986 році був направлений у відрядження в м. Чорнобиль та Прип'ять, де брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

За мужність і самовідданість, високий патріотизм та особливі заслуги при ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС нагороджений Всеукраїнською громадською організацією «Союз Чорнобиль Україна» орденом «Ветеран Чорнобиля», медалями «За мужність», «30 років Чорнобиль», «За вірність традиціям»; а за самовіддану працю по розбудові Шевченкового краю Шевченківською сільською радою Звенигородського району у 2014 році – медаллю «Батьківщина Тараса Шевченка».

Книга «Коріння Шевченкового роду» здобула вісім дипломів-перемог на Міжнародних та всеукраїнських кон-

курсах. Переможець Всеукраїнського конкурсу «У нас одне коріння», в 2013 р. ім'я Миколи Лисенка внесено до «Книги рекордів України» за найбільше генеалогічне дерево в Україні: дерево роду Т. Г. Шевченка.

В 2016 році нагороджений дипломом Інституту культурної спадщини Академії наук Республіки Молдови, в 2018 – диплом 1-го ступеня Міжнародного проекту-конкурсу «Тарас Шевченко єднає народи».

Багато людей-екскурсантів з України та із-за кордону, які відвідують заповідник в селі Шевченковому Звенигородського району, приходять до оселі Миколи Лисенка, цікавляться корінням Шевченкового роду і він залюбки розповідає їм і про родовід, і про спогади нащадків, які із покоління в покоління передавали прапрадіди та бабусі, цікаві розповіді про Тараса Григоровича Шевченка.

Виконав наукове обґрунтування та подав клопотання до Черкаської обласної ради про надання статусу ботанічної пам'ятки природи куцям калини, під якими знаходив собі прихисток у Керелівці (нині с. Шевченкове) в дитинстві малий Тарас. А в 2018 році «Тарасова калина» занесена до природно-заповідного фонду місцевого значення.

Вперше в Україні і в світі Микола Лисенко склав генеалогічне дерево роду Т. Г. Шевченка (понад 1300 осіб). За результатами дослідження двічі видавалась його книжка «Коріння Шевченкового роду» в 2012 та 2015 роках. Співзасновник і член правління Всеукраїнського благодійного культурно-наукового фонду Т. Г. Шевченка (2000).

Література про автора

Дмитренко О. Заслужена нагорода: [дипломи і медалі М. П. Лисенку за книгу «Коріння Шевченкового роду» (2012 р.)] / О. Дмитренко // Слово Просвіти. – 2018. – 9-15 серп. (Ч. 32). – С. 15.

Міщенко О. Премія українського Дюма / О. Міщенко // Зоря Полтавщини. – 2017. – 28 лют. – С. 4.

У Лубнах обрали лауреатів премії ім. В. Малика // Події та коментарі. – 2017. – 10 лют. – С. 3.

ЛОЇК Антоніна Іванівна

5.04.1978, м. Лубни,
Полтавської області.

Співачка.

Автор і виконавець власних пісень.

Солістка гурту «Трибуна – Л».

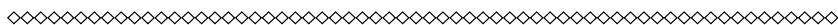
У 1985 році вступила до Лубенської музичної школи, яку закінчила з відзнакою. В 1995-1998 рр. навчалась у Полтавському державному музичному училищі культури ім. М. Лисенка по класу віолончелі (червоний диплом). В училищі почала писати власні пісні. В 1998-2000 рр. працювала у Лубенському МБК на посаді керівника НЖВА «Лубенка». В 1999 р. Антоніною Лоїк було засновано дитячий вокальний ансамбль «Гранд». Постійна учасниця загальноміських заходів, автор та виконавиця власних пісень.

У 2000 році вона стала солісткою гурту «Трибуна – Л». В 2001 році представляла Лубенщину на головній сцені України (палац «Україна» м. Київ), де за майстерне виконання власної пісні була нагороджена Дипломом I ступеня. В 2005-2008 рр. А. І. Лоїк навчається у Київському національному університеті культури та мистецтв (відділ «Естрадний спів»). З 2000 року вона гастролює, як солістка гурту «Трибуна – Л», по багатьох областях України, Росії, Білорусії, прославляючи рідне місто.

Антоніна Лоїк учасниця багатьох всеукраїнських та міжнародних фестивалів.

Лауреат Міжнародного фестивалю «На хвилях Світязя», фестивалю авторської пісні «Доля», фестивалю естрадної пісні «Співограй» (у номінації автори-пісняри), Всеукраїнського фестивалю «Шанс», Всеукраїнського фестивалю «Сонячний Схід», Всеукраїнського пісенного фестивалю ім. М. Машкіна в номінації «автори-пісняри», конкурсу авторів-виконавців сучасної української пісні «Обереги України» Всеукраїнського літературно-мистецького фестивалю «Кролевецькі рушники».

В 2002 році була нагороджена почесною грамотою та орденом Полтавської обласної ради як солістка гурту «Трибуна – Л», за значний внесок у розвиток і збереження українського самодіяльного народного мистецтва, високу виконавську майстерність та багаторічну концертну діяльність, а також її діяльність відзначає іншими грамотами.

ЛЮБИЧ Іван Іванович

04.06.1948, м. Лубни

Викладач музики.

Любич Іван Іванович у 1972 році закінчив Ніжинський державний педагогічний інститут імені М. В. Гоголя, викладач музики шкіл та педучилищ. В Лубенській музичній школі працює з 1976 року. Трудову діяльність розпочав на посаді викладача по класу баяна. З 1981 року обіймав посаду заступника директора з навчальної частини, на посаді директора – з 2001 року.

Іван Любич постійно підвищує свій професійний рівень як баяніст-віртуоз, наполегливо і послідовно передає його колегам по роботі, учням школи, з успіхом виступає із сольними концертами. У 2008 році Іван Іванович став лауреатом літературно-мистецької премії ім. В. Малика за композиторську діяльність як автор музики гімну міста Лубни.

За високу професійну діяльність, багаторічну плідну працю, сумлінне виконання службових обов'язків та за особистий значний внесок у розвиток культури Полтавського краю Любич І. І. неодноразово за останні роки нагороджувався грамотами Міністерства культури України, Полтавської обласної ради, управління культури Полтавської обласної державної адміністрації, Лубенської міської ради, Почесними грамотами Лубенського міського голови. Колектив школи на чолі з директором у 2014 році занесено до міської Дошки пошани. Свого часу йому пропонували очолити міський відділ культури. Він відмовився, бо хотів займатися лише музикою.

М

МАЛІЙ

Ніна Володимирівна

1949 – 2020

Заслужений журналіст України.

Народилася 13 серпня 1949 р. в с. Нижчий Булатець Лубенського району.

У 1966 році закінчила Лубенську СШ № 2, а потім факультет журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, працювала у рідному місті Лубни. Вона створювала місцеве радіомовлення, будучи головним редактором КУ РМР «Радіо-Лубни», вклала всю душу в роботу, за що нагороджена грамотами Комітету телебачення і радіомовлення України, Полтавської ОД ТРК «Лтава», обласної ради, обласної держадміністрації, іншими.

Заслужений журналіст України. Довгий час головний редактор Лубенського радіомовлення. Літературний редактор історико-публіцистичного видання «Лубни на вітрах історії ХХ-ХХІ століття».

У 1998 році їй присвоєно звання «Заслужений журналіст України», у 2001 – нагороджена у складі творчого колективу премією ім. В. Малика за озвучення документального багатосерійного фільму «Лубни в ХХ столітті».

Померла 13 грудня 2020 року.

Література про автора

Малій Ніни Володимирівни: [журналіст, 1949-2020: некролог] // Лубенщина. – 2020. – 18 груд. – С. 5.

МИРНИЙ Володимир Степанович

1935–2020

Поет. Прозаїк. Публіцист.

*Перекладач. Член Національної
спілки письменників України.*

Лауреат премії ім. Панаса Мирного.

Лауреат премії ім. Леоніда Бразова.

Лауреат премії ім. Івана Котляревського.

Народився 1 листопада 1935 року в с. Супротивна Балка Новосанжарського р-ну Полтавської обл. 1954 р. закінчив середню школу імені Г. С. Сковороди у селищі Чорнухи, а 1959 р. – Львівський університет імені І. Я. Франка.

Працював учителем у Рівненській та Полтавських областях, методистом Полтавської обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, старшим науковим співробітником Полтавського краєзнавчого музею. З 1991 по 2000 очолював обласну організацію Національної спілки письменників України. Дебютував у 1952 році як поет.

Автор поетичних збірок: «Криниця», «Матіоли», «Вечірнє поле», «Монолог землі», «Літні зорепади», «Світло берези», вибрані твори «Криниця», «Багряне гроно горобини», «Надія, віра і любов», «В дорозі до храму», «Вибране», «Теплий дощ у неділю», «Сурмачка», «Сто поезій про кохання», «В коронах інею тополі», «Катарсис».

Збірок поезії та прози: «Життя по колу йде...», «Стукати у брами...».

Однотомника вибраної прози: «Янголи ридали в небесах».

Володимир Мирний – почесний громадянин смт Чорнухи, батьківщини Г. С. Сковороди.

Поезіям Володимира Мирного властиві ліричність, тонкий психологізм, лаконічність. Його рубаї, сонети наповнені новим змістом. У кожній збірці стверджується нездоланна сила людини в її нерозривному зв'язку з рідною

землею. Особливою майстерністю вирізняється пейзажна лірика. У спостереженні над природними явищами письменник намагається знайти відповіді на вічні питання буття, болючі проблеми суспільства. Саме тому в пейзажній структурі так часто вчуваються філософські та громадянські мотиви.

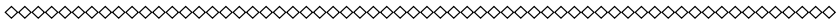
Помер 21 липня 2020 року.

Література про автора

Мирний Володимир Степанович // Мокляк В. Літературна Новосанжарщина (матеріали до Новосанжарського біобібліографічного словника). – Полтава: АСМІ, 2013. – С. 44-45.

Мирний В. «Сину, дах протікає...» Тож треба латати» [поезії] / В. Мирний // Зоря Полтавщини. – 2020. – 10 листоп. – С. 8.

Степаненко М. Дивосвіт прози Володимира Мирного / М. Степаненко // Вечірня Полтава. – 2015. – 28 жовт. – С. 7.

МІРОШНИЧЕНКО Володимир Іванович

30.11.1964, м. Донецьк.

Художник. Член Національної спілки художників України. Лауреат літературно-мистецької премії ім. Василя Симоненка.

Член правління громадської організації художників Лубенщини «Пектораль».

З 1967 р. проживає в м. Лубни, де свого часу навчався в художній школі, директором якої був художник, член Спілки художників УРСР В. І. Семенюта.

З 1982 по 1987 рр. навчався у м. Києві, отримав фах «Художник-модельєр взуття та виробів зі шкіри», пропрацював майже десять років за фахом на взуттєвому об'єднанні «Лугань». У певний момент Володимир Мірошніченко обрав для себе саме живопис. Переїхавши в 1998 році разом із

дружиною в місто Лубни, художник зосередив свою увагу на мистецькому житті. Зараз працює художником-портретистом на камені. Неодноразово брав участь у виставках, як збірних так і персональних.

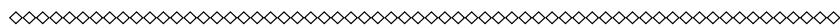
Ставши співзасновником лубенської художньої організації «Пектораль», за підтримки голови Полтавської обласної організації НСХУ Юрія Самойленка, Володимир Мірошніченко долучився до відродження Всеукраїнської виставки «Лубенська художня весна».

Література про автора

Мірошніченко В. Репродукції картин / В. Мірошніченко // «Лубенська художня весна»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2015. – С. 37.

Мірошніченко В. Репродукції картин / В. Мірошніченко // «Лубенська художня весна – 2018»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2018. – С. 21.

Мірошніченко В. Репродукції картин та біографічні дані / В. Мірошніченко // Художники Лубенщини: альбом. – Полтава: АСМІ, 2017. – С. 46-47, 88.

МІЩАНИН

Віктор Данилович

10.09.1962, с. Малі Будища,
Зіньківського р-ну

Кравознавець. Вчений-керамолог.

Член Українського керамічного товариства. Член Ученої ради

Інституту керамології – відділення

Інституту народознавства НАН України.

Член Національної спілки майстрів народного мистецтва України. Кандидат історичних наук. Лауреат літературно-мистецької премії ім. братів Тютюнників.

Народився 10 вересня 1962 року в с. Малі Будища Опішнрянського (нині Зіньківського) району Полтавської області. Закінчив Одеський державний гідрометеорологічний інститут. Працював інженером монтажно-ремонтного відділу служби засобів вимірювання Красноярського територіального управління з гідрометеорології (Красноярськ, Росія), водієм колгоспу «Прогрес» (Малі Будища, 1989–1993), спеціалістом із земельних ресурсів Малобудищанської сільської ради. З 1993 року старший науковий співробітник Національного музею-заповідника українського гончарства в Опішному, молодший науковий співробітник Інституту керамології – відділення Інституту народознавства НАН України.

Головний напрямок наукових досліджень: гончарство малих осередків Опішненського гончарного району та Опішного.

Автор 87 публікацій з проблем керамології та краєзнавства, у тому числі книг: «Словник гончарів Глинського, Малих Будищ, Старих Млинів, Хижняківки», «Хутори ви мої, хутори...», «Північна група малих осередків гончарства Опішненського гончарного району (друга половина XIX – XX століття)».

Перша книга стала лауреатом VI Форуму видавців у Львові в номінації «Художньо-мистецьке, музичне або краєзнавче видання» (1999), визнана журі I Національного симпозиуму гончарства «Опішне-2000» кращою публікацією в Україні з проблем гончарства за 1999-й рік (2000).

Мешкає в смт Опішне Зіньківського р-ну Полтавської області.

Література про автора

Кохан В. Повернув із забуття: [про науковця Націон. музею-заповідника укр. гончарства в Опішному В. Міщанина] / В. Кохан // Літературна Україна. – 2006. – 28 верес. – С. 6.

Міщанин Віктор Данилович: [керамолог, етнолог, краєзнавець, мешкає і працює в смт Опішніа] // Народне мистецтво Полтавщини: каталог / автор-упоряд. А. П. Маркар'ян. – Полтава: Сімон, 2014. – С. 47.

Міщанин Віктор Данилович // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12 -ти т.] / ред. О. А.Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 2: М -Я. – 2015. – С. 85.

МОКЛЯК Володимир Олександрович

26.06.1961, с. Руденківка
Новосанжарського району

Історик. Бібліограф. Музейник.

Лауреат обласної премії

ім. Самійла Величка.

Закінчив Руденківську СШ (1978), середнє міське професійно-технічне училище №4 м. Полтава (1979), Гадацьке державне культурно-освітнє училище ім. І. П. Котляревського (1985), Харківський державний інститут культури (1991). Трудовий шлях розпочав вантажником на Новосанжарському шкірзаводі (1979–1980). Проходив службу в Радянській армії (1983–1985). Працював диспетчером колгоспу ім. газети «Зоря Полтавщини» с. Руденківка Новосанжарського району (1980 –1981), старший редактор Новосанжарської районної Централізованої бібліотечної системи (1985–1989).

З травня 1989 – у Полтавському краєзнавчому музеї на посадах молодшого наукового співробітника археології, наукового та старшого наукового співробітника сектору охорони пам'яток археології. З квітня 1994 – заступник директора з наукової роботи. У складі археологічних експедицій музею брав участь у розкопках курганів біля с. Ливенське Новосанжарського, Олєфірщина Диканського, Олександрівка Чорнухинського районів.

У 1989–1993 проводив археологічні розвідки на території Новосанжарського району. З 1993 займається розробкою козацької тематики у розрізі історії козацької доби Полтавщини. Автор наукової експозиції «Полтавщина у кін. XIV – XVIII ст.», тематико-експозиційних планів виставок,

сценарію телевізійного фільму «Полтавський краєзнавчий музей», понад 100 публікацій у часописах, наукових збірниках, окремих наукових видань, колективних монографій, ряду матеріалів та досліджень, у тому числі з історії церкви на Полтавщині. Член редакційної колегії ряду наукових збірників, наукового щорічника «ПЄВ».

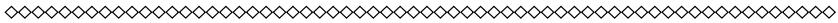
Нагороджений Почесними грамотами Полтавської облдержадміністрації, Міністерства культури і мистецтв України.

Література про автора

Кузьменко Н. Наукове краєзнавство - це дуже серйозно: [розмова із заст. директора Полтавського краєзнавчого музею з наукової роботи В. О. Мокляком] / Н. Кузьменко // Край. - 2007. - №34. - С. 8-9.

Шендрик Л. Премія імені Самійла Величка / Л. Шендрик // Край. - 2007. - №41. - 4-5, 2 (обкл.).

Пустовіт Т. Мокляк Володимир Олександрович (26.06.1961, с. Руденківка Новосанжар. р-ну Полтав. обл.) - історик, бібліограф, музейник / Т. Пустовіт // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія: у 12 т. - Т. 12: Релігія і церква. - Полтава: Полтавський літератор, 2009. - С. 408-409.

МОЦАР

Іван Миколайович

1941–2016

*Журналіст. Письменник. Художник.
Літературний редактор. Лауреат
Всеукраїнської літературної премії
ім. Михайла Чабанівського. Лауреат
регіональної премії імені Петра Артеменка.*

Лауреат регіональної премії імені Леоніда Бразова.

Народився 15 червня 1941 року в с. Огірівка Великобагачанського р-ну Полтавської області. По закінченні середньої школи Іван Моцар працював завідувачем сільського клубу, служив на флоті.

У 1965 – 1966 роках – літпрацівник решетилівської районної газети «Червоний Жовтень» (нині «Решетилівський вісник»). Із 1967-го – кореспондент, завідувач відділу, заступник редактора обласної газети «Молода громада» («Комсомолец Полтавщини»). Заочно закінчив факультет журналістики Київського державного (нині національного) університету імені Тараса Шевченка. Із 1995 року й аж до виходу на пенсію – редактор газети «Молода громада».

Друкувався в багатьох періодичних виданнях та колективних збірниках. Автор книжок «Доленосні чудасії», «Цвях – і вашим капець», «Вогонь вечірнього багаття», «Дещо про не абищо», «Вітер з поля», «Прямим влучанням», «Овиди пам'яті», «Між сьогоденням і вічністю» та «Сліпий дощ навкис». Десять років підряд редагував літературні альманахи «Полтавський сміхограй» та «Сміхограйчик», був відповідальним секретарем Полтавської спілки літераторів.

Помер на початку червня 2016 року в м. Полтава.

Література про автора

Жовнір, Н. Він працював зі словом: [про Моцара Івана] / Н. Жовнір // Зоря Полтавщини. – 2016. – 30 серп. – С. 3.

Зелень М. Полтавському Моцарту карикатури та журналістики допомагають у житті дві музи – творчість і дружина / М. Зелень // Вечірня Полтава. – 2011. – 15 черв. – С. 7.

Іван Миколайович Моцар: [біографія, фото літератора, лауреата літ. премій, уродженця с. Огирівка Великобагачан. р-ну] // Діє-слово. – 2010. – № 5. – С. 27.

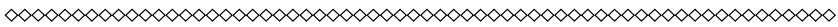
Іван Моцар: [біографія, гуморески, карикатури літератора, уродженця с. Огирівка Великобагачанського р-ну] // Калинове гроно: антологія сатири й гумору полтавських літераторів ХХ - поч. ХХІ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2013. – Т. IV. – С. 185-199.

Моцар І. Сновида: [новела, біографія автора, уродженця с. Огирівка Великобагачанського р-ну] / І. Моцар // Калино-

ве гроно: антологія прози і драматургії полтавських літераторів ХХ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2006. – Т. 2. Книга 2. – С. 340-346; Калинове гроно: антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України: до 20-річчя Полтав. спілки літераторів. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – Т. 3. – С. 447-466.

Моцар Іван Миколайович: [народився селі Огірівка Великобагачанського району Полтавської області – прозаїк, літературний критик, художник-карикатурист] // Літератори Полтавщини: довідник. Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 67.

Нечитайло М. «Звеличені творчістю»: [про книгу Івана Моцара «Звеличені творчістю»] / М. Нечитайло // Село Полтавське. – 2016. – 12 трав. – С. 8.

М'ЯТОВИЧ Валерій Павлович

15.02.1952, с. Кальниболота
Новоархангельського р-ну
Кіровоградської області.

*Письменник. Журналіст. Член Національної
спілки письменників України.*

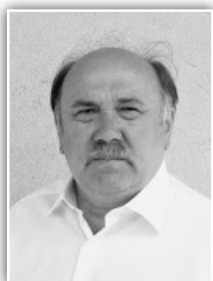
У 1969 році закінчив Хмельівську СШ Маловисківського району. Потім юридичний факультет Одеського державного університету ім. І. Мечникова.

З 1978 року Валерій М'ятович в журналістиці. Був редактором Любашівської районної газети «Зоря комунізму», завідувачем відділу газети «Кіровоградська правда». Засновник і видавець кількох популярних видань. У «Народному слові» із 1990 року. Активний захисник демократії і її складової частини – свободи слова.

Головний редактор Кропивницької газети «Народне слово» (від 1991 року). Заслужений журналіст України (від 1997 року).

Автор роману "Номенклатурний Декамерон" (2016).

Н

НЕЖИВИЙ

Олексій Іванович

1957–2019

Письменник. Літературознавець. Вчений.

Журналіст. Краєзнавець. Педагог.

Доктор філологічних наук. Професор.

Член Національної спілки письменників

України. Член Національної спілки

журналістів України. Член Національної спілки краєзнавців України. Лауреат багатьох премій.

Народився 9 березня 1957 року в с. Хитці Лубенського району на Полтавщині. Закінчив у 1972 році Хитцівську восьмирічну школу, а через два роки Калайдинцівську середню. Потім заочно навчався в Харківському державному університеті (нині – Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна), працював механізатором у колгоспі, учителював, пройшов армійську службу. З осені 1977-1980 рік викладав українську мову і літературу у Хитцівській восьмирічній школі. У 1984 році закінчив українське відділення філологічного факультету Луганського державного педагогічного інституту ім. Тараса Шевченка. Навчання поєднував із журналістською роботою в багатотиражній інститутській газеті «Трибуна студента», обласній молодіжній газеті «Молодогвардієць», прес-центрі обласного штабу студентських загонів.

Працював на кафедрі філологічних дисциплін педагогічного інституту асистентом, потім старшим викладачем. Викладав у Луганському інституті внутрішніх справ МВС України. З 1997 року – доцент кафедри української літератури, член Національної спілки письменників України.

Член Національної спілки письменників України з 1997 року. Депутат районної ради м. Луганськ (1991-1994). 1989-1991 рр. – голова Луганської міської організації ВУТ «Про-

світа» ім. Тараса Шевченка, 1999-2004 рр. – голова Луганської обласної організації НСПУ.

Із 2004 року відповідальний секретар журналу «Бахмутський шлях».

2013 р. захистив першу в Україні докторську дисертацію за спеціальністю «10.01.09. – літературне джерелознавство і текстологія» у Львівському національному університеті ім. Івана Франка за темою «Наукова біографія і творча спадщина Григора Тютюнника: джерелознавча і текстологічна проблематика».

У 2013 році рукоположений в сан диякона в Українській православній церкві Київського патріархату.

З початком збройної агресії на Сході України повернувся до Полтави. З вересня 2014 року професор кафедри філософії і економіки Полтавського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти імені М.В. Остроградського та професор кафедри філологічних дисциплін Луганського національного університету ім. Тараса Шевченка за сумісництвом.

Автор більше 350 наукових і науково-популярних публікацій з літературознавства, історії педагогіки України, фольклористики, методики викладання української мови і літератури, а також більше 700 публікацій у періодичній пресі, виступів на радіо й телебаченні.

Автор окремих видань: «Григор Тютюнник і Луганщина», «Луганщина літературна», «Для рідного слова: творча спадщина Бориса Грінченка і проблеми національного виховання», «Від слова – до пісні», «Освячені Шевченковим ім'ям», «Учителі придінцевого краю», «Час неминущий», «Борис Грінченко: вартовий рідного слова», «Григор Тютюнник: текстологічна і джерелознавча проблематика життя і творчості», навчального посібника «Дидактичний матеріал з народознавства на уроках української мови» (1993, 1995, в співавторстві з В. Д. Ужченком), багатьох посібників і підручників з літератури рідного краю (в співавторстві з Людмилою Неживою), навчального посібника «Борис Грінченко у дослідженнях і спогадах», монографії «Життя у слові: Джерелознавча проблематика творчості Григора Тютюнника».

Ним упорядковані та підготовлені до друку книги: «Юрій Єненко – талант людяності: Спогади сучасників», Борис Грінченко «Князь Ігор», Іван Білогуб «Некролог», «...Щоб було слово і світло. Листування Григора Тютюнника», «Голод 1933 року на Луганщині», «Зранена нація. Художня та історична правда в творах письменників Луганщини про голодомори в Україні ХХ століття», «Григір Тютюнник. Бути письменником: щоденники, записники, листи», «Григір Тютюнник. Кіносценарій за романом Григорія Тютюнника «Вир»».

Лауреат Луганської обласної премії ім. «Молодої гвардії», Всеукраїнських премій ім. Івана Огієнка, ім. Бориса Грінченка, ім. Дмитра Нитченка, премії НСПУ «Благовіст» за кращу книгу року, премії ім. Володимира Сосюри, Полтавської обласної премії ім. Панаса Мирного, ім. Володимира Малика, премії ім. Пантелеймона Куліша, національного конкурсу «Українська мова – мова єднання», Лубенської районної премії ім. Василя Симоненка, літературної премії в галузі критики ім. академіка О.І. Білецького, лауреат премії ім. Горліса-Горського.

Нагороджений знаками Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти України», «Василь Сухомлинський», Почесною відзнакою Національної спілки письменників України, медаллю «Будівничий України» ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка.

Олексій Неживий – один із тих свідомих інтелігентів, які плекали на Сході нашої держави рідне слово й український дух, стояли на захисті інтересів суверенної України.

Помер 17 червня 2019 року.

Література про автора

Він повертав Україні забуті та напівзабуті імена // Вечірня Полтава. – 2019. – 19 черв. – С. 7.

Віцєня Л. Світлий слід на землі / Л. Віцєня // Зоря Полтавщини. – 2019. – 20 серп. – С. 8.

Віцєня Л. «На сторожі рідного слова»: [про Неживого Олексія] / Л. Віцєня // Зоря Полтавщини. – 2017. – 1 серп. – С. 5.

Лауреати премії ім. О. І. Білецького [2015 р.]: [в т. ч. уродженець краю О. Неживий, д-р філолог. наук, професор] // Літературна Україна. – 2015. – 19 листоп. – С. 2.

Олексій Неживий: [біографія письменника, уродженця с. Хитці Лубен. р-ну, оповідання] // Калинове гроно: антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України: до 20-річчя Полтав. спілки літераторів. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – Т. 3. – С. 467-480.

Олексій Неживий: прозаїк, критик, уродженець с. Хитці Лубенського р-ну // Письменники України: біобібліографічний довідник. – Київ: Український письменник, 2006. – С. 285.

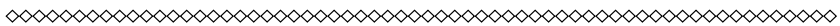
Степаненко М. Загадка таланту Олексія Неживого / М. Степаненко // Зоря Полтавщини. – 2017. – 14 берез. – С. 9.

Степаненко М. І. Неживий Олексій Іванович (09.03.1957, с. Хитці Лубен. р-ну) – учений-літературознавець, письменник, д-р філолог. наук, проф. (2011, 2013) / М. І. Степаненко // Степаненко М. І. Літературознавча Полтавщина: довідник. – Полтава: Видавець Р. В. Шевченко, 2015. – С. 181-183.

Степаненко М. Лицар рідного слова: [професор-літературознавець О. Неживий] / М. Степаненко // Літературна Україна. – 2017. – 16 берез. – С. 14.

Степаненко М. На сторожі коло нас він ставить слово рідне: до ювілею проф. Олексія Неживого / М. Степаненко // Вивчаємо українську мову та літературу. – 2017. – № 9. – С. 34-38.

Ярошенко Г. «Мені здається, найбільше часу у своєму житті провів у бібліотеках та архівах» / Г. Ярошенко // Вечірня Полтава. – 2017. – 29 листоп. – С. 12.

НЕСТУЛЯ Людмила Анатоліївна

09.09.1957, м. Тюмень (Росія)

Журналіст. Поетеса. Публіцистка.

Лауреат премії імені В. Г. Короленка.

Лауреат премії імені Леоніда Бразова.

У віці 6-ти років переїхала з батьками до Полтави. Середню школу і ВНЗ закінчила в Полтаві. У Києві навчалася в аспірантурі Академії наук. За фахом – історик, кандидат історичних наук.

З 1991 року Людмила Нестуля на журналістській роботі. З дитинства захоплюється поетичною творчістю. Друкуватися

почала з кінця 80-х рр. в обласних виданнях. Виступала з поетичними добірками на радіо й телебаченні Полтави та Києва.

У 1996 р. вийшла з друку перша книга поетеси «Разговор на лестнице», потім ще дві збірки «Из тишины» та «Предлоги».

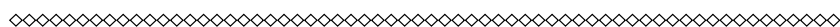
З 2008 р. – член Міжрегіональної спілки письменників. Мешкає в Полтаві. Пише російською мовою. З 2018 року – науковий співробітник науково-дослідного методичного відділу пам'ятокознавства Полтавського краєзнавчого музею імені Василя Кричевського.

Література про автора

Кравченко О. «Земля, що торкається Неба» [телефільм ОДТРК «Лтава» про Мгарський Спасо-Преображенський монастир] / О. Кравченко // Полтавський вісник. – 2014. – 13 черв. – С. 5.

Людмила Нестуля: [коротка біографія, поезії історика, літераторки, лауреатки літ. премій, яка живе і працює в м. Полтава] // Вишнева повинь: антологія сучасної жіночої поезії Полтавщини. – Полтава: Дивосвіт, 2012. – С. 297-305.

«Я перешептувалась с тобой, голос...»: [Л. Нестуля] // Костенко М. Полтавська плеяда. Монологи. Літературний контекст кінця ХХ століття. – Глобине: Поліграфсервіс, 2000. – С. 115-121.

О

ОЛІЙНИК Григорій Антонович

1932 – 2004

*Громадсько-політичний діяч. Педагог.
Заслужений працівник народної освіти
України. Герой Соціалістичної Праці.
Лауреат премії ім. А. Зайкевича.*

Народився 23 лютого 1932 року с. Снітин Лубенського району Полтавської області. Закінчив 7 класів Снітинської школи (1948), Литвяківську середню школу (1951), зоотехнічний факультет

Полтавського сільськогосподарського інституту (1957). Працював головним зоотехніком Ромоданівського МТС, головним зоотехніком колгоспу «Жовтень». З 1959 по 1961 рік заступник голови Лубенського райвиконкому, начальник райсільгоспінспекції, потім упродовж десяти років голова колгоспу ім. А. О. Жданова. З 1980 року працював директором сільськогосподарського технікуму (очолював навчальний заклад 24 роки).

За час керівництва заклад пройшов шлях від Полтавського сільськогосподарського технікуму до Аграрного коледжу управління і права Полтавської державної аграрної академії. За рейтингом Міністерства аграрної політики України коледж неодноразово займав перше місце серед навчальних закладів I–II рівнів акредитації.

Герой Соціалістичної Праці, кавалер ордена Леніна і Золотої медалі «Серп і Молот». Нагороджений орденами «Знак Пошани», «Трудового Червоного Прапора», «Жовтневої Революції» і медалями «За освоєння цілинних земель», «Ветеран праці». Заслужений працівник народної освіти України (1997). Відмінник освіти України, дійсний член Академії наук національного прогресу, член-кореспондент Міжнародної кадрової академії, почесний професор Полтавської державної аграрної академії, Української медичної стоматологічної академії та Міжнародної кадрової академії, кавалер міжнародних золотих медалей МКА «За досягнення в освіті» та «За ефективне управління».

Помер 4 вересня 2004 року. Похований на полтавському центральному кладовищі на алеї Героїв. На фасаді приміщення Аграрного коледжу управління і права Полтавської державної аграрної академії встановлено меморіальну дошку.

Література про автора

Олійник Григорій Антонович (23.02.1932, с. Снітин Лубен. пов. – 04.09.2004, м. Полтава) - орг. с.-г. вир-ва, громад.-політ. діяч, педагог // Герої землі Полтавської: довідник: у 12 вип. – Полтава: АСМІ, 2011. – Вип. 2: Герої Соц. Праці. – С. 50-51.

Олійник Григорій Антонович: [народився в с. Снітин Лубенського р-ну Полтавської обл.] // Хто є хто на Полтавщині: довідково-біографічне видання / упор. В. Болгов. – Київ: Українська Академія геральдики, товарного знаку та логотипу, 2003. – Кн. 1. – С. 117.

Опара М. Вони здобували славу землі полтавської / М. Опара // Вечірня Полтава. – 2019. – С. 23

П

ПАВЛЕНКО Марина Степанівна

30.03.1973, с. Старичі Яворівського району
Львівської обл.

*Поетеса. Педагог. Прозаїк. Художниця.
Лауреат літературної премії
«Благовіст». Член Національної
спілки письменників України.*

Народилася в родині вчителів. Незабаром її сім'я переїхала на Черкащину. Саме завдяки батьку (вчителю української мови та літератури) Марина і почала писати перші свої твори. З відзнакою закінчила Уманський державний педагогічний інститут (нині університет) імені П. Г. Тичини.

По закінченню вузу працює вчителькою початкових класів Уманської міської гімназії, а з 2000 року – викладач кафедри української літератури та українознавства рідного педуніверситету. Вона кандидат педагогічних наук, доцент, автор багатьох публікацій, методичних рекомендацій, книги «У країні Лісових Дзвіночків», монографії про Павла Тичину. Член Національної спілки письменників України з 1997 року.

Автор збірок поезій: «Бузкові зошити», «Час-папироть», «Душа осики», романів для підлітків «Русалонька із 7-В...», книги казок «Півтора бажання (Казки старої Ялосоветиної скрині)», повістей-казок «Домовичок з палітрою»,

«Домовичок повертається», повістей «Миколчині історії», «Чи шкідливо ходити покрівлями гаражів». Як художниця, Марина проілюструвала чимало збірок.

Література про автора

Марина Павленко: та, що живе: [письменниця про себе] // Дивослово. – 2016. – № 11. – С. 54-57.

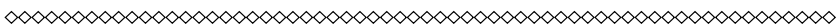
Мельникова А. Художня своєрідність сучасної української літературної казки: жанровий аспект / А. Мельникова // Вивчаємо Українську мову та літературу. – 2013. – № 32. – С. 28-32.

Овдійчук Л. Особливості вивчення твору Марини Павленко «Русалонька із 7-В, або Прокляття роду Кулаківських у школі» / Л. Овдійчук // Українська література в загальноосвітній школі. – 2014. – № 10. – С. 10-13.

Павленко М. Я вчусь у свого читача: розмова з письменницею М. Павленко; розмову записала Л. Хворост / М. Павленко // Літературна Україна. – 2015. – 3 груд. – С. 8.

Пастушенко В. Марина Павленко «Миколчині історії» / В. Пастушенко // Вивчаємо Українську мову та літературу. – 2016. – № 27. – С. 21-25.

Фарина І. Вічні мандри дитячої душі / І. Фарина // Українська літературна газета. – 2019. – 13 верес. – С. 19.

ПЕЧОРА

Олександр Андрійович

12.01.1951, смт Ромодан Миргородського р-ну

Літератор. Поет. Гуморист. Пісняр.

Лауреат літературно-мистецької премії

ім. Василя Симоненка. Лауреат премії

ім. Леоніда Бразова. Член Національної

спілки журналістів України.

За фахом – художник. Працював на радіо й телебаченні, в міськвиконкомі, в закладах культури та на підприєм-

ствах Лубен. Друкуватися почав з першого вірша в газеті «Зірка» 1961 року.

Учасник антології поезії полтавських літераторів ХХ ст. та антології літераторів Полтавщини часу незалежності України «Калинове гроно», хрестоматії «Література рідного краю» та колективних збірок «Посульська муза», «Сонячні перевесла», «Відлуння Василевого Різдва», «Обпалені Чорнобилем», «Дзвінке перо Посулля», «Полтавський сміхограй», «Сміхограйчик», пісенників «Срібні ручаї», «Посади калину», «Посульські мотиви».

Літературні твори подавались в альманасі «Вітрила», журналах «Україна», «Дніпро», «Криниця», «Добромисл», «Бахмутський шлях», «Рідний край», «Склянка часу», «Діє-Слово». Також в альманасі «Усі ми родом з Дитинства: «Оберіг» та у випусках альманаху «Скіфія-2012» – весна, літо, осінь, зима.

Має численні публікації в різноманітній періодиці України. Редактор, упорядник, художньо-технічний редактор, дизайнер багатьох художніх книг та збірників. Чимало віршів покладено на музику, записано на диски, виконуються аматорами та майстрами сцени. Часто виступає на радіо й телебаченні в Києві, Полтаві, Кременчуці, Лубнах. Твори розміщує на сайті «Клуб поезії». Автор поетичних книг «Сивий сонях», «Лікуймо душу», «Жарти-жартами...», «Межа» «Вишиванки мамині», «Повстали приспані тривоги», «Яблуко на вітрах», «Пелюстки неодцвітанні», «Світанкове соло», «Бути собою».

З 1973 р. член Лубенського літоб'єднання, з 1993 р. член Полтавської спілки літераторів, заступник голови ПСЛ. Очолює Лубенську міськрайонну організацію товариства «Прогрес», заснував і на громадських засадах редагує історико-краєзнавчу і літературно-мистецьку газету «Ріднокрай».

Література про автора

Малик В. Олександр Андрійович Печора (1951) / В. Малик // Хало О. Література рідного краю: хрестоматія. – Лубни: Видавництво «Лубни», 2000. – С. 156.

У 1979 за передмовою Володимира Малика побачила світ перша добірка віршів у лубенській районій газеті. Вірші та проза публікувалися в обласних і всеукраїнських часописах, у місцевій пресі. Твори Раїси Плотникової увійшли до хрестоматії «Література рідного краю» (Лубни, 2000), антології поезії полтавських літераторів ХХ століття «Калинове гроно», колективних збірників «Сонячні перевесла», «Відлуння Василевого Різдва», «Біла альтанка», «Дзвінке перо Посулля», «Сяйво рідного слова», «Голодомор у першій столиці».

Авторка збірки поезії: «Втомилася мовчати...» (Полтава, 1997), новел та віршів «Розіп'ята на двох хрестах», прози та поезії «Не всі ночі темні», поезії «В передчутті...», роману «Афганський кут», видання роману «В яру згасаючих зірок» та новел «Обличчям до полум'я», збірка поезії «Без фіранок», казки «Мамонтеня Хвостик», роману «Реквієм для Рози», роману «Непманша».

Роман письменниці «Реквієм для Рози» нагороджений спеціальною відзнакою «Вибір видавця» у номінації «Романи» «Коронації слова» (2016).

Література про автора

«І пишеться, і любиться, й болить...»: урок-інтерв'ю з поетесою Раїсою Плотниковою // Назаренко Р. І. Уроки літератури рідного краю. – Полтава: Оріяна, 2010. – С. 5-22.

Плотникова Р. «Вклоняюся кожному рідному Слову доземно...»: [інтерв'ю: записав О. Міщенко] / Р. Плотникова // Зоря Полтавщини. – 2020. – 4 серп. – С. 9

Раїса Плотникова: [біографія, поезії] // Калинове гроно: Антологія поезії полтавських літераторів ХХ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2004. – С. 436-438.

Сага про кельські гори «Духів» і танталові муки «крилатої» Серафими // Костенко М. Над темним хлібом душі: пошук. Критика. Есе. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 448-468.

**«ПОСУЛЬСЬКА РАПСОДІЯ»
народний пісенно-
танцювальний колектив**

(керівник Богдан Леонідович Ніколаєв)

Колектив створено у 2002 році. Кількісний склад колективу – 14 учасників. Виступи «Посульської рапсодії» завжди унікальні і цікаві, тому що репертуар ансамблю – це синтез стародавніх народних мелодій та сучасних ритмів. Учасники цього колективу популяризують та зберігають народний фольклор, займаються аранжуванням народних мотивів та стародавніх пісень і танців циганського народу.

У грудні 2012 року колективу присвоєно почесне звання «народний». Цей колектив користується великою популярністю серед глядачів і веде активну концертну діяльність в місті Лубни та за його межами.

ПОСУХОВ Валентин Іванович

09.01.1939, с. Покровська Багачка,
Хорольський район

*Журналіст. Краєзнавець. Літератор.
Гуморист. Член Полтавської спілки
літераторів. Лауреат Полтавської
обласної премії імені Леоніда Бразова.
Лауреат премії ім. Самійла Величка.*

Дитячі та юнацькі роки провів у с. Березняки цього ж району та в м. Полтаві. Після закінчення середньої школи поступив на навчання до Полтавського педагогічного інституту на історико-філологічний факультет. Після закінчення цього вузу працював учителем у с. Семиполки Північно-Казахстанської області, в редакції булаєвської районної газети «Путь Ильича» цієї ж області, в 1964-1965 р. служив у Радянській армії. Наприкінці 1965 р. повернувся на Полтавщину.

Близько сорока років працював у редакції різних засобів масової інформації області – диканської районної газети «Трудова слава», обласних газет «Комсомолец Полтавщини» і «Зоря Полтавщини», на обласному радіо, секретарем обласної журналістської організації, заступником редактора міського тижневика «Полтавський вісник».

Журналістську роботу поєднував із краєзнавчим, фольклорним та історичним пошуком. Друкувався в багатьох періодичних виданнях, колективних збірниках.

Автор збірок полтавських легенд і переказів «Таємниця кімнати № 101», «Сім трав біля семи криниць». Видав документальну повість «Римов: продовження літопису». Книги «Що повідали назви полтавських річок», «Міражі «золотого віку», «Земля-берегиня. Полтавщиною – підземними ходами», «Земля скарбів», «Сіверянські загадки» розкривають невідомі сторінки минувшини і нашого краю й України, прищеплюють читачам інтерес до її вивчення та збереження.

Література про автора

Валентин Посухов: [біографія уродженця с. Покровська Багачка Хорольського р-ну, прозові твори] // Калинове гроно: антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України: до 20-річчя Полтав. спілки літераторів. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – Т. 3. – С. 496-511; Калинове гроно: антологія сатири й гумору полтавських літераторів ХХ - поч. ХХІ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2016. – Т. IV. – С. 242-257.

Єрмак О. У пошуках полтавських скарбів: [про журналіста-краєзнавця В. Посухова] / О. Єрмак // Посухов В. Земля скарбів. – Полтава: ПФ «Форміка», 2008. – С. 225-226.

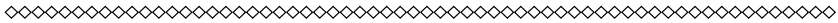
Журналіст, краєзнавець, літератор. Валентину Посухову – 70 // Полтавський вісник. – 2009. – 16 січ. – С. 20.

Звабливе тяжіння загадок давнини: [розмова з журналістом, краєзнавцем В. І. Посуховим] // Край. – 2014. – № 117. – С. 10-11.

Посухов Валентин Іванович: [нар. с. Покровська Багачка Хорольського району Полтавської області - прозаїк, гуморист, краєзнавець] // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 87-88.

Цебрій В. Саме ті його скарби...: [про краєзнавця, журналіста, лауреата премії ім. Л. Бразова у номінації «Публіцистика» В. Посухова] / В. Цебрій // Полтавський вісник. – 2009. – 20 листоп. – С. 7.

Черпакова Л. Залізний кінь полтавської журналістики: [про журналіста В. Посухова та його книгу «Земля скарбів»] / Л. Черпакова // Край. – 2009. – № 59. – С. 4.

ПОЧАТКО Любов Петрівна

1937–2009

Аматорка-художниця. Поетка.

*Лауреат Всесоюзного фестивалю
самодіяльного мистецтва.*

Народилася 23 вересня 1937 року. Любов Петрівна – інвалід з дитинства. Спеціальної мистецької освіти не мала. Малювала кольоровими олівцями. Працювала в галузі натюрморту. Авторка деталізованих і ретельно виконаних кольоровими олівцями натюрмортів із квітами, зображень дівчат на тлі природи: «Житні колоски», «Калина», «Безсмертники», «Мальви», «Натюрморт з трояндою та черешнями». В 1967 р. малюнком «Горобина» (папір, кольорові олівці) брала участь у Всесоюзній виставці творів образотворчого мистецтва. Значна частина робіт зберігається у Лубенській галереї образотворчого мистецтва.

Учасниця виставок у Лубнах, Полтаві й Києві з 1954 року.

Померла 2 листопада 2009 року.

Література про автора

Логвиненко Є. Світ Любові Початко / Є Логвиненко // Лубенщина. – 2010. – 2 жовт. – С. 7.

Пономаренко Л. Кожна картина - як маленька поема: [самої художниці Л. Початко з Лубен] / Л. Пономаренко // Зоря Полтавщини. – 2005. – 25 жовт. – С. 4.

Початко Л. Репродукції картин та біографічні дані / Л. Початко // Художники Лубенщини: альбом. – Полтава: АСМІ, 2017. – С. 57, 89.

Ханко В. М. Початко Любов Петрівна / В. М. Ханко // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12-ти т.] / ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 2: М -Я. – 2015. – С. 351-352.

Р

РОГОЗНИЙ Олександр Іванович

1938 – 2020

Художник. Лауреат літературно-мистецької премії імені Василя Симоненка. Член громадської організації «Художників Лубенщини «Пектораль».

Народився в 1938 році в м. Лубни Полтавської обл. Навчався в школі №8. Відвідував Лубенську художню студію (директор – художник В. І. Семенюта). Закінчив Миргородський керамічний технікум (художній відділ). Працював інженером по естетиці на заводі лічильних машин.

В 1974 р. виїхав у Магадан, де жив, працював, виставлявся на районних та обласних виставках. В 1990 р. переїздить до м. Мурманськ. Вступив до художнього об'єднання «Северная палитра». Декілька робіт знаходяться в Атомному Центрі в м. Токіо (Японія).

В 2001 р. повернувся в рідні Лубни. Учасник Полтавського обласного фестивалю художників-аматорів ім. Г. Ксьонза (2014).

У видавництві «Інтер парк» побачив світ каталог Олександра Рогозного із підзаголовком: «Мої мандри в живописі: 50 років творчості».

Помер 30 серпня 2020 року.

Література про автора

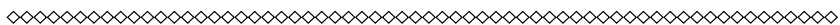
На Лубенщині відкрили виставку місцевого майстра живопису // Вечірня Полтава. – 2013. – 23 січ. – С. 3.

Рогозний О. Репродукції картин / О. Рогозний // «Лубенська художня весна»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2015. – С. 39.

Рогозний О. Репродукція картини / О. Рогозний // «Лубенська художня весна – 2018»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2018. – С. 26.

Рогозний О. Репродукції картин та біографічні дані / О. Рогозний // Художники Лубенщини: альбом. – Полтава: АСМІ, 2017. – С. 59, 90.

Рогозний Олександр Іванович // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12-ти т.] / гол. ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 2: М-Я. – 2015. – С. 403.

РОЖКО

Володимир Євтухович

05.12.1940-23.08.2018

*Історик-архівіст. Почесний професор
Волинського національного університету
імені Лесі Українки. Кандидат
церковно-історичних наук. Дійсний член
Інституту дослідів Волині у Вінніпезі*

(Канада). Учасник дисидентського руху на Волині в 60-80-х роках минулого століття.

Народився 5 грудня 1940 року у с. Краснаволя, Цумань, Ківерцівського району Волинської області.

Закінчив історичний факультет ВНУ ім. Лесі Українки та Волинську духовну семінарію з відзнаками. За заслуги у науково-дослідній праці, відродженні духовності України, Волині та утвердженні Помісної Української церкви нагороджений Святійшим патріархом Філаретом орденом Святого архистратига Михаїла, орденами Святого Володимира III і II

ступеня, численними грамотами і подяками найвищої церковної і державної влади України та Волині зокрема.

Володимир Рожко – автор більш як 30 книг, понад двох тисяч публікацій у журналах, збірниках, альманахах, газетах України, українського світу США, Канади, Великобританії, Австралії, Польщі з історії рідної церкви, нашої землі, а також автор новел, нарисів, поезій, пісень, публіцистики, архівознавчих, краєзнавчих розвідок тощо.

Кілька десятиліть працював над створенням і поповненням першоджерельної бази Держархіву Волинської області. Одночасно, долаючи численні перешкоди, проводив глибокі наукові дослідження з історії Святого Українського Православ'я, рідної церкви, нашої землі.

Помер 23 серпня 2018 року. Похований у м. Луцьк.

Література про автора

Петренко В. Лауреати премії імені Володимира Малика / В. Петренко // Зоря Полтавщини. – 2014. – 18 лют. – С. 3.

РОЗСОХА Людмила Олександрівна

21.10.1947, с. Козачка Зміївського р-ну
Харківської обл.

*Краєзнавець. Літературознавець.
Мовознавець. Генеалог. Лауреат
літературно-мистецької премії
ім. Антона Шевченка.*

Заслужений працівник культури.

1962 року закінчила Козачанську восьмирічну школу, 1965 року – Таранівську середню школу Зміївського району. 1970 року закінчила філологічний факультет (відділення української мови та літератури) Харківського державного університету. З 1969 року в шлюбі зі Станіславом Россохою, поетом. Учителювала в с. Мажарці Кегичівського району на Харківщині. Від 1972 року оселилася в Мирго-

роді Полтавської області. Працювала на педагогічній ниві, в 1973 – 1996 роках була на посаді наукового співробітника Миргородського літературно-меморіального музею Давида Гурамішвілі, працювала методистом із музейної роботи Миргородського краєзнавчого музею. З 1997 року працювала на посаді заступника директора з наукової роботи Миргородського краєзнавчого музею.

За роки невтомної подвижницької праці Людмила Олександрівна стала автором таких книг: «Миргородський музей Давида Гурамішвілі», «Миргородська старовина», «Грузини в Україні. Шляхами Давида Гурамішвілі», «Козацькі місця на Миргородщині», «Села і хутори Миргородщини XVII–XX ст.», «Сорочинський Святомихайлівський монастир», «Миргородщина козацька і гоголівська», «Павло Маляр», «З історії миргородських вулиць», «Миргородські історичні етюди», «Миргородські кобзарі й бандуристи», «Миргородська повінь: про добу Української революції 1917–1921 рр.», «Предківщина: з історії Миргородського краю». В її науковому доробку також понад 400 публікацій у наукових збірниках, енциклопедичних виданнях та часописах.

Займалася активною громадською роботою. В 1989–1992 роках створювала перші національно-демократичні організації на Миргородщині, ініціювала створення незалежної преси, редагувала першу миргородську демократичну газету «Майдан». Член Народного Руху України з 1989 р., член всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, Союзу Українок, Миргородського районного козацького товариства «Миргородський полк Українського козацтва». В 1994–2001 роках була членом виконкому Миргородської міської ради. Виборола звання «Людина року – 1999» міського рейтингу популярності в номінації «Журналіст року».

Література про автора

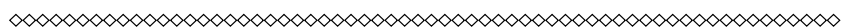
Бабич Г. Літературна Миргородщина: Довідник: [краєзнавці Л. О. Розсоха] / Г. Бабич // Сторінки історії Миргородщини: збірник наукових праць. – Полтава: видавництво «Рік», 2001. – Вип. 2. – С. 207-237.

Історики, археологи і краєзнавці сьогодення // «Оживають давні віки...» Історики, краєзнавці, археологи Полтавщини. – Полтава, 2003. – С. 36-45.

Розсоха Людмила Олександрівна // Книга з автографом. – Полтава: Оріяна, 2011. – С. 15.

Розсоха Людмила Олександрівна: [народилась 21 жовтня 1947 р. в с. Козачці Зміївського району на Харківщині] // Миргородські обрії: літературний альманах: Миргород: [Миргород], 2016. – С. 149-161.

Ханко В. Розсоха Людмила Олександрівна (21.10.1947, с. Козачка Зміївського р-ну Харків. обл.) - краєзнавець, літературознавець, генеалог.: [сорок років живе і працює в Миргороді] / В. Ханко // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія: у 12 т. – Т. 12: Релігія і церква. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 565.

РОЗСОХАНЬ Ольга

(псевдонім – Любов Андріївська)

10.09.1952, м. Карлівка Полтавської області.

Художник. Народна майстриня.

Літераторка.

Народилася 10 вересня 1952 р. в м. Карлівка Полтавської області. Після закінчення Полтавського сільськогосподарського інституту в 1974 р. поїхала за направленням чоловіка Віктора Розсоханя, лікаря, поета, в Чорнухи. Працювала економістом в комбінаті комунальних підприємств, заступником начальника контрольно-ревізійного відділу в Чорнухинському районі, начальником відділу пенсійного забезпечення управління ПФУ в Чорнухинському районі.

Її творчий доробок нараховує понад 100 оповідань, новел, які друкувалися в журналі «Жінка», газетах «Голос України», «Зоря Полтавщини», «Лебединська правда», «Нова праця», «Село полтавське», «Селянська правда», «Сільські вісті», «Українське слово» (Чикаго).

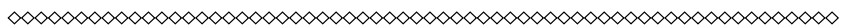
Ольга Розсохань – майстер народної творчості. З 2010 року займається ошибаною – виготовленням картин з використанням засушених рослин. Також займається малюнком на склі у дзеркальному відображенні акриловими та вітражними фарбами. У її доробку понад 150 картин в техніці ошибана та 100 – в техніці малюнок на склі. Персональні виставки експонувалися в літературно-меморіальному музеї Г.С. Сковороди в 2011 та 2014 роках, в галереї образотворчого мистецтва Лубенського краєзнавчого музею імені В. Г. Стеллецького. У 2016 р. нагороджена Почесною грамотою обласної Ради.

Деякі її роботи знаходяться у приватних колекціях: в Канаді, в Північній Ірландії, Мюнхені та Дюсельдорфі (Німеччина), Росії та багатьох куточках України.

Література про автора

Франчук М. Ольга Розсохань: «Я прикрашаю своє життя»: [про майстриню прикладного мистецтва з с. Чорнух] / М. Франчук // Події та коментарі. – 2014. – 19 груд. (№ 51). – С. 8.

Некрасова Л. Ольга Розсохань: у полоні натхнення / Л. Некрасова // Вісник. – 2016. – 13 лип. – С. 5.: фот.

С

САМОРОДОВ Віктор Миколайович

05.08.1951, м. Рівне

Заслужений винахідник України. Лауреат премії ім. Левка Симиренка Національної академії наук України. Лауреат премії ім. Миколи Гришка Ради ботанічних садів і дендропарків України. Лауреат премії ім. Володимира Короленка. Лауреат премії ім. Самійла Величка (із присвоєнням звання «Подвижник у галузі історії та культури України»).

Народився 5 серпня 1951 р. у Рівному. У 1974 р. закінчив Полтавський сільськогосподарський інститут та почав працювати у цьому виші, де займається педагогічною та науковою діяльністю й досі, вже в Полтавській державній аграрній академії.

В. М. Самородов – відомий вітчизняний учений у галузі ботаніки. З 1976 р. він очолює Полтавське відділення Українського ботанічного товариства. Протягом багатьох років його обирали до складу Ради Українського ботанічного товариства та Ради ботанічних садів і дендропарків України. З його ініціативи в 1997 р. на базі Полтавської державної аграрної академії було проведено Х з'їзд Українського ботанічного товариства.

Віктор Миколайович займається активною культурною і меценатською діяльністю. Так у 1987 р. при Полтавському краєзнавчому музеї він заснував Фонд академіка М. І. Вавилова: є представником України у складі комісії зі збереження і розробки наукової спадщини академіка М. І. Вавилова Російської академії наук. Завдяки зусиллям В. М. Самородова у Полтаві було відкрито першу в Україні меморіальну дошку, а згодом – пам'ятник Миколі Вавилову.

Вагомим здобутком у сфері історичного краєзнавства та біобібліографістики є заснована В. М. Самородовим у 2005 р. історико-біографічна серія книг «Постаті аграрної та біологічної науки Полтавщини: факти, документи, бібліографія», присвячена всесвітньо відомим науковцям. Зараз книги експонуються у багатьох краєзнавчих музеях України, їх матеріал став основою для чотирьох документальних фільмів.

За створення першого в історії нашої держави «Саду України» на Міжнародній виставці «ЕКСПО» у Штутгарті Віктор Миколайович був нагороджений медаллю Міжнародного союзу садівників. За постійну інтелектуальну працю його також було удостоєно відзнак «Людина досягнень 1992 року» (Міжнародний біографічний центр, Кембридж, Великобританія), «Полтавець року», «Кращий винахідник Полтавщини» (2001, 2005).

8 липня 2011 р. рішенням колегії Міністерства аграрної політики та продовольства України за великий особистий внесок у розвиток національної освіти, плідну педагогічну й наукову діяльність В. М. Самородова було нагороджено трудовою відзнакою «Знак Пошани».

У науковому доробку вченого 49 авторських свідоцтв і патентів України на винаходи, два патенти на сорти, 507 наукових публікацій, серед яких – монографії, розвідки у сфері прикладної ботаніки, екології, історії науки, джерелознавства, біобібліографії. Сьогодні він є членом редакційних колегій кількох журналів та газети.

Віктор Самородов приділяє велику увагу вивченню представників роду Ехінацея. Він також власноруч зібрав цікаву колекцію цих рослин у природному ареалі їх зростання у США.

Література про автора

Буцька Н. М. Віктор Самородов - людина з активною життєвою позицією / Н. М. Буцька // Буцька Н. М. Наші знайомі. Нариси про полтавців кінця ХХ - початку ХХІ ст. – Полтава: Дивосвіт, 2012. – С. 82-89.

Васецька А. Духовний пам'ятник сподвижникам землеробства / А. Васецька // Зоря Полтавщини. – 2015. – 24 листоп. – С. 2.

Віцєня Л. Лицар красуні з прерії / Л. Віцєня // Зоря Полтавщини. – 2009. – 20 жовт. – С. 4.

Зелень М. Самоселекція особистості: виплекані плоди Віктора Самородова / М. Зелень // Село Полтавське. – 2016. – 22 верес. – С. 12.

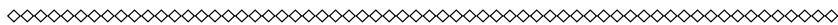
Клочко О. Букет Полтаві від Віктора Самородова до 45-річчя з дня знайомства: [книга «Ботанические инкрустации в поэзии» (Полтава: Дивосвіт, 2014)] / О. Клочко // Вечірня Полтава. – 2015. – 6 січ. – С. 12.; Зоря Полтавщини. – 2015. – 27 лют. – С. 10.

Козельська Г. Відомий науковець і популяризатор науки пише книжки, збирає шаржі на українських президентів і дарує свято спілкування / Г. Козельська // Вечірня Полтава. – 2011. – 10 серп. – С. 7.; Край. – 2011. – № 88. – С. 20-21.

Корнева В. На одному дихання з квітуванням світу / В. Корнева // Зоря Полтавщини. – 2011. – 5 серп. – С. 4.

Опара М. Наукові й творчі здобутки вченого: [біолога, доц. каф. екології та ботаніки ПДАА В. Самородова] / М. Опара // Зоря Полтавщини. – 2012. – 16 жовт. – С. 5.

Сақун В. Свято однієї книги зі сльозами на очах / В. Сақун // Вечірня Полтава. – 2015. – 9 груд. – С. 12.

СЕМЕНЮТА

Володимир Іванович

25 лютого 1938, м. Лубни.

Український архітектор. Живописець.

Член Національної спілки архітекторів

України. Лауреат літературно-

мистецької премії імені

Василя Симоненка.

Навчався у Лубенській середній школі № 2. У 1960 році закінчив архітектурний факультет Полтавського інженерно-будівельного інституту. У 1960-1962 роках працював головним інженером будівельної організації на Київщині. 1962 року переїздить до м. Лубни, де працював старшим архітектором. З 1969 по 1998 рік обіймає посаду головного архітектора міста Лубни.

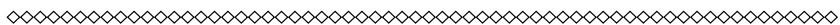
Нагороджений багатьма почесними грамотами, ветеран праці. Керував і брав участь у розробці генеральних планів забудови міста у 1969 – 2000 роках. Автор багатьох пам'ятників та меморіальних дошок у Лубнах. Брав участь у розробці та втіленні в життя проектів з благоустрою міста до Олімпіади-80 та до 1000-літнього ювілею Лубен. Займається живописом. Постійно працює в жанрі живопису та натюрморту, які виконує аквареллю та олією.

Неодноразово брав участь у художніх виставках у Лубнах, Полтаві та Києві. Автор великого герба Лубенського району. 6 вересня 2013 року за особливі заслуги перед містом у сфері розвитку архітектурної та будівельної діяльності присвоєно звання «Почесний громадянин міста Лубни».

Література про автора

Семенюти – рідні брати, діячі укр. культури, мистці з Лубен: Василь Іванович (1.02.1925, с. Черепівка, тепер Буринського р-ну Сумської обл., – 26.05.1999, Лубни), живописець, Володимир Іванович (25.02.1938, Лубни), укр. архітектор // Ханко В. Словник мистців Полтавщини. – Полтава: ВАТ «Видавництво «Полтава», 2002. – С. 173.

Скобельський В. Вручено премії: [ім. В. Симоненка. Засновник – Лубенська район. рада, (щорічна)] / В. Скобельський // Полтавський вісник. – 2014. – 10 січ. – С. 19.

СЕРДЮК Григорій Дмитрович

21.01.1952, с. Бреусівка Козельщинського р-ну

Педагог. Історик-краєзнавець.

Член Національної спілки журналістів

України. Член Національної спілки

краєзнавців України. Лауреат Полтавської обласної премії ім. А. С. Макаренка.

Занесений до Всеукраїнської книги Величчя

та пошани України. Член НСЖУ

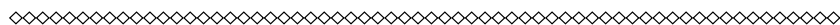
Народився в сім'ї колгоспників. Закінчив Бреусівську середню школу (1969), історичний факультет Полтавського державного педагогічного інституту ім. В. Г. Короленка (1973). Працював учителем історії та географії Солоницької (1973–1975) та Новогалещинської (1975–1976) середніх шкіл Козельщинського р-ну.

В 1976–1980 – заст. директора, з 1980 – учитель історії та географії Бреусівської середньої школи. У 1982–1985 – гол. виконкому Бреусівської сільської ради. Відмінник освіти України, вчитель-методист. Делегат V з'їзду вчителів УРСР. Керівник методичного об'єднання вчителів історії Козельщинського р-ну. Автор низки методичних розробок, статей і досліджень з історії рідного краю. Голова Козельщинського районного товариства краєзнавців. Засновник і зав. краєзнавчим музеєм у рідній школі. Член редакційної колегії районної газети «Козельщинські вісті». Автор низки мето-

дичних розробок, статей і досліджень з історії рідного краю. Підготував історичні матеріали про пам'ятники на території Бреусівської сільської ради. Наприкінці 1980-х – на поч. 1990-х був відповідальним за підготовку матеріалів по Козельщинському р-ну до енциклопедичного довідника «Полтавщина», написав близько 50 дослідницьких статей до довідника. Співавтор Енциклопедії Сучасної України (Козельщинський р-н, смт Козельщина, Нова Галещина). Автор сотень оповідань, новел, нарисів, етюдів, образків, замальовок, поетичної збірки «Все починається з любові». Член НСЖУ (2001).

Література про автора

Тараненко К. Книга про подвиг нашого народу: [історика, краєзнавця, журналіста Г. Сердюка] / К. Тараненко // Зоря Полтавщини. – 2018. – 18 груд. – С. 2.

СИЧЕНКО

Олександр Володимирович

06.06.1952, м. Лубни

Голова фонду імені письменника

Володимира Малика (Сиченка) «Слово».

Лауреат премії імені Івана Котляревського.

Член літоб'єднання ім. Олесья Донченка.

Член Національної спілки журналістів

України. Член Полтавської спілки літераторів.

Лікар за фахом. Заступник головного лікаря з поліклінічного розділу роботи Лубенської міської лікарні, Заслужений лікар України (2016). Навчався у школі № 4, а після закінчення 8 класів (школа була восьмирічна) продовжив навчання у СШ № 1 м. Лубни. Вищу освіту почав здобувати в Луганську, а після третього курсу перевівся до Київського медичного інституту, який закінчив у 1976 році за фахом "Лікувальна справа". Дипломованим спеціалістом обрав місцем роботи рідну Полтавщину. У 1976-1977 рр. спеціалізувався по неврології в Полтавській обласній клінічній лікар-

ні. Першим місцем його роботи став Лубенський обласний госпіталь інвалідів Великої Вітчизняної війни. У 1980-1982 рр. навчався в клінічній ординатурі на кафедрі нервових хвороб Київського медінституту. Під час навчання одружився. Молода сім'я переїхала жити в Лубни, де з'явилися діти – син Юрій і донька Ніна. Олександр Володимирович працював лікарем-невропатологом. Невдовзі був призначений заступником головного лікаря по експертизі, а у 1985 році – заступником головного лікаря по поліклінічній допомозі. І з тих пір успішно і творчо працює на цій посаді.

Особливою сторінкою в житті Олександра Сиченка є стосунки з батьком – відомим письменником Володимиром Маликом. Вони були дуже близькі, довірливі. Володимир Кирилович ніколи не заважав синові робити власний вибір у житті, завжди підтримував сина і дочку Ларису, які обое стали лікарями. Після смерті батька Олександр Володимирович замислювався над тим, як оприлюднити те, що залишилося в архіві письменника. Спочатку видав упорядковану автором книгу поезій Володимира Малика «Червоні маки» (2001 р.). У 2003 р. за підтримки Олександра Сиченка побачила світ книга Ігоря та Валерія Козюр «Володимир Малик: життя і творчість», У 2005 р. Олександр Сиченко видав книгу – «Уроки Володимира Малика», де були вміщені спогади сучасників про письменника. 2008 рік позначився виданням спогадів та недописаного роману письменника «Чорнобривці». 2001 рік – «Синя книга» (щоденники Володимира Малика). Розпочинаючи роботу над рукописом «Червоних маків»; Олександр Володимирович відчув необхідність створення благодійного фонду, на рахунок якого б акумулювалися кошти. А тому у 1999 р. став засновником обласного благодійного фонду «Слово» ім. В. Малика. Багато людей відгукнулося (в тому числі і обласна рада) на прохання допомогти у виданні книг Володимира Кириловича і про нього. Тож благодійний фонд виправдав себе. У 2008 році Олександра Сиченка було відзначено премією ім. І. П. Котляревського за внесок у розвиток української мови і духовності, утвердження пам'яті про Володимира Малика.

Закінчив історичний факультет Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Працював помічником директора з АГЧ Полтавського професійного ліцею сфери послуг, тут же пізніше вчителем історії.

З 2007 року і до нинішнього часу старший науковий співробітник Полтавського краєзнавчого музею імені Василя Кричевського.

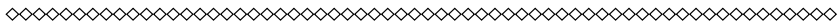
Історик, краєзнавець, член Національної спілки краєзнавців України, лауреат обласної премії імені Петра Ротача у колективі, імені Володимира Малика, нагороджений грамотою обласної ради.

Автор близько 30 наукових робіт, в тому числі монографій: «У вересні 41-го. Київське оточення. Спогади, свідчення, документи», «Ждани. Історичний нарис».

Основний напрямок досліджень вивчення подій Другої Світової війни на Полтавщині в період 1941-1943 рр. Член робочої групи по підготовці наукового видання: «Звід пам'яток історії та культури України: Полтавська область».

Література про автора

Скирда О. У вересні 41-го. Київське оточення: Спогади, свідчення, документи / Скирда О. А. – Вид. 2-ге, стереот. – Полтава: ТОВ «АСМІ», 2019. – 303 с.

СКОРИК Василь Петрович

1938 – 2011

Науковець-краєзнавець.

Член Національної спілки журналістів

України. Лауреат премії ім. С. Величка.

Почесний громадянин смт. Диканька.

Народився 3 грудня 1938 року в смт. Диканька. У 1946-1956 рр. навчався у Диканьській середній школі. В. Скорик після закінчення Харківського політехнічного інституту працював за фахом у Харкові.

1961-1979 рр. працює на інженерних посадах у різних організаціях м. Харкова. 1980 р. повертається до смт. Диканька.

У 1986-1988 рр. працював кореспондентом районної газети «Трудова слава». Журналістською діяльністю займається до 1990 р. З 1988 р. молодший науковий співробітник, а в 1997-2009 рр. директор районного краєзнавчого музею ім. Д. Гармаша.

Залюблений у Полтавський край і рідну Диканьку, він невтомно досліджував нові невідомі сторінки історії. Результатом роботи є 13 історично-дослідницьких книг, сотні статей про рідний край. В. Скорик був редактором і упорядником Книги Пам'яті по Диканському району, у книзі «Факти пам'яті» увіковічнив імена понад 200 радянських воїнів, що загинули або пропали безвісти на території району у 1941-1943 роках.

Нагороджений понад 70 грамотами і дипломами Міністерства освіти, оборони, культури України, Полтавської обласної ради, Полтавського відділення Спілки журналістів України, Диканських районної ради та районної державної адміністрації. За велику пошукову та наукову діяльність і високий професіоналізм В. П. Скорик нагороджений пам'ятною медаллю «10 років Незалежності України», його ім'я занесене до «Альманаху пошани і визнання Полтавщини».

Помер 26 січня 2011 року. Похований в смт. Диканька.

Література про автора

Некролог В. П. Скорику // Трудова Слава. – 2011. – 28 січ. – С. 8.
Пам'яті товариша: [В. П. Скорика (03.12.1938-2011), науковця-краєзнавця, чл. НСЖУ] // Зоря Полтавщини. – 2011. – 28 січ. – С. 15.

Скорик Василь Петрович: [біографія] // Диканщина: історичний нарис / ред. О. П. Коваль. – Полтава: Дивосвіт, 2013. – С. 531.: фот.

У Полтаві визначили лауреатів премії імені Самійла Величка: [М. Якименко, Л. Бабенко, В. Скорик, А. Мішин, В. Павлов] // Полтавський вісник. – 2010. – 13 серп. – С. 10.

Мокляк В. О. Могила Василя Петровича Скорика / В. О. Мокляк // Звід пам'яток історії та культури України: Полтавська область: Диканський район. – Полтава: АСМІ, 2011. – С. 70-71.

СОЛОНА Світлана Іванівна

16.03.1952, м. Полтава.

Поетеса. Член Полтавської спілки літераторів. Прес-референт Градизької громадської жіночої організації «Троянда». Засновник та голова Градизького літературно-поетичного клубу «Чебрецевий цвіт».

Народилася 16 березня 1952 року в Полтаві в родині службовців. Навчалася у восьмилітній школі №4 та середній - №23 (тоді російськомовній), відвідувала літературну студію «Подснежник». В 1973 році закінчила торговий технікум (нині – кооперативний). З 1980 року мешкає в Градизьку (звідти родом чоловік), працювала в споживчій кооперації. З 1983 року на довгі роки була прикута до ліжка. Після того, як хвороба відступила, почала писати й видавати поетичні збірки. Кореспондент газети «Градизький вісник», працювала коректором видавництва «Полтавський літератор» з 2010 р. по 2013 р.

Друкувалася в газетах: «Україна молода», «Полтавська думка», «Добродій», «Зоря Полтавщини», «Незборима нація», «Зоря Подніпров'я», «Районні вісті», «Зоряна криниця». Один з упорядників та авторів альманаху «Моя Глобинщина - 2006, 2007, 2008, 2011». Часто зустрічається з учнями шкіл Градизька, бере участь у святкових заходах БК «Україна» та «Героїв Дніпра» селища, веде активне громадське життя.

Автор поетичних збірок: «Над Піввихою пісня лунає», «Благословенна градизька земля», «І досі пам'ятаю», поеми «Остання сповідь Марусі Чурай», «Від печалі до радості».

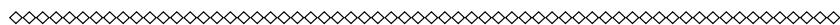
Головна тема творів Світлани Солоні – це любов до України, рідного краю, рідного слова, пісні. Прості, звичайні слова, але складаючись в рядки, вони створюють чарівний світ поезії.

Література про автора

Неїла Л. Відкриття поета: [про поетесу з Градизька С. Солону] / Л. Неїла // Солоня С. Від печалі до радості. – Полтава, АСМІ, 2010. – С. 98-99.

Світлана Солоня: [біографія літераторки, лауреатки багатьох літ. конкурсів, уродженки м. Полтава] // Солоний С., Солоня С. Градизьк прадавнє місто Воїнъ Городище (за давньо-булгарськими літописами). – Полтава: АСМІ, 2010. – обкладенка.

Солоня Світлана Іванівна: [біографія літераторки, лауреатки багатьох літ. конкурсів, уродженки м. Полтава] // Діє-слово. – 2011. – № 6. – С. 24.

СТЕПАНЕНКО Микола Іванович (псевдонім Микола Селецький)

14.10.1958, с. Великоселецьке Оржицького району Полтавської області

Мовознавець. Доктор філологічних наук. Професор. Академік академії наук вищої освіти України. Заслужений діяч науки і техніки України. Літературознавець, Публіцист. Член Національної спілки

письменників України. Член Національної правописної комісії, Член Національної спілки журналістів України, Член Президії НСПУ. Лауреат багатьох обласних, всеукраїнських премій.

Закінчив Великоселецьку 8-річну школу (1974), Кременчуцьке педагогічне училище (1978), філологічний факультет Полтавського державного педагогічного інституту ім. В. Г. Короленка (нині Національний педагогічний університет) (1982), аспірантуру Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького) (нині Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова) (1989). Викладав українську мову й літературу у Великобудищанській СШ Диканського р-ну Полтавської обл. З 1985 працює в Полтавському педагогічному університеті: асистент (1985–1986), старший викладач (1989-1992), доцент (1992–

2005), професор (з 2005), завідувач (з 1989) кафедри української мови, перший проректор (1991–1995), декан факультету філології та журналістики (2005–2009), ректор (з 2009).

Коло наукових зацікавлень широке. Досліджує проблеми граматики української мови. Автор монографій «Просторові поширювачі у структурі простого речення», «Прикметниково-іменникові словосполучення в сучасній українській літературній мові», «Взаємодія формально-граматичної і семантичної валентності у структурі словосполучення та речення», підручників, посібників, програм для вищої та середньої школи.

Доктор філологічних наук, професор, академік АН Вищої освіти України. Микола Степаненко удостоєний почесних звань «Відмінник освіти України» (1994), «Заслужений діяч науки і техніки України» (2009), нагороди Ярослава Мудрого (2009). Кавалер ордена «За заслуги» III ступеня (2014). Нагороджений знаками «Петро Могила» (2009), «Ушинський К. Д.» (2009), Золотою медаллю української журналістики (2013), медаллю Святого Володимира (Академія наук вищої освіти України) (2013), Орденем Святого Миколая Чудотворця Української Православної Церкви Київського Патріархату (2013), Пам'ятною медаллю Всеукраїнського фонду відтворення видатних пам'яток історико-архітектурної спадщини, ім. Олеса Гончара «За благодійність та добродійність у відтворенні втрачених святинь» (2013), ювілейною відзнакою «200 років з дня народження Т. Г. Шевченка».

Лауреат обласних премій ім. Панаса Мирного, ім. Івана Котляревського, ім. Валер'яна Підмогильного, ім. Володимира Малика, ім. Петра Ротача, всеукраїнських премій ім. Івана Огієнка, ім. Олеса Гончара, ім. Бориса Грінченка, ім. Петра Василенка, ім. Олени Пчілки, Міжнародних літературних премій ім. Івана Кошелівця, ім. Г. Сковороди «Сад Божественних пісень», ім. П. Куліша, премії Ліги українських меценатів ім. Д. Нитченка.

Автор понад 30 книг, серед яких монографії, навчальні посібники, словники, зокрема «Українське рідне слово», «Рідне українське слово», «Літературні музеї Полтавщини», «Публіцистична спадщина Олеса Гончара», «Історія, граматика, пое-

тика українського слова» (обидві – 2008), «Духовний посыл Олеся Гончара», «Літературний простір «Щоденників» Олеся Гончара», «Світ в оцінці Олеся Гончара», «Думки вголос і про себе», «Літературно-мистецька Полтавщина» (обидві – 2013), «Літературні, літературно-мистецькі премії в Україні», «Листи Юрія Шевельова до Олекси Ізарського», «Олесеві Гончару – 95» (співавт.), «Мовознавча Полтавщина», «Літературознавча Полтавщина», «Непроминальне в часоплині» (обидві – 2015), «Сучасні письменники Полтавщини», «Листи до Олеся Гончара» (у 2 кн.; усі – 2016), «Із засіву – благословилося».

Література про автора

Безобразова Л. Яких батьків ми діти?: [про ученого-мовознавця М. Степаненка та про його книгу «Літературні музеї Полтавщини» (Полтава: АСМІ. – 2006)] / Л. Безобразова // Вечірня Полтава. – 2007. – 23 серп. – С. 9.

Буцька Н. М. Микола Степаненко - апостол української словесності / Н. М. Буцька // Буцька Н. М. Наші знайомі. Нариси про полтавців кінця ХХ - початку ХХІ ст. – Полтава: Дивосвіт, 2012. – Ч. 2. – С. 8-14.

Віцєня Л. Хто ми в світі без рідного слова... [розмова з докт. філол. наук, мовознавцем М. Степаненком з нагоди його 50-річчя] / Л. Віцєня // Зоря Полтавщини. – 2008. – 14 жовт. – С. 2.

Галаур С. «Таїна слова відкривається... тому, хто всім своїм еством відчуває його переливи»: [до ювілею професора Миколи Степаненка] / С. Галаур // Вечірня Полтава. – 2018. – 10 жовт. – С. 11.

Гаран О. Натхненний різьбяр слова і думки / О. Гаран // Літературна Україна. – 2013. – 10 жовт. – С. 13.

Горбачук В. На сторожі українського слова: [стоїть мовознавець М. Степаненко. Про його книгу «Публіцистична спадщина Олеся Гончара» (Полтава, 2008)] / В. Горбачук // Вивчаємо українську мову та літературу. – 2009. – №14 (трав.). – С. 36-37.

Макаренко О. «Господь мені подарував щастя сродної праці, без якої я жити не можу...»: [професіонал і його справа М. І. Степаненко] / О. Макаренко // Зоря Полтавщини. – 2018. – 12 жовт. – С. 18-19.

Матяшова З. Залюблений у рідну мову: [декан ф-ту філології і журналістики, проф., мовознавець М. С. Степаненко] / З. Матяшова // Полтавський вісник. – 2008. – 10 жовт. – С. 10.

Мелешко В. Грані творчого світу Миколи Степаненка / В. Мелешко // Рідний край. – 2013. – № 2. – С. 76-79.

Оніщенко В. Микола Степаненко: «Сказати, що сучасне суспільство грамотне, - неправильно. Сказати, що в нього немає змоги для вдосконалення, - теж неправильно» / В. Оніщенко // Полтавський вісник. – 2013. – 8 листоп. – С. 23.

Пустовіт Т. Степаненко Микола Іванович (14.10.1958, с. Великоселецьке Оржицького р-ну Полтав. обл.) - мовознавець, професор (2005), ректор ПДПУ ім. Короленка (2010) / Т. Пустовіт // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія: у 12 т. – Т. 12: Релігія і церква. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 619-620.

Черпакова Л. Портрет, мальований словом: [проф., мовознавця Степаненка М. І.] / Л. Черпакова // Край. – 2009. – № 57 (січ.). – С. 13-14.

СУПРУНЕНКО

Олександр Борисович

01.05.1957, м. Полтава

Археолог. Історіограф та музеєзнавець.

Видавець. Кандидат історичних наук.

Старший науковий співробітник.

Заслужений працівник культури

України. Член Головної Ради Українського

Товариства охорони пам'яток історії та культури. Член Польового комітету Інституту археології НАН України. Директор Полтавського краєзнавчого музею ім. В. Кричевського.

Закінчив середню школу № 7 м. Полтави із золотою медаллю (1974), історичний факультет Полтавського державного педагогічного інституту ім. В. Г. Короленка (1978). Старший науковий співробітник (1978–1981), завідувач сектором археології фондів (1981–1988), завідувач науково-дослідним відділом археології (1988–1990), заступник директора з наукової роботи (1990–1993) Полтавського краєзнавчого музею. Науковий редактор і співредактор біль-

шості видань музею. У 1993–2008 рр. – директор Центру охорони та досліджень пам'яток археології Управління культури Полтавської облдержадміністрації, з лютого 2008 р. – провідний науковий співробітник цього ж закладу. З 2005 по 2016 рр. – заступник директора ДП «Науково-дослідний центр «Охоронна археологічна служба України» Інституту археології НАН України по Полтавській обл., начальник постійно діючої Полтавської археологічної експедиції. З грудня 2016 р. – директор Полтавського краєзнавчого музею імені Василя Кричевського.

Головний редактор наукового журналу «Археологічний літопис Лівобережної України» (1997–2009 рр., 25 окремих і спарених випусків), керівник Видавничого центру «Археологія» (1995–2008 рр., 135 видань), відповідальний секретар Полтавського наукового товариства краєзнавців (1991–2002 рр.), член правління «Полтавської спілки літераторів» (1992–2000 рр.), член Науково-методичної ради з пам'яткоохоронних питань Міністерства культури України (2014–2017 рр.) та правління Полтавської обласної організації Спілки краєзнавців України (з 2016 р.).

Автор понад 2000 наукових і публіцистичних праць з археології, історії, історіографії, музеєзнавства, джерелознавства, краєзнавства, енциклопедичних статей, в т. ч. більше 60 монографічних і колективних монографічних досліджень, каталогів та шкільних підручників. Науковий і відповідальний редактор 150 видань, організатор 60 наукових конференцій, семінарів міжнародного, всеукраїнського та регіонального рівнів.

Дослідник курганних пам'яток епох енеоліту, бронзи, скіфського часу і доби середньовіччя, культурних нашарувань слов'яно-руської та пізньосередньовічної Полтави, Кременчука, Лубен, організатор і керівник проведення науково-рятівних археологічних досліджень у Полтавській області.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (1999). Лауреат полтавської премії ім. Самійла Величка (2004), Всеукраїнської премії ім. Вікентія Хвойки (2009), почесної відзнаки Полтавської міської території-

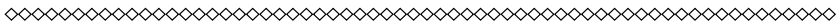
альної громади (2005), лубенської літературно-мистецької премії ім. Володимира Малика (2018). Один з ініціаторів відзначення 1000-ліття міста Лубен (1988), ініціатор і втілювач у життя заходів з відзначення 1100-ліття Полтави за результатами археологічних досліджень (1999).

Література про автора

Білоусько О. А. Супруненко Олександр Борисович (01.05. 1957, м. Полтава) – археолог, історіограф, музейник, видавець. / О. А. Білоусько // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія: у 12 т. – Т. 12: Релігія і церква. – Полтава: Полтавський літератор, 2009. – С. 625-626.

Буцька Н. М. Олександр Супруненко – мандрівник у часі й просторі полтавським краєм: [археолог, історіограф, уродженець м. Полтава] / Н. М. Буцька // Буцька Н. М. Полтавці: від «Я» до «Ми». – Полтава: Дивосвіт, 2014. – С. 260-270.

Супруненко Олександр Борисович (01.05. 1957, м. Полтава) – прозаїк, краєзнавець // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 100-101.

СУРМАЧ Сергій Іванович

13. 07.1955, м. Лубни, Полтавська обл.

Знаний в Україні поет.

Член Асоціації українських письменників.

Лауреат лубенської районної літературно-мистецької премії імені Василя Симоненка.

Сергій Сурmach народився в родині вчителів. Закінчив Полтавський Національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка (тоді ще інститут), за фахом – історик. Працював у закладах освіти та культури, газетярем, на будівництві на Донбасі.

Автор шести поетичних книг: «Дієслово», «У краю, де висиха Дніпро», «Зимові вогні», «Я, Віра», «Полковник Зеленський», «Ангарський перевал». Підготував до друку книгу «Жевриво», куди увійшли тексти 2014 – 2020 років. Друку-

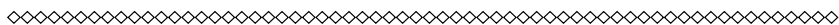
вався у вітчизняних і зарубіжних журналах, в колективних збірниках та антологіях. Мешкає в Криму. Із 70-х років перебував під постійним наглядом КДБ, зазнаючи утисків і переслідувань з боку радянської влади, у 80-х роках його вірші заборонено друкувати навіть на місцевому рівні.

Перша книга – «Квіти заметілі» рецензувалася у 1979 р. в «Кабінеті молодого автора» при Спілці письменників, одержала схвальні відгуки, але через згадані вище причини у світ так і не вийшла.

Література про автора

Сергій Сурмач: [біографія, поезії] // Калинове гроно: Антологія поезії полтавських літераторів ХХ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2004. – С. 425-427.

Сурмач С. «Із задзеркалля едему...»: [вірші поета та короткі біографічні дані] / С. Сурмач // Зоря Полтавщини. – 2020. – 26 трав. – С. 8.

T

ТАРАН Ольга Георгіївна

9 липня 1948 року в с. Солуно-Дмитрієвському Ставропольського краю (Північний Кавказ).

Художник. Член Національної спілки художників України.

З 1969 по 1973 рік навчалась на художньо-графічному факультеті Карачаєво-Черкеського державного педінституту. З 1974 по 1981 рік викладала живопис у Ставропольському крайовому художньому училищі. В 1975 році вийшла заміж за художника Миколу Тарана.

З 1981 по 1985 рік працювала художником-оформлювачем в Лубенській художній майстерні від Полтавського художньо-оформлювального комбінату. З 1985 по 2009 рік викладала образотворче мистецтво в Лубенській школі-лі-

цеї №6. Була головою міського методоб'єднання вчителів образотворчого мистецтва, нині є членом міської художньої ради, громадської організації художників Лубенщини «Пектораль». Учасниця міських, обласних і Всеукраїнських виставок. Працює в жанрах натюрморту, пейзажу, портрета, в техніці олійного і акварельного живопису, графіки.

У 2015 р. лауреат літературно-мистецької премії імені В. Малика у номінації «Мистецтво і монументальна скульптура».

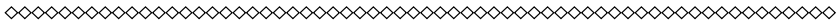
Література про автора

Степаненко М. І. Тарани – подружжя, донька / М. І. Степаненко // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12-ти т.] / ред. О. А. Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 2: М -Я. – 2015. – С. 525-526.

Таран О. Репродукції картин / О. Таран // «Лубенська художня весна»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2015. – с. 41-42.

Таран О. Репродукція картини / О. Таран // «Лубенська художня весна – 2018»: каталог. – Лубни: Інтер Парк, 2018. – С. 30.

Таран О. Репродукції картин та біографічні дані / О. Таран // Художники Лубенщини: альбом. – Полтава: АСМІ, 2017. – С. 71, 91.

Х

ХАЛО Ольга Іванівна

02.07.1953, смт Оржиця

Поетеса. Прозаїк. Член Національної спілки письменників України. Член Полтавської спілки літераторів.

Лауреат премії ім. І. П. Котляревського.

Лауреат обласної премії ім. Панаса

Мирного. Лауреат премії ім. Леоніда

Бразова. Лауреат Лубенської районної літературно-мистецької премії ім. В. А. Симоненка.

Ольга Хало – походить із родини службовців. Закінчила філологічний факультет Черкаського державного педагогічного інституту (нині національний університет ім. Б. Хмельницького).

«Відмінник освіти України», вчитель-методист вищої категорії. Скільки себе пам'ятає, з книгою не розлучалась, самостійно навчившись читати ще до школи. Вірші складала уже в початковій школі. Мріяла стати журналістом, але стала вчителькою української мови та літератури. Працювала в Лубнах, відвідувала, а з 1993 по 2003 рік очолювала літературне об'єднання ім. О. Донченка при редакції газети «Лубенщина».

Активно друкувалась в газетах, журналах, літературних збірниках Києва, Полтави, Черкас, Лубен, Оржиці, Хоролу. Вона – кількаразовий лауреат щорічного конкурсу «Поетична весна». Автор художніх книг: «Бешкетники», «Зупинися, щемна мить спокою...», «Северин Наливайко», «Катерина Білокур», «Геєна», «Сонячна ромашка», «Квіти моєї любові», «У край Вічного Сонця», «Золота підкова України», «Корона Вишневецьких», «Я Вас кохала...», «Благословенні на любов»; дидактичних та краєзнавчих посібників: «Відгомін оржицьких степів», «Література рідного краю», «Дидактичний матеріал з української мови (синтаксис)», «Оржиця», «Оржиччина», «Рідна мова над усе».

Пробувала себе в кіно, ставши сценаристом і режисером монтажу багатосерійного документального фільму «Лубни в ХХ сторіччі».

Література про автора

Віцєня Л. «Киплять мої чуття над Кобзарем»...: [про книги, присвячені Т. Г. Шевченку: М. Костенко «На неокраєнім крилі» та О. Хало «Я вас кохала...» (вид-во «Миргород»)] / Л. Віцєня // Зоря Полтавщини. – 2014. – 4 берез. – С. 5.

Левченко І. Хай не здолаються, благословляються миром і хлібом Лубни!: ідея патріотизму в поемі Ольги Хало «Лубни» / І. Левченко // Українська мова та література. – 2015. – № 6. – С. 30-33.

Лубенський П. Ольга Іванівна Хало (1953 р. н.) / П. Лубенський // Хало О. Література рідного краю: хрестоматія. – Лубни: [б. в.], 2000. – С. 119-120.

Міщенко О. І кличуть ненаситні рядки / О. Міщенко // Зоря Полтавщини. – 2006. – 7 берез. – С. 5.

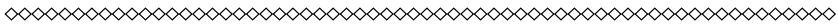
Міщенко О. Таємниця письменницького сходження / О. Міщенко // Край. – 2006. – № 21 (січ.). – С. 10-11.

Ольга Хало: [біографія, поезії] // Калинове гроно: Антологія поезії полтавських літераторів ХХ ст. – Полтава: Полтавський літератор, 2004. – С. 398-401.

Ольга Хало, поетеса, прозаїк // Письменники України: біобібліографічний довідник. – Київ: Український письменник, 2006. – С. 436.

Хало О. Гарячий спогад. З думою про Володимира Малика: [спогад, вірш, / коротка біографія автора] / О. Хало // Уроки Володимира Малика Сучасники про письменника і його творчість. – Полтава: АСМІ, 2005. – С. 128-130.

Хало Ольга Іванівна // Літератори Полтавщини: довідник. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – С. 104-105.

Ц

ЦИСЬ Микола Миколайович

02.10.1945, с. Балюки Великобагачанського р-ну

Мистець гобелена. Монументаліст.

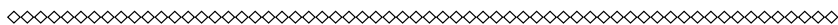
Скульптор. Графік. Заслужений художник України. Член Національної спілки художників України.

Закінчив Миргородський керамічний технікум, Український поліграфічний інститут у Львові. Працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва, монументального мистецтва, скульптури.

Роботи зберігаються в Полтавському краєзнавчому музеї ім. В. Кричевського і Переяслав-Хмельницькому краєзнавчому музею, національному музеї історії України, Національному музеї-заповіднику українського гончарства в Опішному, музеях М. Гоголя у Великих Сорочинцях і с. Гоголеве Шишацького р-ну.

Література про автора

Цись Микола Миколайович // Полтавіка. Полтавська енциклопедія: [у 12 -ти т.] / ред. О. А.Білоусько; Центр дослідження історії Полтавщини Полтавської обласної ради. – Полтава: АСМІ, 2015 – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво, кн. 2: М -Я. – 2015. – С. 623.

Ч

ЧАЙКА Іван Федорович

23.11.1945, с. Лютенька Гадяцького р-ну.

Педагог. Історик. Краєзнавець-дослідник.

Літератор-прозаїк.

Почесний краєзнавець України.

Народився в сім'ї простих колгоспників. Ще змалечку, слухаючи розповіді ветеранів громадянської і Великої Вітчизняної війни, Іван Чайка захопився славною історією села і всього Гадяцького краю. За направленням колгоспу здобув у Полтаві фах агронома і працював на рідних ланах. Залюбленість у край, у рідну природу надихала на літературну творчість. З часом закінчив заочно Полтавський педагогічний інститут і почав працювати вчителем історії у Лютеньській школі, згодом – став її директором. У 2012 році – науковий співробітник Гадяцького районного історико-краєзнавчого музею.

Як літератор, І. Чайка володіє дослідницьким і художнім хистом, любить рідні місця, своїх земляків, намагається збагнути дух і душу наших предків, їх звичаї, мову, пісні, і донести до сучасників. Все це допомогло йому стати козацьким сотником Гадяцького району.

Ідея написання твору «Дзвони над Лютенькою» про події в Лютеньці у 20-х рр. ХХ ст. з'явилась у емігрантських колах лютенчан. Зібрані ними документи потрапили до

рук І. Чайки через листування і за проханням тих людей він вважав своїм обов'язком донести до людей зібрані матеріали, висвітлити їх через книгу. Автор зі своїми помічниками провів величезну роботу, щоб перевірити правдивість рукописів. Були опрацьовані чисельні архівні матеріали, зібрані спогади старожилів, докладно вивчена історія краю, повстання лютеньських селян і їх ватажка Леонтія Христового. В результаті цієї роботи побачила світ книга «Дзвони над Лютенькою». А з 2002-2017 працював над історичним документальним романом «Віха».

Інші літературні доробки: оповідання для дітей «У герці», «Відлуння» (у збірці «Лесені джерела»); історико-краєзнавчі нариси «Лютенька: від землі до космосу», а також статті в газетах і журналах – «Мрія, що сягнула космосу», «Голодавка», «Гадяцький ключ Гетьманщини» та ін.

Іван Чайка – почесний краєзнавець України, лауреат премії ім. Володимира Малика, лауреат обласного конкурсу «Краща книга Полтавщини» в номінаціях «Краще прозаїчне видання за книгу «Атаман Христовой» та краще історико-краєзнавче видання за книгу «Лютенька: від землі до космосу».

Література про автора

Дениско Т. Правда про отамана Христового / Т. Дениско // Зоря Полтавщини. – 2004. – 9 квіт. – С. 6.

Козороз Н. Відлуння «Дзвонів над Лютенькою» / Н. Козороз // Все для вчителя. – 2010. – № 34-35. – С. 57-58.

Корнева В. Слово, що спонукає до прозріння: [презентація книги Івана Чайки «Віха»] / В. Корнева // Зоря Полтавщини. – 2020. – 11 лют. – С. 2.

Матяшова З. Сторіччю революції присвячується / З. Матяшова // Панорама Полтавщини. – 2020. – 23 січ. – С. 16.

Чайка І. Підкорювачі землі і космосу / І. Чайка // Село полтавське. – 2017. – 25 трав. – С. 11.

Яловегіна Г. «Дякую Богові за те, що посилав мені багато добрих людей...» / Г. Яловегіна // Зоря Полтавщини. – 2006. – 7 лют. – С. 3.

ЧЕРКАС

Валерій Миколайович

17.02.1941, Москва.

Заслужений журналіст України.

Член Співки фотохудожників України,

Почесний член Національної співки

журналістів України. Лауреат

літературно-мистецьких премій

*імені Григорія Яценка, Панаса Мирного,
Володимира Короленка, Сидора Ковпака.*

Батько був директором бібліотеки військової академії ім. М. В. Фрунзе, мама – бібліографом. Війна забрала у родини батька. Мама приїхала з малим сином на свою батьківщину – на Харківщину, де влаштувалась працювати у Харківську бібліотеку імені В. Г. Короленка. Тож ріс хлопець серед книг. І не випадково він має власну бібліотеку – більше 15 тисяч томів, котру трепетно збирав протягом усього життя.

Освіту здобував у Львівському кінотехнікумі, який згодом реорганізували в технічне училище і перевели в Охтирку, що на Сумщині. А в Полтаву майбутній фотохудожник приїхав у 1959 році. Спершу працював майстром з ремонту кіноапаратури в обласному управлінні кінофікації (обслуговував 58 кіноустановок Полтавського району), підтвердив найвищий, сьомий, професійний розряд. Згодом став позаштатним фотокореспондентом районної газети, водночас був слухачем заочного лекторію при центральному будинку журналіста в Москві – єдиний заклад у Союзі, де навчали фотокореспондентів. Там практику підкріплювали теорією досвідчені військові фотокореспонденти, скажімо, Макс Альперт, відомий своїм знімком комбата, який із пістолетом піднімає солдатів у атаку.

Світлини Валерія Черкаса привертала увагу у його стали запрошувати працювати фотокореспондентом у «Комсомолец Полтавщини», «Сільські вісті», «Зорю Полтавщини». За 55 років репортерської роботи він увіковічив на півці тисячі миттєвостей.

Більше 50 років Валерій Черкас працював фотокореспондентом районних, обласних, центральних видань, зокрема, і Всеукраїнської газети «Зоря Полтавщини».

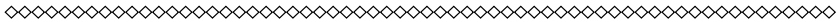
Фотографувати Валерій Черкас почав ще у ранній юності. Згодом захоплення стало справою його життя. Жодне інше мистецтво не може зупинити мить і провести її крізь роки і століття, так вважає митець.

За свою творчу діяльність автор нагороджений багатьма високими нагородами, серед яких – Почесна грамота Кабінету Міністрів України, а з нагоди 70-річчя удостоєний високої відзнаки НСЖУ – «Золота медаль української журналістики».

Література про автора

Ігнатенко О. Краса і пам'ять людям завжди потрібні / О. Ігнатенко // Зоря Полтавщини. – 2016. – 16 лют. – С. 2.

Опара М. Історичний слід на землі Полтавського краю / М. Опара // Вечірня Полтава. – 2016. – 13 квіт. – С. 7.

Ш

Швидка (Чмир) Катерина Іванівна
09.07.1951, х. Черевані Глобинського району
*Письменниця, член спілки літераторів
Полтавщини, лауреат конкурсу
«Українська мова – мова єднання».*

Закінчила Слов'янську Всесоюзну школу управління. З 1972 року проживає в селищі Градизьк Глобинського району. До пенсії працювала діловодом в Градизькій школі-інтернаті.

З дитинства закохана в українську народну творчість, український фольклор. Є співзасновником фольклорного колективу «Джерело», дипломантом багатьох конкурсів. Збирає старовинні пісні, записуючи їх у людей поважного віку. Створила і видала сценарії старовинних українських

посиденьок «Вечір на хуторі Воїнці, що біля Городища...», 2011 рік, а також збірку маловідомих старовинних українських пісень «Скарби душі народної», яка у 2013 році отримала високу оцінку і взята для опрацювання вченими-фольклористами Академії Наук України.

За участь в альманасі «Цвіт чебрецевий» нагороджена відзнакою загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання».

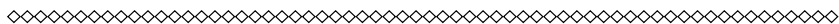
Друкувалася в альманахах «Цвіт чебрецевий» та «Моя Глобинщина», республіканських виданнях «Культура і життя», «Селянська правда», у журналі «Жінка», обласних та районній газетах.

Література про автора

Логвиненко Є. Мистецтва невинна течія. Визнано лауреатів премії імені Володимира Малика / Є. Логвиненко // Зоря Полтавщини. – 2012. – 14 лют. – С. 3.

Швидка Катерина: [біографічні дані та уривки з п'єси] / К. Швидка // Цвіт чебрецевий. – Полтава: Полтавський літератор, 2010. – С. 341-357.

Швидка (Чмир) Катерина Іванівна: [біографія поетеси] // Харсун С. Рідне село Бориси: (історія с. Бориси у спогадах, документах та фотографіях) / С. Харсун. – Кременчук: ТОВ «Кременчуцька міська друкарня», 2018. – С. 276: фото.

Ю

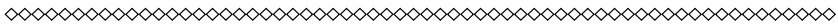

«Юність» народний аматорський ансамбль танцю

Самобутній колектив, створений у 1954 році талановитим хореографом Миколою Стрижовим, який перший на Полтавщині у 1963 році став народним. Відтоді колектив неодноразово підтверджував високий рівень культури танцю, високий худож-

ній смак. Хореографічне мистецтво, розвиток художніх здібностей дітей – головна мета Анатолія Царюка, під керівництвом якого народний аматорський ансамбль танцю «Юність» неодноразово ставав лауреатом фестивалів та конкурсів різних рівнів.

У 2018 році на Міжнародному фестивалі українського народного танцю «Гопак-фест» колектив отримав диплом за II місце з композицією «Віденська полька» та диплом за II місце з композицією «Святковий гопак».

Я

ЯРЕМЕНКО Василь Васильович

12.02. 1931, с. Воскобійники

Шишацького району Полтавської області.

*Кандидат філологічних наук, професор,
дослідник української літератури
та журналістики.*

Закінчив Великосорочинське педучилище (1951), відділ української літератури (1961) та аспірантуру при кафедрі історії української літератури (1964) Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького. Працював викладачем кафедри української літератури Київського педінституту (1964–66). В Київському національному університеті імені Тараса Шевченка з 1966. Завідувач практикою (1966–68), старший викладач кафедри педагогіки вищої та середньої школи (1968); старший викладач (1968–73), доцент (1973–84) кафедри історії журналістики факультету журналістики. Доцент (1984–93), професор (1993–2001) кафедри історії української літератури, професор (2001) кафедри історії української літератури і шевченкознавства філологічного факультету. Захистив кандидатську дисертацію «Проза Бориса Грінченка» (1969). Читав курси «Історія української літератури», «Історія дав-

ньої української літератури», спецкурси «Література українського літературного бароко», «Уроки шестидесятників», «Художня майстерність Івана Франка», «Культурно-історичні епохи», «Початки слов'янської писемності», «Філософські і художньо-естетичні погляди Г. Сковороди» та ін.

Вів авторську програму «Подвижники української ідеї» на першій програмі Українського радіо. Читав лекції у Братиславському (Словаччина) та Альбертському (Канада) університетах. Під керівництвом Максима Рильського та Івана Пільгуча працював над підготовкою двотомника творів Бориса Грінченка (К., 1964).

Брав участь у русі «шістдесятників», співпрацюючи з В. Чорноволом, І. Світличним та ін. Один із засновників серії «Шкільна бібліотека», де вийшло понад 20 книг, ним упорядкованих та з його передмовами і примітками.

Література про автора

Косинська Ю. Показав годинник «Володьці Сосюрі – Нестор Махно». Сім спогадів літературознавця, нашого земляка Василя Яременка / Ю. Косинська // Зоря Полтавщини. – 2013. – 3 верес. – С. 6.

Прилуцький Г. Лицар української ідеї: [про літературознавця Василя Яременка] / Г. Прилуцький // Українська літературна газета. – 2016. – 30 верес. – С. 14-15.

Яременко Василь Васильович (12.02. 1932, с. Загрунівка Зіньків. р-ну) – укр. літературознавець, критик, професор // Ротач П. П. Полтавська Шевченкіана: спроба обл. (крайової) Шевченківської енциклопедії: у 2-х кн. – Полтава: Дивосвіт, 2009. – Кн. 2: Л – Я. – С. 512-513.

Алфавітний список лауреатів премії

Б

Баклай Наталія
Білокінь Олена
Білоус Володимир
Булда Микола
Бутенко Євген
Бутрим Віра

В

Васильєв Володимир
Вергунов Віктор

Г

«Гілея» народний
аматорський квартет
Гойда Галина
Гончаров Іван
Гончарова Аліна
Григор'єв Віталій

Д

Джунь Олександр
Дяченко Анатолій

Є

Єрмак Олександр

Ж

Житинський Олександр

З

Закорко Ольга
Захарченко Іван
Зілінський Юрій
Зот Олександр

К

Калайтан Олексій
«Камертон» академічний
хоровий колектив
Карпенко Володимир
Карпенко Олександр
Кльокта Тетяна
Кодратенко Микола
Козинець Олександр
Козюра Валерій
Козюра Ігор
«Контингент» народний
аматорський гурт
Коркішко-Воронцова Надія
Корнієнко Павло
Костенко Микола
Кревська Ганна
Кузьмінський Олександр

Л

Лапушкін Василь
Лисенко Микола
Лоїк Антоніна
Любич Іван

Алфавітний список лауреатів премії

М

Малій Ніна
Мирний Володимир
Мірошніченко Володимир
Міщанин Віктор
Мокляк Володимир
Моцар Іван
М'ятович Валерій

Н

Неживий Олексій
Нестуля Людмила

О

Олійник Григорій

П

Павленко Марина
Печора Олександр
Плотникова Раїса
«Посульська рапсодія»
народний пісенно-
танцювальний колектив
Посухов Валентин
Початко Любов

Р

Рогозний Олександр
Рожко Володимир
Розсоха Людмила
Розсохань Ольга

С

Самородов Віктор
Сиченко Олександр
Семенюта Володимир
Сердюк Григорій
Скирда Олег
Скорик Василь
Солона Світлана
Степаненко Микола
Супруненко Олександр
Сурмач Сергій

Т

Таран Ольга

Х

Хало Ольга

Ц

Цись Микола

Ч

Чайка Іван
Черкас Валерій

Ш

Швидка Катерина

Ю

«Юність» народний
аматорський ансамбль танцю

Я

Яременко Василь

ІМЕНІ ПИСЬМЕННИКА- ПАТРІОТА

Лауреати і дипломанти літературно-мистецької
премії імені Володимира Малика

Бібліографічний покажчик

Упорядники: Т. Базир, Ю. Новоселецька
Редактор: С. Сичова
Комп'ютерний набір: Т. Базир, Ю. Новоселецька
Відповідальний за випуск: О. Сиченко
Комп'ютерна верстка, обкладинка: А. Дубасов

Підписано до друку 09.02.2021. Формат 60x84/16
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура «Minion Pro».
Ум.-друк. арк. 8,42. Наклад 100 прим. Зам. № 128.

37500, Лубни, вул. Монастирська, 28. Тел. (05361) 72-210
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
серія ДК №4168 від 30.09.2011

**«Вірю я,
що відродимось
знову...»**

ISBN 978-617-7658-26-8

9 786177 658268